ALLEX TRUŞCĂ

Cealaltă regină

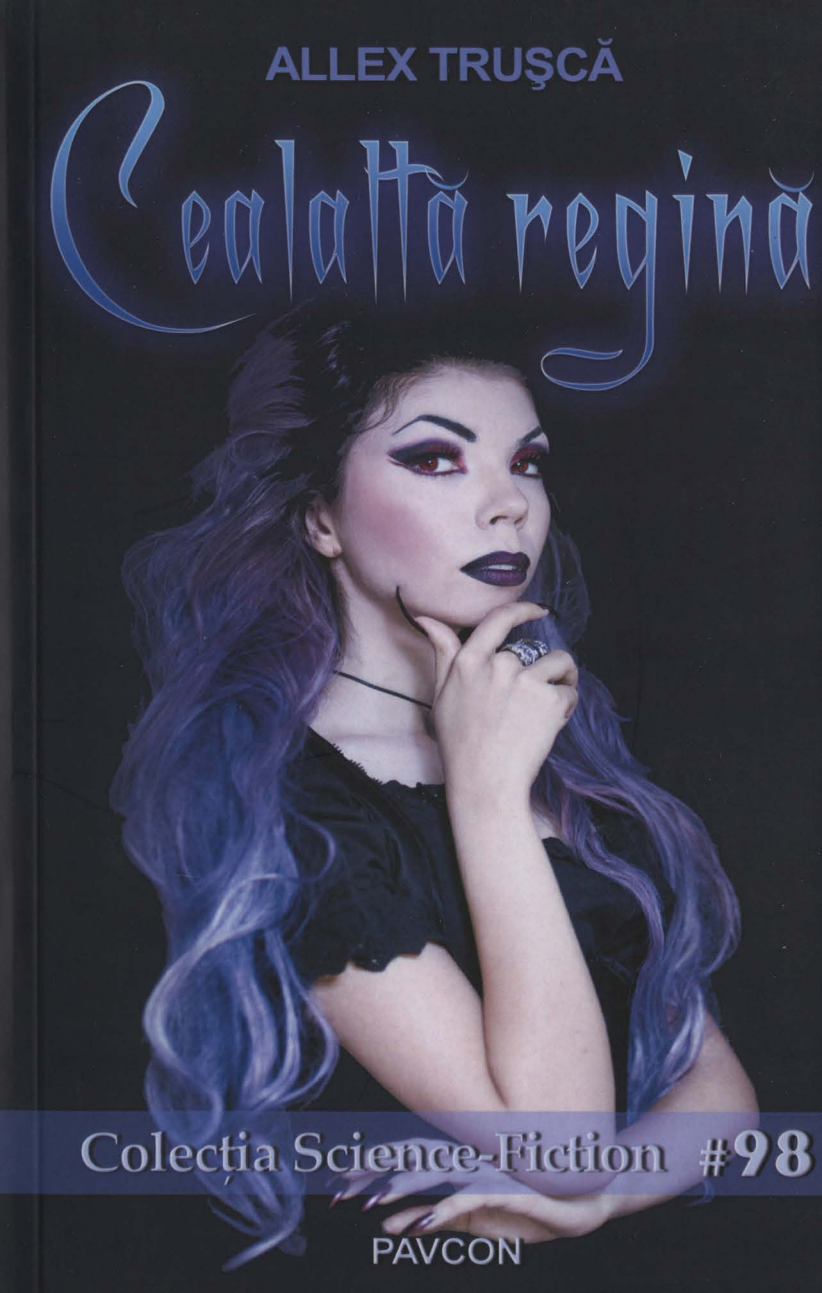

Colecția Science-Fiction #98

PAVCON

CEALALTĂ REGINĂ

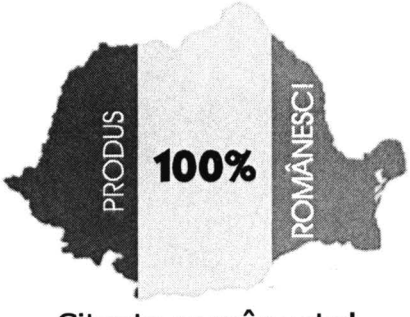

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCIENCE-FICTION # HORROR # **HEROIC-FANTASY** # FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

98

Allex Trușcă
CEALALTĂ REGINĂ

© 2018, Alexandru Trușcă
© 2018, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TRUȘCĂ, ALLEX
Cealaltă regină / Allex Trușcă. - Bucureşti: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-94-9

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Imaginea copertei: **Raluca Băceanu**
Foto copertă de: **Andreea Retinschi**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-94-9

ALLEX TRUȘCĂ

CEALALTĂ REGINĂ

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

O sută de ani trecuseră de când Erin învinsese pentru prima dată armatele Întunericului, iar Tatăl câștigase pentru prima oară acea malefică partidă de șah. Tabla de joc rămăsese goală, iar vânturile măturaseră rămășițele pieselor distruse în urmă cu un veac. Cei doi jucători fuseseră atât de prinși în deciziile lor fatidice, încât nu observaseră că o altă ființă, ascunsă vederii lor, le studiase mișcările. Acum, că cele două locuri erau goale, umbra, care căpătase conturul unei femei, se așeză pe scaunul pe care stătea de obicei adversarul Creatorului și, făcând o simplă mișcare a mâinii, din suprafața cu pătrate albe și negre se ridicară câteva grămăjoare de nisip. Un aer cald veni dinspre acea ființă spre grăunțele răsărite și le modelă în piese de joc. Desenă în aer niște simboluri, iar figurinele prinseră viață, începură să-și facă mutările singure. Văzu cum Pionii albi se luptau cu cei negri, până se făceau toți praf și pulbere, văzu cum Caii se năpusteau în mijlocul Pionilor inamici, cum Nebuni albi și negri se prindeau într-o încleștare a morții. Regine colorate adunau Pioni și Regi în jurul lor și-i asmuțeau împotriva altor piese, lovindu-se unele de altele până nu mai rămânea nimic. Pioni negri, cu figuri hâde, care măturau totul în cale, Regi, Cai și Nebuni prăbușiți la picioarele lor. Și, în final, un Rege alb, obosit, fără nicio putere în fața Reginei negre.

Acum totul era pregătit pentru o nouă partidă, iar Creatorul nu putea să refuze chemarea. Nimeni nu poate fugi la nesfârșit de umbrele care îl bântuie, nici măcar El. Deși învinsese în lupta cu Stăpânul Întunericului, războiul cu ea era mult mai greu de câștigat. Fantomele nu mor niciodată, te iau prin surprindere exact când te aștepți mai puțin. Suflă spre suprafața de joc și toate piesele, fărâme de nisip, se ridicară în aer și plecară purtate spre nicăieri. Cu o singură excepție. Regina neagră. O mână fină, cu un șarpe mic încolăcit pe ea, ieși de sub adăpostul umbrei și luă figurina câștigătoare. De sub vălul întunecat, un chip frumos de femeie, cu ochi roșii de lavă și cu păr de purpură, schiță un zâmbet satisfăcut.

În lumea pe care o crease El, ca și în lumea de unde veniseră amândoi, totul era în schimbare. Căci regulile se schimbă de fiecare dată când un secret iese la iveală.

I

Doamna în Negru păși grațios, cu pași mici, unduindu-și lasciv șoldurile, zgâriind pereții cu unghiile ei negre și lungi. Ar fi putut să plutească, dar considera amuzant să nu-și folosească puterile. Erau toți prea mici pentru Ea. Îi plăcea să se joace. Seducție și moarte. Mergeau atât de perfect mână în mână. Unii mureau fizic, altora le murea sufletul. Și unii și alții îi cedau, ca niște insecte prinse în plasa păianjenului. Se distra așa de bine în lumea creată de El, încât aproape că îi părea rău să fie distrusă de nenorociții de demoni. Dorea să îi facă Lui rău. Să îl facă să sufere. Creatorul o rănise. Și pentru asta, El merita să piardă tot ce avea mai scump. Deși Oamenii erau copiii Lui cei mai dragi, avea să îi distrugă toate creaturile Sale în același moment.

Dar, mai întâi, avea s-o distrugă pe vrăjitoarea nesuferită care o lipsise de atenția Sa. Pe Ea, care îi fusese alături încă dinainte de a crea timpul și primii îngeri și toată lumea! Crezuse că Maya murise, precum cele asemănătoare ei, care dispăruseră în urma neînțelegerilor dintre oameni, îngeri și vrăjitoare. Fusese uimită că nimeni nu-și dăduse seama că toate acele certuri și lupte fuseseră opera ei. Așa de naiv să fie El? Sau atât de orbit să fie de dragostea pentru creaturile Lui? Oricum, toate își vor găsi sfârșitul. Curând. Ea nu se grăbea. Timpul nu avea putere asupra Ei. Doar că... nu prea mai avea răbdare. Se plictisise atră-

gând călăreții cu inelul în mlaștina întunecată, seducând câte un călugăr să-și lase lumea și luându-i sufletul. Se plictisise ducând țărani și nobili în pierzanie și născocindu-le morți care mai de care mai fantastice. Era momentul pentru ceva mai interesant.

Trecu pe lângă oglinzile mari, cu rame sofisticate, care nu îndrăzneau să-i capteze reflexia, și ajunse la tronul de metal și oase pe care stătea Stăpânul Întunericului. Căzut pe gânduri, acesta tresări la vederea femeii.

— Doamnă, fii binevenită. Nu te așteptam. Parcă eticheta cerea să îți anunți vizita...

— Dragul meu, ești așa convențional. Cred că urându-i atât de mult pe netrebnicii ăia mici, ajungi de fapt să-i invidiezi și să îi copiezi. Cred că ai putea învăța să-mi faci măcar o declarație de dragoste. Sau... nu mă găsești frumoasă? Uite, rochia asta am făcut-o pentru tine...

Femeia citi dorința și frustrarea din ochii celui ce stătea pe tron. Era sătulă de ignoranța și superficialitatea lui, dar încă avea nevoie de el viu pentru planul pe care îl născocise. Ridică ușor din sprâncene, gândindu-se că adversarul Creatorului nici măcar nu avea idee cine se afla în fața lui. Știa că amăgirea era una din armele ei, însă cu greu se stăpânea să nu se dezlănțuie de fiecare dată când îl avea înainte.

— Scuză-mă, Doamnă, nu știu unde mi-a fost capul. De fapt, încă nu pot să înțeleg cum a câștigat Tatăl. De unde și de ce au apărut acum vrăjitoarele?

— Să înțeleg că și pentru tine a fost o surpriză? Mă dezamăgești, dragul meu. Servitorul tău, Necromantul, m-a dezamăgit și mai rău. Dar și-a primit pedeapsa. Sau, mă

rog, o parte din ea. Uite, eu ți-am pregătit o surpriză, să te simți mai bine.

— Doamnă, încerci să mă seduci? ridică din sprâncene Stăpânul Întunericului. Știa că femeia în rochie de fum negru, atât de dens încât părea o țesătură din cea mai delicată dantelă, urzea mereu câte un plan sau o uneltire, întocmai ca un păianjen într-o lume a fluturilor. Pusese mereu asta pe seama faptului că Doamna în Negru încerca să-l impresioneze, poate chiar să-i intre în grații.

— Nu asta fac eu mereu? răspunse ea, aruncându-i un zâmbet malefic. Pocni artistic din degete și câteva creaturi demonice aduseră înlănțuiți doi prizonieri cu hainele rupte, trupurile arse și contorsionate, cu ochii tulburi și aproape scoși din orbite. Unul, cu o sută de ani în urmă, se numise Erin, iar celălalt fusese Necromantul. Acum erau doar două trupuri care se mișcau aproape ca niște spectre, slăbiți, bolnavi, torturați, cu răni deschise, sângerânde, mustind a mizerie și suferință, peste altele uscate.

— Doi oameni? Asta e surpriza ta? Ce încerci să faci, Doamnă?

— Păi... unul e fostul tău prieten, Necromantul. Ești atât de superficial, nu-ți amintești cum arăta înainte să facă pactul cu tine?

— Hm, știi că nu dau atenție unor lucruri atât de mărunte, rânji Stăpânul Întunericului în timp ce mișcă un deget, iar captivii se ridicară în aer, cu brațele întinse pe o cruce invizibilă.

— Da, știu. De-asta suntem acum aici. În fine, celălalt... e cel care l-a învins. Omul datorită căruia ai pierdut războiul cu Tatăl. Și am descoperit ceva interesant. Știi că a

primit protecția divină în lupta cu Necromantul? Cât de des a acordat El asta?

Urletele de durere ale celor doi, mai degrabă vaiete stinse, îi făcură pe demoni să se foiască nerăbdători. Bestiile înfometate așteptau să-și primească cina. În ultimul timp le era din ce în ce mai greu să iasă la suprafață, din cauza Cavalerilor Sfârșitului. Și nu înțelegeau de ce acea femeie care i se opunea fățiș stăpânului lor îi ținea vii pe prizonieri.

Chipul celui de pe tron fu vopsit într-o clipă cu o expresie serioasă, iar în pupilele ca două găuri negre se formară mici fulgere de furie.

— Asta da surpriză! Cred că e primul om care primește așa ceva! Dar de ce?

— Ei, aici a fost și rolul lui Aelyus. Unul din înaripații renegați, în caz că nici de el nu-ți amintești. Închipuie-ți că o țărăncuță i-a luat mințile și i-a făcut un copil, și așa mai departe, sacul ăsta de oase de la picioarele tale e urmașul lui.

— Și de ce mi i-ai adus? O să-i omor mai târziu, răspunse, deja plictisit, rivalul Creatorului. Acum spune-mi adevăratul motiv al vizitei tale. Nu cred că te-ai deranjat doar pentru asta.

— Of, bărbații... Nu aveți pic de romantism. Ai de învățat de la netrebnicii ăia mici. Zvonurile spun că Maya a intervenit atunci când Aelyus era să fie prins. Am o idee mai bună. Hai să ne distrăm puțin cu îngerul. Oricum, am planuri mari. Propun să-i trimit pe ăștia doi, împreună, pachet pe capul lui. Să se bucure de ei cât mai poate,

înainte să piardă tot. Știi, așa cum o pisică se joacă cu șoarecele înainte de a-l ucide. Îi dă speranță, îl lasă să creadă că poate să-și salveze viața-i mizerabilă, până în momentul în care colții îl lasă fără aer, înecându-se în propriul sânge. Ce poate fi mai crud decât să îi lași să creadă că au șanse? La cum te uiți, se pare că habar n-ai ce zic, dar nu-i nimic. Mă ocup eu de tot. De urmașul lui, de Maya. Nu vrei să vezi un înger murind de durere? Ah, era să uit! Dragul meu, mai am o surpriză. Îți prezint noua mea jucărie.

Pocni la fel de artistic din degete și alți demoni se apropiară cu sulițe aprinse, care înconjurau... un înger! Un locuitor al lumii cerești adus aici, în Întuneric. Doamna în Negru știa să facă surprize. O sută de ani de torturi își puseseră amprenta și asupra războinicului celest, aripile lui albe deveniseră gri, un gri murdar, care se apropia tot mai mult de negru. Părul lui, odinioară frumos, emana un miros de ars și pucioasă. Ochii îi deveniseră roșii, ca ai Doamnei, și fața lui părea schimonosită de ură și durere. Era îngerul luat prizonier în războiul dintre Erin și Necromant. Unul dintre cei treisprezece renegați, care fusese transformat în statuie și apoi înviat. Unul dintre cei care căpătaseră suflet trăind printre oameni. Dar și-l pierduse în mâinile Necromantului. Nimeni nu știuse ce se întâmplase, nu bănuise nimeni că ființele angelice erau țintele Doamnei în Negru și că ea plănuise capturarea lor. Era o favoare pe care i-o ceruse Necromantului, dar nici îndeplinirea acestei dorințe nu a putut să-l scape de la pedeapsa pentru eșec. Evident, Doamnei nu-i păsa prea mult de acea

bătălie, voia demult să se răzbune pe conducătorul armatelor Stăpânului Întunericului și înfrângerea era pretextul potrivit. Cât despre ființele celeste, reușise să prindă doar una, însă părea să-i fie suficient pentru ce-avea de făcut.

— Vă prezint noua mea jucărie, l-am botezat Îngerul Morții. Sună dramatic, știu... Nouă, femeilor, ne place și un pic de dramatism, nu-i așa, dragul meu? A durat o sută de ani de-ai oamenilor, plini de durere, tortură și seducție, dar în final am reușit să îl înfrâng și să-l supun. A fost dificil până și pentru mine. Înaripații ăștia au voință, nu glumă. A fost greu să îl fac să simtă durerea. De fapt, a fost greu până am reușit să îi citesc gândurile și să aflu unul dintre secretele Creatorului. Se pare că Tatăl nu avea foarte mare încredere în copiii Lui și nu i-a făcut chiar după chipul și asemănarea Sa, așa cum se laudă. De fapt, în realitate, dacă le descoperi secretul și le elimini „partenerul", vei afla cu uimire că Îngerii nu prea știu să suporte durerea.

— Doamna mea, mă uimești, dar încă nu te înțeleg. Care e secretul pe care l-ai descoperit? deveni și mai uimit Stăpânul Întunericului. În ochii lui scânteietori se citea încântare, mirare, dar și oarecare teamă.

— Nici eu nu mă așteptam. Am descoperit întâmplător, în timp ce mă distram prin mintea lui. Așa am dat de o legătură cu o altă ființă. Nu am știut nici eu cine e sau în ce plan al existenței se găsește. Dar, până la urmă, am aflat. Ai auzit de sub-îngeri?

— ...

— Mda, bănuiam. Nu știi nimic. Dar te iert, de data asta, pentru că e ceva nou și pentru mine. Ei bine, se pare că

El a creat îngerii puternici, invincibili, dar și-a lăsat o portiță de scăpare. În caz că ei s-ar fi răsculat vreodată împotriva Lui. I-a lăsat să creadă că sunt imuni la durere, că nu pot fi răniți. Dar, în același timp, a creat și ținut secretă o rasă nouă: sub-îngerii. Ăștia sunt cei care simt toate durerile când un înger e lovit într-o luptă. Închipuiește-ți ființe născute doar pentru a suferi, create de El. Ironic, nu-i așa? Se pare că până și El are ceva de ascuns, cu care, probabil, nu se mândrește. Tot ce a trebuit să facem noi a fost să rupem legătura. Am reușit, pentru o clipă, să localizez acel sub-înger partener și am reușit să îl manipulez să iasă din lumea lui. Să știi că nu sunt prea deștepți. Chiar destul de naivi, după părerea mea. Odată ce i-am ucis partenerul, îngerașul nostru a început să țipe ca o vită dusă la tăiere. Acum și-a schimbat stăpânul, după cum vezi. Încă puțin și va face tot ce îi spun.

— Doamnă, ești minunată! Se pare că dacă vreau să învinge armata îngerilor, tu îmi oferi o șansă nesperată. Cum îi distrugem pe sub-îngeri întâi?

Femeia se prefăcu ocupată de aranjarea rochiei, netezindu-și-o peste șolduri și peste sâni. Știa că este privită și, în plus, promisiunea unei răzbunări asupra Tatălui avea să-l țină pe Stăpânul Întunericului în mrejele ei, ca să-și poată urma planul. Îi plăcea să întindă capcane, iar nemuritorii, cu cât erau mai puternici, cu atât erau mai neglijenți. Așa că se îndreptă încetișor către tron și se așeză în brațele ocupantului, ca o îndrăgostită. Își apropie buzele de obrazul lui, iar respirațiile celor doi se contopiră într-un norișor de gheață. Oricât de puternici ar fi

fost, niciunul nu putea simți binecuvântarea căldurii umane.

— Aici e o problemă. Creatorul s-a asigurat că nu va fi ușor de ajuns la ei. E nevoie de un ritual. E nevoie de un om, un înger și o vrăjitoare puternică. Planul e următorul: îi distrugem toată creația. Oamenii sunt cel mai ușor de atacat. Hoardele de demoni ar trebui să se descurce. Apoi, trebuie să ajungem la vrăjitoare. Trebuie să găsim lumea lor ascunsă. Trebuie să moară. O vreau pe Maya pentru mine, avem ceva de împărțit. Apoi o vom folosi pentru ritual. Avându-i pe Erin și pe Maya, îl vom avea și pe Aelyus. Facem ritualul și apoi îi atacăm pe sub-îngeri. După ce terminăm cu ei... mergem în Ceruri.

— Prea bine, Doamnă, facă-se voia ta... însă armatele mele de demoni au fost și sunt decimate de cavalerii ăia nesuferiți. După înfrângerea în fața Tatălui, am pierdut multe trupe, iar cele rămase sunt hăituite de blestemații de Cavaleri ai Sfârșitului...

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, dragule! Văd că demonii tăi sunt cam prăfuiți și un pic cam slab pregătiți. Chiar slăbiți, aș putea spune. Oare nu se hrănesc suficient? Ce fel de stăpân ești, dacă nu le poți asigura supușilor tăi hrană destulă? Nu te temi că s-ar putea revolta?

— De ce să se revolte, Doamnă? Eu i-am creat să mă slujească, nu să trăiască în bunăstare...

— Vorbeam și eu așa, ca o femeie neștiutoare ce mă aflu. În fond, tu ești Stăpânul Întunericului, îți cunoști mai bine supușii. Mă voi ocupa să-ți găsesc o armată și, în același timp, o să am grijă și de Cavalerii Sfârșitului.

— Poți încerca, Doamnă. Te previn, însă, că nu îți va fi ușor să te lupți cu armatele de cavaleri...

Femeia își ascunse zâmbetul ironic și se plecă, aproape batjocoritor, în fața conducătorului de pe tron. Făcu un semn, să o urmeze, demonilor care îi aduseseră pe Erin și pe fostul Necromant, dezamăgiți acum să afle că cei doi bărbați n-aveau să sfârșească în blidele lor. Cei care îl țineau pe îngerul înlănțuit îi urmară și ieșiră cu toții din sala tronului. De îndată ce ușile imense, din oase și fier topit, se închiseră în spatele lor, femeia suflă asupra tuturor un abur negru și toți, oameni, demoni și înger, căzură într-un somn adânc.

2

În cămăruța lui mică din Fortăreață, Elan se trezise cu noaptea în cap. Se împlineau zece ani de când trecuse testele și fusese acceptat printre Cavalerii Sfârșitului. Zece ani de luptă, în care își văzuse moartea de atâtea ori, dar și cu momente frumoase, în care legase prietenii, în care crescuse luptători, dintre care unii chiar deveniseră Cavaleri. Se pregătea acum să primească recruții care aveau să se antreneze timp de un an alături de veterani, sub îndrumarea acestora, iar apoi să susțină Testul pentru a fi primiți în frăție. Știa că unii aveau să moară în timpul încercărilor, alții să sufere lucruri mai îngrozitoare decât moartea, dar o parte dintre ei aveau să reușească și să sporească numărul cavalerilor. Își aminti de testul pe care îl trecuse, pierduse doar un deget de la mâna stângă și se alesese cu o cicatrice deasupra ochiului drept. Era o plată destul de mică pentru misiunea pe care o primise. Ceea ce avusese de făcut, ceea ce avea de făcut orice recrut aspirant la titlul de Cavaler al Sfârșitului, consta în uciderea câte unui demon din fiecare cele douăsprezece guri ale infernului, răspândite în toată lumea. Totul, în mai puțin de un an. Înainte să se împlinească termenul, trebuia să te prezinți cu dovezile reușitei tale în fața Cavalerilor. În schimbul acelei plăți simbolice, deveneai unul de-al lor. Regulile erau destul de simple: puteai folosi orice armă sau magie, puteai cere

și oferi ajutorul oricui, singura condiție era să nu fie Cavaler. Altfel, ar fi fost prea ușor, un Cavaler experimentat era prea puternic pentru un demon ordinar. Testul punea la încercare puterea, curajul, îndrăzneala, înțelepciunea și capacitatea de a conduce în luptă alte persoane. Uneori, recruții își uneau forțele pentru a prinde mai mulți demoni, alteori cereau ajutorul localnicilor pentru a-i urmări, se foloseau de sfaturile sau chiar de forța acestora. Peste tot pe unde ajungeau, erau ușor de recunoscut după hainele lor negre cu mantie albă, pe care era cusut simbolul lor: doi călăreți pe spinarea unui singur cal. Simbolul sărăciei, dar și al camaraderiei. Lumea îi ajuta, în speranța că ei îi vor apăra și vor scăpa lumea de demoni, dar și de frică. Acești recruți stăpâneau în egală măsură știința armelor, puteau folosi magii aproape ca un vrăjitor, erau maeștri în prepararea otrăvurilor și diverselor poțiuni. Corpurile lor erau acoperite de simboluri necunoscute pentru omul de rând, impregnate definitiv pe pielea lor, despre care se spunea că îi apărau de călăreții-umbră, ceea ce îi făcea și mai fioroși pentru țăranii printre care umblau. E drept că oamenii se temeau de ei, dar de obicei femeile erau atrase ca un magnet de acești războinici care juraseră să îi apere pe cei neputincioși de creaturile Stăpânului Întunericului. Deși Codul îi obliga să nu se căsătorească, nu le interzicea să aibă relații cu femeile. Mulți cavaleri aveau urmași prin satele prin care trecuseră, unii copii nu-și cunoscuseră niciodată tatăl, cum nici unii dintre recruți sau cavaleri, la rândul lor, nu și-l cunoscuseră. Oricum, viața lor putea fi mult mai scurtă decât a unui om obișnuit, căci se aflau tot timpul în întâmpinarea morții.

Elan nu-și cunoscuse nici el tatăl. Nu pentru că părintele său ar fi fost vreun cavaler care îi luase mințile mamei lui; fusese un simplu țăran, care, într-o dimineață de vară, își sărutase pentru ultima dată soția și pruncul abia născut. Plecase cu tot satul la seceratul grâului. Acolo își găsise sfârșitul, împreună cu alte zeci de persoane, în colții și ghearele unor demoni rătăciți și flămânzi.

Aflase asta când crescuse suficient de mare încât să poată vorbi și să se joace cu ceilalți copii. Nu-și pusese niciodată întrebarea de ce avea doar un părinte, până într-o zi, când văzuse peste un gard de nuiele un alt copil de vârsta lui jucându-se cu o sabie de lemn, cu un bărbat în vârstă. Fără să-și dea seama, îi dăduseră lacrimile și se dusese la mama lui să-i spună. Voia și el să se joace cineva cu el. Atunci femeia începuse să plângă și îi explicase că avusese un tată bun și iubitor, dar demonii îl uciseseră. De atunci, Elan simțise că bestiile îi uciseseră nu numai tatăl, ci și copilăria. Se antrenase apoi singur, cu dorința de a intra în rândul acelor temuți Cavaleri ai Sfârșitului, cei despre care auzise că erau spaima slujitorilor Stăpânului Întunericului. Anii trecuseră, crescuse și, pentru o perioadă, abandonase dorința de a intra în rândul acelor luptători fantastici, dar nu renunțase la antrenamente. Mai ales că se căsătorise cu o fată din sat, mult prea frumoasă pentru el, spuneau gurile rele, și trebuia să o apere. De oameni sau demoni, era totuna pentru el.

Până când, într-o zi, venind acasă din luminișul de unde se antrena, a strigat-o și nu i-a răspuns nimeni. Teama îl cuprinsese. Veniseră demonii? Ce se întâmplase cu soția

lui? O răpiseră? Totul părea la locul lui, nimic stricat, nicio urmă de luptă sau de sânge. Își amintea exact cum era așezată perdeaua în căsuța lor, mirosul florilor pe care i le adusese cu o zi în urmă, mirosul plăcintelor scoase din cuptor, preferatele lui. Până când găsise bucățica aia nenorocită de hârtie, cu scrisul ei, în care îi spunea că îl părăsește, că viața lor nu e așa cum și-ar fi dorit. Îi spunea că i-a fost greu să ia acea hotărâre, dar e mai bine pentru amândoi, mai ales pentru ea. Și să nu o caute niciodată. Căzuse în genunchi. Știa să mânuiască sabia și cuțitul mai bine ca oricine altcineva, dar de asta nu știuse să se protejeze.

Câteva zile nu se ridicase de jos, cu mintea rătăcită și ochii tulburi. După aceea se spălase, mâncase încet, măsurând din ochi fiecare colțișor al acelei case, fiecare perete, simțindu-i fiecare imperfecțiune, memorând fiecare miros pe care îl percepea. Apoi, se ridicase, își făcuse bagajele, câteva haine, ceva de mâncare, eliberase toate animalele, pusese foc în toată casa și plecase călare, în galop, fără să se uite înapoi. Abia când ajunsese în vârful unui deal, aruncase ochii în direcția satului său și văzuse dâra de fum care se înălța din ce în ce mai subțire spre nori.

Oftase și gonise mai departe. Nu mai avea nimic de pierdut pe lume, așa că singurul vis care îi mai rămăsese era să devină Cavaler al Sfârșitului și să semene teamă și moarte printre creaturile întunecate. Cu timpul, din viața de dinainte de Fortăreață îi rămăsese doar amintirea copilului care se juca cu părintele său, amintirea mamei când îi spunea de ce nu are și el tată, amintirea ultimei

mese și cum arăta casa lui înainte să îi dea foc. Atât. Nu mai știa de copilăria lui, de soția lui, dacă fusese sau crezuse vreodată că e fericit. Nici nu-și mai amintea cum arăta cea care îl părăsise și nici măcar nu-i mai știa numele. Peste toate se așternuse uitarea. Era blestem sau binecuvântare?

Își aranjă cu grijă mantia neagră, își puse mănușile și își privi chipul în lama lucioasă a unuia dintre cuțitele sale. Își văzu chipul înghețat, încadrat de barba deasă și neagră, cu cicatricea care îl făcea să pară mai fioros decât era, și-și văzu ochii goi. Oare culoarea lor verde deschis îi făcea să pară așa de pustii și de glaciali? Simțea că se dezumanizase în anii de când condusese raiduri împotriva demonilor. Nu se dăduse în lături să sacrifice viețile unora din semenii săi pentru a-și îndeplini misiunile. Pusese mai presus uciderea monștrilor decât viața unor oameni. În urmă cu mulți ani, i s-ar fi părut de neconceput. Acum nu mai avea în suflet loc pentru cei de un neam cu el, pentru iubirea de aproape. Nu mai rămăsese decât ura față de creaturile din adâncuri, un sentiment straniu de îndeplinire a datoriei, până la sacrificiu. Toți Cavalerii Sfârșitului erau acolo să se sacrifice, până când nu mai era niciun servitor al Stăpânului Întunericului. La fel cum, în urmă cu peste o sută de ani, se sacrificase Salvatorul Lumii, Erin.

Păși ca într-o transă adâncă pe coridoarele lungi și întunecate, cu luminile pâlpâind de la torțele urât mirositoare, prin pasaje secrete, știute doar de cei mai înalți în grad și, curând, îl mai despărțea doar o ușă de recruții

care așteptau nerăbdători. Aruncă o privire pe un vizor secret. Erau acolo câteva zeci de băietani, majoritatea păreau copii de țărani săraci sau orfani. Și era firesc să fie așa. Ce om normal la cap și-ar fi trimis copiii acolo?

— Spune-mi, Cavalere, crezi că vom găsi ceva rod bun după ce vom cerne pleava asta? îl întrebă cu mintea rătăcind pe aghiotantul său.

— Întotdeauna găsim, comandante. Întotdeauna se găsește măcar unul atât de nebun încât să reușească să ajungă de-al nostru.

Aerul rece și umed, aducând cu el miresme de mucegai, îl făcu pe războinic să strâmbe din nas, iar Elan nu reuși să înțeleagă dacă grimasa era cu referire la calitatea recruților, la gândul că vor pierde mult timp în antrenarea lor sau la posibilitatea ca tot efortul lor să fie în zadar.

— Știi, camarade, când am intrat în ordin, mă așteptam să luptăm întruna cu demonii, până la moarte. A lor sau a mea, nu conta prea mult. Am obosit dădăcind sute de mucoși. Îmi lipsește o bătălie. Uneori mi se pare că ne-am uitat țelul. Așteptăm să apară câțiva demoni ca să ieșim la vânătoare. Nu crezi că ar trebui să mergem peste ei în Infern? Uite un subiect bun de gândire, în timp ce stai de veghe. Acum, însă, hai să mergem să vedem aspiranții.

Mulți dintre cei care veneau nu reușeau să treacă testele. Se antrenau un an de zile din greu, în meșteșugul armelor, otrăvurilor, poțiunilor, magiilor de bază. Cu sudoarea lor și cu vânătăile căpătate își câștigau, de bine, de rău, mâncarea și adăpostul pentru un an. Apoi, plecau în lume să își îndeplinească prima lor misiune. Unii se întorceau,

mulți nu. Elan nu știuse niciodată dacă cei care nu se întorceau muriseră uciși de demoni sau se întorseseră la viața lor mizerabilă de dinainte. Nici nu-i păsa, nu era problema lui. Îl interesa de cei care se întorceau, de misiunile pe care le vor îndeplini mai apoi, de monștrii pe care îi vor ucide. Trebuiau să devină niște mașini de ucis și atât. Reci, precise, fără greș. Nu fusese niciodată de acord cu excesele pe care le mai făceau Cavalerii, cu băutura, cu copiii pe care îi lăsau în urmă prin satele prin care treceau, dar în adâncul sufletului știa că oamenii săi aveau nevoie și de asta. Sau era doar teama de a nu se răzvrăti. Pragmatic, prefera să închidă ochii la micile abateri care nu aveau impact asupra ordinului său, decât să fie strict și să creeze nemulțumiri. Cât despre el, evitase să cadă în patima băuturii, considera un fel de curaj modul în care înfrunta el realitatea. Cu femeile evitase să aibă de-a face, știind cum e să crești fără copilărie.

Deschise ușa cu zgomot și coborî printre noii recruți. Se opri în fața fiecăruia, privindu-l în ochi, măsurându-l din cap până în picioare, inspirându-i teamă și respect. Aveau nevoie de asta pentru a supraviețui. Își scoase, oarecum teatral, un cuțit ascuțit, a cărei lamă lucea rece, și începu să se joace cu el, în timp ce se îndrepta încet spre scări, de unde avea de gând să țină o cuvântare. Avusese efectul scontat, nimeni nu se mișca, nici recruții, nici cavalerii, putea auzi zumzetul insectelor. Detașat, ca și cum ar fi vorbit lucruri banale, își începu discursul:

— În mod normal, v-aș ura bun-venit. Dar aș minți. Nu urez nimănui bun venit în viața asta. Aici nu veți avea

ușurința și banalitatea vieții de afară. Nu veți avea nici mamă, nici tată, nici soție, nici copii. Dacă veți trăi să treceți testul final, veți deveni tovarăși ai noștri. Veți fi Cavaleri ai Sfârșitului. Veți fi puternici și veți învăța și veți vedea lucruri pe care oamenii simpli nu și le pot imagina. Veți lupta cu orori de necrezut, veți vedea că există și lucruri mai dureroase decât moartea. Pentru restul lumii, veți fi temuții Cavaleri, niște eroi. Pentru voi, copii, ar fi bine să uitați de conștiință și de tot ce ați învățat acasă. Asta, cum spuneam, dacă veți trece de prima misiune. Unii dintre voi nu vor reuși. Și nici nu-mi pasă de asta. Nu-mi pasă de voi, până când nu treceți testul. Așa că e interesul vostru să băgați la cap tot ce veți vedea și auzi aici. Să nu vă treacă prin cap că după anul ăsta veți evita încercarea și veți umbla hai-hui prin lume. Ordinul nu acceptă dezertori. Veți fi vânați atât de foștii voștri frați, cât și de demoni. Veți fi torturați și dați pe mâna bestiilor. Știu să se ocupe mai bine de sufletele voastre. Acum beți, mâncați, cunoașteți-vă. Mâine, înainte să răsară prima rază de soare, veți fi deja obosiți de instrucție.

Fără să le mai spună nimic recruților, ceru să i se aducă masa în camera lui. Nu voia să petreacă prea mult timp între ei. Nu voia să riște să se atașeze de cineva. Asta l-ar fi împiedicat să-i sacrifice, la nevoie, pentru misiune. Nimeni nu era de neînlocuit, nici chiar el. Toți trebuiau să fie gata de sacrificiul suprem, cum făcuse Erin. *O grămadă de ciobani, țărani și copii ai nimănui. Nimeni nu o să le ducă dorul. Dacă am reuși să facem să supraviețuiască jumătate din ei ar fi bine...*

3

Departe, în întunericul rece al nopții și al golului dintre stele, cu aripile strânse în jurul corpului, Aelyus plutea într-o stare de visare. Visa profund la momentul creației sale, din momentul în care deschisese ochii, înainte ca Lumea să fie plămădită, când Tatăl, cu mâinile pline de lutul primordial, inventa ființe vii. Momentul când Creatorul, ca un copil, își modela mici jucării de pământ și sufla viață asupra lor. Întâi au fost primii îngeri, și lumea era goală și întunecată. Prea întunecată până și pentru ființele celeste. Golul imens și o liniște dureroasă care domnea la marginile acelei mici bucăți de lut. Piatra pe care Tatăl își începuse munca. O simplă bucată de pământ, ca altele care pluteau bezmetice în acel gol întunecat. De ce o alesese El tocmai pe aceea? Fusese o alegere la întâmplare? Sau exista un motiv anume?

Își aminti cum, apoi, împreună cu ceilalți frați ai săi, munciseră în neștire, unind o parte din bulgării plutitori într-unul mai mare. Ce imagine, să vezi sute și mii de îngeri împingând acele bucăți, deplasându-le din locul lor, plimbându-le în spațiul întunecat, lovindu-se unii de alții, orbecăind haotic. Le-au lipit una de alta, iar apoi, Tatăl, satisfăcut, a zâmbit și a șoptit câteva cuvinte, şi mormanul imens de pământ s-a aprins și a început să se plimbe, aruncând raze de lumină și încălzind întunericul... și toți

îngerii s-au bucurat că atunci când acel glob vizita colțul lor de spațiu, aveau lumină și căldură. Atunci nu mai era teamă, nu mai era frică și nu mai era gol.

Dar sfera se mișca mereu și o parte din timp era ca înainte. Atunci Tatăl și primii Săi copii au ținut sfat. Unii ziceau să oprească acel bulgăre în loc, dar nu a fost pe placul Lui, pentru că o parte a Golului rămânea întunecată. Alții au venit cu ideea să mai construiască unul identic, care să se plimbe prin neant în sens invers, dar se temeau că la un moment dat se vor ciocni și vor rămâne iar pe întuneric. Așa că au lăsat ceilalți bolovani călători, mai mari sau mai mici, și i-au făcut să strălucească palid în depărtare. Apoi, de plictiseală, câțiva îngeri au tras una din bucățile strălucitoare de rocă și, ca un cadou făcut Tatălui, au pus-o să se învârtă în jurul locului în care El plămădea viață. Iar Creatorul s-a bucurat și era fericit.

Și în acea fericire, a creat o ființă nemaivăzută atunci printre îngeri, cu ochi frumoși, păr lung și forme ispititoare, pe care ei nu le înțelegeau. Și a numit-o Maya, iar ea era frumoasă. La început era doar frumoasă și neștiutoare. Nu era puternică și nemuritoare ca ei, dar o îndrăgeau așa cum oamenii îndrăgesc un animal de casă. Sentimente necunoscute îl străfulgeraseră pe Aelyus, iar el se întrebase dacă și pe ceilalți îngeri. Dar restul armatei cerești văzuse că ea nu avea ochi decât pentru Creator. Vrăjitoarea învățase să plutească, stătea clipe în șir urmărindu-l cum lucra și încerca să-l imite. Făcuse tot felul de arătări și creaturi cu patru picioare, dar niciuna nu voia să se ridice și să umble. Se dusese plângând la El, iar

Tatăl, amuzat, le dăduse viață, ca un cadou pentru ea. Apoi îi crease surori, ca să nu fie singură.

Şi îngerii trăiau în pace cu vrăjitoarele. Apoi Tatăl s-a schimbat. Totul era liniște și armonie, dar El nu avea stare. Părea că-i lipsește ceva și nu înțelegea ce. Lucra necontenit și, în accese de nebunie, distrugea tot ce făcea. Până când, la un moment dat, s-a dat înapoi satisfăcut și i-a chemat pe toți, îngeri, vrăjitoare, celelalte viețuitoare și le-a arătat... omul.

Părea o creatură nevolnică, cu două picioare, ca ei și ca vrăjitoarele, dar atât de fragilă și neștiutoare. Nu putea să zboare și se deplasa cu dificultate. Multe dintre animale erau mai puternice decât el. Era slab și neajutorat, dar Tatăl tot spunea că are ceva numit suflet. Nimeni nu a înțeles ce era acel suflet, dar nu îndrăzneau să-l supere. A creat și parte femeiască pentru el. Iar apoi a făcut mulți asemenea lui.

Cu timpul, îngerii au început să fie geloși pentru că El stătea mereu urmărindu-i pe acei neajutorați, îndrăgindu-i tot mai mult. De ce pe acele creaturi nevolnice? Îngerii munciseră să aducă lumină și căldură în Golul întunecat și El îi iubea mai mult pe oameni? Arhanghelul și câțiva tovarăși ai săi au pus la cale un complot, să scape de acele ființe limitate, cu sufletul lor cu tot. Atunci, Tatăl sigur i-ar fi iubit din nou pe ei. Aşa că au corupt animalele să-i atace pe cei îndrăgiți de Creator. Doar că Maya și vrăjitoarele au aflat și s-au opus. S-au pus în fața oamenilor neștiutori și i-au apărat. Atunci au murit primele

vrăjitoare. Celelalte s-au năpustit pline de furie împotriva îngerilor, fără să-și dea seama că nu aveau nicio șansă.

Când a văzut Tatăl măcelul făcut de copiii lui dragi, îi scăpărau scântei din ochi. Fulgere loveau în toate părțile, în armata celestă, în vrăjitoare, în oameni și în animale. Atunci au murit pentru prima dată și îngeri. Apoi s-a potolit, i-a despărțit pentru totdeauna pe oameni, îngeri și vrăjitoare și a plecat. De atunci nu L-a mai văzut nimeni. Multă vreme, ființele angelice au încercat să îl găsească. Stăteau clipe nenumărate în Divinatoriu, încercând să îl contacteze, dar fără niciun răspuns.

Multă vreme a trăit Aelyus în mijlocul urii îngerilor împotriva vrăjitoarelor și mai ales împotriva oamenilor. Își amintea cum priveau cu satisfacție cum, la fiecare o mie de ani, acele creaturi nevrednice erau distruse, torturate, chinuite, apoi amestecate și lăsate din nou pe Pământ. Până când a coborât și a găsit-o pe Sara. Ea i-a schimbat definitiv modul în care vedea lumea și a înțeles ce voise Tatăl să spună despre suflet. A fost încredințat că iubind-o și fiind iubit, a primit suflet din sufletul ei. Doar că invidia și gelozia celorlalți îngeri l-a transformat în statuie de piatră, rămânând închis acolo, suferind și dorindu-și să moară de nenumărate ori.

Apoi îl salvase Erin, în al cărui sânge o simțise pe Sara. Jurase să îl protejeze și să aibă grijă de urmașii femeii pe care o iubise. Îl ajutase să câștige lupta, îl văzuse evoluând dintr-un simplu băietan de țară în comandantul armatelor ce reușiseră să îl învingă pe Necromant. Făcând asta, o reîntâlnise pe Maya. Nu o mai văzuse de când Tatăl

îi părăsise. Și regăsind-o, amintindu-și de pacea și liniștea în care trăiseră toți copiii Creatorului odinioară, începuse să simtă pentru ea ceea ce de aproape o mie de ani nu mai simțise. Iar atunci a apărut Doamna în Negru și l-a răpit pe Erin, fără ca el și Maya să poată riposta.

Din acel moment se făcuse liniște. Doar plutea în spațiul rece și nepăsător, rememorând la nesfârșit acele imagini. Până când a simțit un fior ascuțit scuturându-l din picioare și până în vârful aripilor. Simțise chemarea sângelui. Simțise din nou prezența lui Erin pe Pământ, însă era diferită de cea din urmă cu peste o sută de ani. Îi percepea pe undeva prezența fizică, legătura de sânge, dar, în mod cu totul inexplicabil, nu simțea sufletul lui.

Încercase să îl contacteze mental, dar nu reușise. Apoi încercase să îl localizeze, dar o vrajă de protecție îl ascundea. Cumva, Erin rătăcea din nou prin lume, iar el trebuia să îl găsească. Avea nevoie de Maya pentru asta, ea era pricepută cu vrăjile. Încercând să-și încetinească bătăile inimii, care o luase razna când înțelese că avea nevoie de ea, o chemă... Deschise ochii, își întinse aripile amorțite sub pulberea de stele, își scutură pletele în vânt, se roti de câteva ori și se lansă ca o săgeată spre locul unde era lumea pe care o părăsise în urmă cu o sută de ani, când căzuse în acel somn contemplativ.

Văzu cum apare un mic bulgăre de pământ scăldat în razele soarelui, care se mări, se mări din ce în ce mai mult. Văzu apoi munții cum se apropiau, apoi albastrul apelor veni în întâmpinarea sa. Își încetini zborul și începu să plutească deasupra pământului, observând acea forfotă

a furnicarului uman. Începu să audă vocile agitate și precipitate ale negustorilor care își strigau marfa în piețe și ale mamelor care își chemau copiii sau le cântau la căpătâi să adoarmă. Nu se putu abține să nu se gândească la Sara, probabil așa făcuse și ea cu fiul lor. Văzu turnurile înalte ale cetăților, colinele acoperite de vegetație, pădurile înverzite, oamenii mișcându-se de colo-colo, îmbrăcați în haine multicolore, însă nu și pe Erin. Se apropie de păduri și începu să dea leneș din aripi, atingând cu vârfurile lor coroanele arborilor celor mai înalți, urmărindu-și cu ceva urme de vanitate umbra care i se întrezărea în câte un luminiș. Trase puternic aer în piept, simți mirosul ierbii proaspete, apa din râu, mii de alte mirosuri venind dinspre locuințele oamenilor. Se apropie lent de insula unde, cu o sută de ani în urmă, se întâlnise cu Maya.

Și iată că ea era acolo, îl aștepta! O recunoscuse chiar înainte să apară de după un pâlc de copaci. Îi știa prezența, îi simțea mirosul. Abia apoi îi zărise părul roșu căzându-i peste pelerina pe care o purta.

Aelyus se dezmetici rușinat, când se pomeni gândindu-se că ar fi vrut să vadă ce culoare avea rochia pe care ea o purta pe sub mantia neagră. Ce gânduri erau astea pentru un înger? Atinse cu picioarele pământul, la câțiva pași în fața vrăjitoarei. De parcă i-ar fi citit gândurile, Maya își lăsă haina să cadă neglijent pe pământ și făcu un pas mic înainte. Ar fi putut să zboare spre el, dar a preferat să pășească timid, cu obrajii îmbujorați. Rochia ei de culoarea toamnei flutura ușor în vânt, iar părul îi acoperea acum umerii goi. Ochii mari îi străluceau de bu-

curie, iar buzele ușor palide se transformară într-un zâmbet larg. *Cât e de frumoasă!*, își spuse îngerul, pierdut în contemplarea acelei făpturi.

— Ei, voi, înaripații, chiar nu aveți pic de bun simț? Dispari ca o nălucă, timp de o sută de ani, te caut, te chem și tu nimic...

— Maya...

— Iar acum, când, în sfârșit, vii aici, stai în fața mea ca o statuie. Cel puțin nu sta cu gura căscată, spuse ea, încercând să pară iritată.

Vrăjitoarea stătea înaintea lui, cu chipul schimbat, purtând o expresie din care el nu putea ghici dacă ceea ce vedea era nerăbdare, bucurie, furie sau dezamăgire. Probabil erau toate la un loc, amestecate încet, în ultimii o sută de ani.

— Ești frumoasă, rosti jenat îngerul.

— Și dacă sunt frumoasă, preferi să te uiți ca la o operă de artă sau să-ți îmbrățișezi vechea prietenă, pe care n-ai mai văzut-o de mai mult de o viață de om?

Deși încercase să se arate supărată, până la urmă tot Maya făcu primul pas și îl îmbrățișă. *Miroase a flori*, gândi Aelyus, încercând să scotocească prin cotloanele memoriei dacă la fel fusese și ultima dată când o văzuse. Rămase blocat, neștiind cum să răspundă căldurii venite dinspre trupul femeii care se lipise de el. Dacă ar fi fost om, ar fi fost mult mai simplu. El încercase, cu mult timp în urmă, să fie uman, dar fusese transformat în stană de piatră. O văzu pe vrăjitoare cum închise ochii, încercând să-l absoarbă prin respirația lacomă, și atunci schiță și el

primul gest. Întâi cu stângăcie, ca un copil care se teme să nu facă ceva rău, apoi centimetru cu centimetru, mâinile i se întâlniră pe după talia ei. Printre bătăi ale inimii mai zgomotoase decât ale templelor ridicate în cinstea Creatorului, realiză cât de mult îi lipsise atingerea unei ființe dragi.

După clipe bune în care au stat îmbrățișați, în care totul părea că încremenise, Maya a făcut un pas în spate.

— Și totuși, unde ai fost? Multe s-au întâmplat în ultimii ani...

— Am... dormit. Durerea era prea mare...

— Te porți ca un om, doar ei fug de durere sau se închid în ei.

— Poate că ai dreptate, dar n-am știut cum s-o înfrunt. Iartă-mă că nu ți-am fost alături când m-ai chemat. Ce s-a schimbat de atunci?

— Multe... Vreo douăzeci de ani a fost liniște și pace. Părea că lumea avea să-și revină din traumele acelei bătălii infernale. Apoi, au descoperit prima gură a Infernului. A fost o întâmplare, iar toți cei care erau în apropiere au fost... au fost măcelăriți de hoarda de demoni scăpată de acolo. Treptat, au mai descoperit și altele...

Maya oftă și privi pierdută în zare. O lacrimă îi răsări în colțul ochiului, iar din poziția în care se afla Aelyus, îngerului i se păru că strălucește ca un diamant în razele soarelui. Se întoarse cu spatele la el, să nu o vadă cum își trece podul palmei peste micul izvor din priviri. Pentru o clipă, se făcu liniște, fiecare dintre ei lăsând tăcerea să-i înlănțuie și mai mult. Știa că vocea avea să-i fie sugru-

mată de furie și durere, dar trebui să-i spună și lui ce se întâmplase. Erau multe, mult prea multe. Reveni cu fața la el și-l găsi nemișcat, privind-o de parcă ar fi fost străvezie, cu pumnii strânși, dar tăcut, ca și cum n-ar fi fost străbătut de nicio fărâmă de viață. Vrăjitoarea inspiră puternic, iar cuvintele își găsiră locul în golul dintre ei.

— Sub conducerea lui Bram și cu ajutorul Frăției, au reușit să limiteze atacurile demonilor. După aceea, au început certurile între oameni și cavaleri, niște chestiuni stupide. Asasinii și-au amintit din nou de ura lor veche cu cavalerii. Vrăjitorii și călugării au încercat să îi împace, dar nu au reușit... Am încercat și eu să îi împac, dar mereu mi se părea că cineva trăgea sforile și parcă era mereu cu un pas în fața noastră. În cele din urmă, la sugestia mea, Frăția i-a adunat pe cei care doreau să lupte împotriva demonilor, fără să țină cont de ranchiuna și de ura dintre ei... A format un ordin de luptători neînfricați, care și-au luat numele de Cavalerii Sfârșitului. Bram și Khaimah i-au învățat cum să fie neînvinși în luptă. Eleazar i-a învățat câteva vrăji mai simple, iar călugărul Frey le-a arătat simbolurile care îi protejează de călăreții-umbră. I-am învățat și eu câteva trucuri. Acum ei sunt singurii care veghează asupra liniștii acestei lumi... Și acum mi se pare că sunt în pericol. Iar odată cu ei, și lumea...

— Ce vrei să spui? Ce se întâmplă?

— Nu știu, nu sunt sigură de nimic. Dar simt o prezență puternică, una care încearcă să își ascundă urmele. Spune-i intuiție, spune-i presimțire, dar te rog să fii cu băgare de seamă.

— Crezi că e Tatăl? se trezi Aelyus întrebând, fără să gândească.

Auzi cum le băteau inimile. De emoție, teamă, bucurie. Păstrase tăinuit într-un colțișor al ființei sale faptul că era îndrăgostit de vrăjitoare și acum un sâmbure de gelozie începu să prindă rădăcini. Jurase că nu va mai iubi niciodată după ce o pierduse pe Sara. Și iată-l acum, ca pe un simplu și banal muritor, încălcându-și jurământul. *„Niciodată să nu spui niciodată" se pare că ni se aplică și nouă, celor nemuritori*, conchise el, încă nesigur dacă era dezamăgit, șocat, sau pur și simplu îndrăgostit, posibil, fără speranță. Ultima opțiune ar fi vrut și nu ar fi vrut să existe. Îngerii fuseseră creați pentru a-L sluji și a-L iubi pe Creator, nu pentru a-și împărți dragostea cu o ființă inferioară. Aelyus căzuse o dată, iar prăbușirea lui durase veacuri întregi în care otrava îi picurase încet în gânduri, în sânge și în ceea ce primise în dar în schimbul iubirii unei femei, în suflet. Nu ar mai fi vrut să existe și o a doua cădere, însă nici nu-și dorea ca Maya să mai plece vreodată de lângă el.

— Nu, nu e El, e altceva... și e foarte puternic și vechi.

Ochii ei se mișcau, mari și agitați, iar îngerul înțelese că ea se temea. Dintre copiii Creației, doar îngerii erau mai presus de cea dintâi vrăjitoare, dar ea știuse să se țină departe de ei milenii întregi. Reușise să-și protejeze întreaga seminție timp fără șir, dar acum era năpădită de griji.

— Maya, dacă e așa cum spui tu, eu te cred. Nu am nicio urmă de îndoială, dar îmi lipsesc prea multe piese în jocul ăsta.

— Lasă-mă să-ți arăt. Vezi ce am văzut eu, simte ce am simțit eu.

Și Maya îi puse o mână pe frunte, iar el văzu totul. Lupta câștigată, până când a apărut Doamna în Negru. Dispariția lui. Apusul de soare pe acea insulă, văzut prin ochii Mayei. Prietenii lui din Frăție, căutându-l. Apusul de soare pe acea insulă... Prima gură a Infernului și năvălirea demonilor. O prezență puternică și invizibilă. Șocul și groaza stârnite de apariția monştrilor pe nepusă masă... Celelalte guri întunecate și alte invazii din senin. Prezența ciudată și invizibilă, din nou. Certuri iscate din senin și motive de harță puerile între rege și vrăjitori. Din nou, ura străveche între cavaleri și asasini. Izolarea călugărilor în Templul lor. Teama oamenilor față de vrăjitori... Din nou, apusul de soare prin ochii Mayei, dar ceva mai încețoșat. Lacrimi? Maya plângea? Și ce gol în suflet... Discuții nesfârșite între membrii Frăției, rege și ceilalți conducători. Furia lui Bram. Sosirea Cavalerilor Sfârșitului. Luptele cu demonii și victoriile împotriva lor. Transformarea acelui cavaler dintr-un bețiv și depravat în cel care își asumase apărarea întregii lumi. Moartea lui eroică într-o bătălie și funeraliile demne de un conducător... Din nou, imaginea cu insula văzută prin ochii ei, în timp ce ploua. Oare îi fusese frig? Apoi, pe rând, moartea celorlalți tovarăși din Frăție, unul câte unul și funeraliile lor de eroi. Lumea istorisind povestea lor, statui imense ridicate pentru ei... Cavalerii Sfârșitului ridicându-se în toată splendoarea lor, apărând lumea. Maya privindu-și chipul în apă, mereu la fel de frumoasă, chiar dacă mici riduri

își făcuseră pe furiș drum pe fruntea ei... Încă o dată forța aceea ascunsă, malefică, invizibilă, dându-i târcoale. Agitația și haosul care începeau să cuprindă lumea. El venind, cu câteva clipe înainte. Bucuria și emoția, fericirea pe care o simțise Vrăjitoarea la vederea lui. Atunci a știut ce simțea ea...

Vrăjitoarea își retrase mâna de parcă ar fi ținut-o în foc. Știa că, transmițându-i ceea ce văzuse de-a lungul ultimei sute de ani, îi transmisese și ce simțise, că se gândise mult la el. Ar fi vrut să-și ascundă emoțiile și sentimentele, dar nu știuse cum. Ar fi vrut ca Îngerul să o ia în brațe și să o sărute, așa cum bărbații își sărută soțiile când se întorc seara după o zi lungă de muncă. Dar ei nu erau oameni, făceau parte din lumi diferite, care se învinovățeau și se urau una pe alta. Pentru ea, așteptarea fusese mult mai chinuitoare. Toată existența ei de mii de ani fusese singură, avusese un țel. La început, îl așteptase pe El. Treptat, în adâncul ființei, i se cuibărise îndoiala că Tatăl se va întoarce pentru ea. Cum ar fi putut să se pună ea în fața dragostei Lui pentru toată creația Sa? Cum ar fi putut să pretindă că îl iubește, dacă ar fi fost geloasă mereu că atenția Lui va fi împărțită cu alte miliarde de ființe? Cum va putea ea să-i pretindă să o iubească mai mult decât pe celelalte creaturi plăsmuite? Va putea Creatorul să-și iubească în mod diferit creația? Și, mai presus, s-ar putea face ea demnă de dragostea Lui? Teamă și iar teamă. Atât de multă încât se adâncise în misiunea ei, să își protejeze surorile, zi și noapte înfruntând tot felul de primejdii, urmărindu-le pe fiecare dintre suratele ei mai tinere. Une-

ori fusese dură cu ele, și ea știa asta. Dar își spusese că o făcuse doar ca să le protejeze.

Totuşi, din când în când, eșuase. Ultima dată cu Zaira. Trebuia să o țină departe de Erin, însă nu reușise. Știa că îi sfâșiase inima când îi ceruse să îl părăsească fără să îi spună niciun cuvânt, spera că fusese un simplu foc ce avea să ardă mistuitor pentru o perioadă, apoi se va stinge cu totul și se va așterne uitarea. Însă pusese în primejdie chiar soarta bătăliei și a fost forțată să intervină. Bine, trebuia să admită că ăsta era unul din motive. Celălalt era că Aelyus, singurul înger care o privise cu simpatie, curiozitate și, de ce nu, cu admirație, în timpurile vechi, era viu și era în pericol. Nu mai putuse sta deoparte. Teama de a-l pierde pentru totdeauna fusese mai puternică decât teama de a-l dezamăgi pe El.

Curând, a început să înțeleagă mai bine ce simțise Zaira. Și a luat asta ca pe o pedeapsă pe care o merita, sperând că, suferind, își va ispăși greșeala. Ar fi putut să îl caute, și-ar fi putut folosi toate puterile ca să facă asta, însă a ales să aștepte ca îngerul să se întoarcă. Iar ea, în timpul ăsta, a avut grijă de oamenii pe care el îi iubea. Și a consolat-o pe Zaira sau a ținut-o tot timpul ocupată, să nu o doboare tristețea.

— Aelyus, dacă ai ști cât l-am căutat... Pur și simplu, a dispărut de pe fața pământului. Oricât am încercat să dăm de el, nu am găsit nimic, o forță puternică punea un văl negru în fața noastră. Am crezut că e mort și o perioadă i-am căutat corpul neînsuflețit. Însă părea că nu existase niciodată, pământul nu l-a primit și nici vântul

nu îi găsea mirosul. Ani de zile, Zaira a cutreierat întreg pământul. Mai multe surori s-au amestecat printre oameni, în speranța că este ascuns pe undeva cu vreo vrajă, că poate este rănit, dar fără niciun rezultat. Treptat, am renunțat...

— L-am căutat și eu, atunci, și tot fără vreun rezultat. Acum, însă, e altceva, îl simt pe undeva, dar nu pot să îl localizez. Ceva mă împiedică și pe mine. De asta am nevoie de voi. Vrăjile voastre sunt mult mai eficiente dacă vă uniți puterile. Maya, am nevoie de tine... am nevoie de ajutorul tău...

— Și îl vei avea, Aelyus, necondiționat și fără întârziere. Crezi că e nevoie să știe Zaira? Dacă e vreo înșelătorie perversă, i-ar sfâșia inima și mai mult, dacă așa ceva e posibil.

— Maya, tu te gândești la ea, e normal... Dar la Erin, la cât o fi suferit? Chiar dacă e vreo înșelătorie, îi suntem datori să-l găsim. Ți-am spus că îl simt pe undeva, dar îl simt diferit. Dacă îl găsim, cred că mai presus de orice vrajă vom avea nevoie de tânăra ta prietenă.

Aelyus își întinse maiestuos aripile, ale căror pene își găsiră strălucirea în lumina soarelui. Bătea ușor din ele și firișoare de nisip începură să danseze în jurul lui. Aruncă o privire Mayei, în care era amestecată grijă, durere, speranță, teamă și se avântă cu puterea unei săgeți în văzduh.

— Ai grijă de tine, nesuferitule! *Nici nu cred că ești capabil să înțelegi că ai reușit să spargi, în câteva clipe, ziduri construite cu grijă timp de mii de ani. Te urăsc pentru asta... și deja... mi-e dor de tine!*

4

Doamna în Negru părăsi lăcașul Stăpânului Întunericului în stilul ei caracteristic: mers cu pași mărunți și lascivi pe suprafața lucioasă și rece, apoi se ridică și pluti încet deasupra demonilor care se agitau haotic sub ea. Îi trimisese pe Erin și pe fostul necromant în lumea oamenilor, iar Îngerul Morții, așa cum îl botezase ea, îi respectase porunca pe care i-o dăduse. Când se îndepărtă suficient de mult de demoni, desenă în fața ei o ușă, șoptind niște cuvinte. Ușa prinse contur și se deschise înaintea ei, iar femeia păși într-un alt colț al lumii oamenilor, în apropierea lacului unde Necromantul îi aducea inelul, la fiecare o mie de ani. Locul unde îi prindea în mrejele ei pe cei care se aventurau să îl treacă, venind atrași de chemarea sa. Era noapte în lumea oamenilor, când păși pe ulița aproape pustie a satului.

— V-ați rătăcit, doamnă? E periculos ca o femeie să umble singură noaptea pe aici.

Țăranul îmbrăcat în haine zdrențuite se uita pofticios la tânăra femeie în rochie neagră, mulată pe trup. În ochii lui se citea dorința nestăvilită de a rupe hainele de pe ea, iar cuțitul pe care îl ascundea la brâu, sub cămașă, nu îi dădea deloc impresia unui om cu intenții bune.

— Bună seara, bunule domn... Într-adevăr, aș putea spune că m-am rătăcit. Căutam ceva, dar cred că am găsit, spuse ea, cu o privire inocentă.

— O femeie așa frumoasă, doamnă, găsește mereu ce vrea. Chiar dacă vrea, chiar dacă nu, aș putea adăuga... Și ce căutați, doamnă? Poate v-aș putea ajuta!

O sclipire răutăcioasă apăru în ochii bărbatului, când văzu că femeia nu are de gând să o ia la fugă. Să fie o pradă atât de ușoară? Clar era seara lui norocoasă! Nu se mai ducea să cheltuiască bruma de bani la bordelul din sat, cu târfe nespălate și pline de păduchi.

— Eu... am nevoie de ajutor, caut un bărbat îndrăzneț, așa, ca tine... Cred că ești exact ce caut. Mi-e frig și frică, ai putea să mă îmbrățișezi? Am nevoie de puțină căldură...

Bărbatul, fără să stea prea mult pe gânduri, o înconjură cu brațele și începu s-o pipăie pe coapse și pe sâni, încercând să o sărute pe gât. Femeia, care până atunci stătuse supusă, lăsându-l să facă ce voia, închise ochii. Când îi deschise, erau roșii ca focul. Țăranul încremeni când îi văzu și voi să se tragă înapoi, înspăimântat. Însă ea îl înlănțuise cu brațele ei mlădioase, iar bărbatul rămase paralizat, ca o insectă în pânza păianjenului. Buzele Doamnei se apropiară de ale lui, iar ea îi suflă în gură un aer cald, care îl mistui pe interior. Fața nefericitului se umplu de pete mari, vineții, iar din ochi îi erupseră valuri de sânge. Femeia începu să râdă cu hohote sadice, în timp ce el întindea mâna, implorând ajutor. Curând, în chinuri groaznice, nenorocitul își dădu ultima suflare, iar ea așteptă curioasă și răbdătoare. Pocni apoi din degete și cel mort se ridică în picioare, cu capul plecat, animat de o forță pe care nu o înțelegea.

— Ți-am spus că ești ceea ce caut, nu? Acum, treci la treabă! Până dimineață vreau ca satul acesta să-mi aparțină. Am nevoie de forță de muncă. Of, de-ați mirosi și voi mai frumos, nespălaților...

5

În timp ce molima se răspândea în sat cu fiecare respirație a acelui tâlhar, Doamna își continuă tacticos drumul spre lacul din apropiere, unde își avea sălașul. Până la primele raze ale soarelui, toți cei care își duceau viața în mica localitate aveau să intre în stăpânirea morții, urmându-i poruncile, la fel ca nefericiții pe care-i ademenise sub suprafața apei, păstrându-se acolo ca și cum ar fi fost vii. Trebuia să se miște cât mai repede, nu era ușor să scoți din senin o armată de demoni. Și, în plus, planurile ei coincideau cu cele ale Stăpânului Întunericului doar până la un punct.

Femeia mortală încercă să-și închipuie cum ar fi fost să fie şi ea ca orice ființă umană. Știa că mai făcuse asta și altădată, dar fără succes. Încercă să miroasă florile, să le mângâie frunzele și petalele, să se bucure de lumina lunii, dar toate aceste plăceri îi erau refuzate. Îi erau străine, deși trăise printre ele de milenii. Se înfurie și umbrele trimise de ea uciseră toate florile, frunzele și micile viețuitoare care avură nenorocul să se afle în apropiere. Ajunse pe malul lacului, unde, în urmă cu o sută de ani, Necromantul o vizitase ultima oară, pentru a îndeplini ritualul stabilit cu Stăpânul Întunericului, de a primi binecuvântarea ei și armata călăreților-umbră. Nici Stăpânul și nici Necromantul nu știau cu adevărat că cereau binecuvân-

tarea a însăși Distrugătoarei, a morții întruchipate. Probabil credeau că e o vrăjitoare blestemată sau vreo creatură supărată pe Tată. Erau doar mulțumiți de contribuția ei la distrugerea lumii și atât. Fără prea multe întrebări. Doar distrugere și ignoranță. Oare așa erau toți bărbații? O adunătură de mușchi, oase, naivitate și superficialitate? În mod clar, îngerii așa erau, se plimbase și se jucase suficient prin mintea celui care fusese capturat.

Cu gândurile acestea în minte, ajunse pe malul lacului și păși pe luciul apei. Pluti pe suprafața lină și transparentă, aruncând priviri curioase celor care își dormeau somnul cel de veci, la câțiva pași sub ea. I se păreau frumoși așa, statici, adormiți de sute și mii de ani, atât de mulți, de toate vârstele. Erau acolo cavaleri, câte un călugăr strângându-și cartea la piept, prinți, tineri flăcăi, țărani de toate vârstele. Încercă să-și dea seama când i-a atras în mrejele sale pe fiecare dintre ei, dar erau prea numeroși. Oricum, n-avea niciun rost să își încarce memoria cu asemenea nimicuri omenești.

Ajunse într-un loc numai de ea știut, unde se opri, spunând în șoaptă câteva cuvinte și apoi desenă cu piciorul o scară mică. Imaginea se transformă într-o clipă în trepte reale și coborî în palatul ei de sticlă și umbre. Făcliile se aprindeau la fiecare pas pe care îl făcea, iar ușile se deschideau înaintea ei de parcă paznici nevăzuți le străjuiau. Ajunse într-o încăpere lungă, plină de oglinzi înalte, cât un stat de om, încadrate de rame în forme monstruoase, alcătuite din oase de oameni și animale. Se opri în fața primelor patru și, pe suprafața argintată a fiecăreia, zgârie

niște simboluri. Doar câteva momente trecură până când ramele de os începură să vibreze, antrenând în mișcarea lor și oglinzile, care își pierdură reflexiile, până când deveniră simple suprafețe de apă, prin care pășiră patru femei nemaipomenit de frumoase.

Se aliniară cu capul plecat în fața ei, înveșmântate în rochii care se mulau perfect pe corpurile ca sculptate. Semănau mult una cu alta, aceeași piele albă, de o paloare cadaverică, aceleași buze roșii ca sângele, aceiași ochi care te sfredeleau și parcă te ardeau. Doar rochiile erau de culori diferite: albă, roșie, neagră și galbenă.

— Dragile mele, ce frumoase sunteți! Îmi pare rău că n-am avut mai mult timp să vă admir, spuse zâmbind Doamna în Negru.

— Ne bucurăm să fim în fața ta, Stăpână. Îți mulțumim că ne-ai luat sub protecția ta. Și, la nevoie, ne dăm viața pentru a-ți face pe plac! răspunse cu o redevență adâncă femeia în roșu, iar celelalte îi imitară plecăciunea.

— Și frumoase și manierate... Și, cu siguranță, ați învățat să seduceți un bărbat, să-l faceți, în câteva clipe, să uite cine este. Ați învățat cum, cu o privire stăruitoare, să îi intrați în minte și să rămâneți acolo numai voi, încât el să fie dornic să-și dea viața doar pentru a vă ține în brațe. Ați învățat cum să-l întoarceți împotriva familiei, a supușilor sau a Stăpânului, împotriva prietenului, frate împotriva fratelui și copil împotriva tatălui. Voi, seducătoarele mele dragi, trebuie să vă pregătiți de plecare. Știți ce aveți de făcut, drumurile vostre se despart în curând. Ați fost mereu împreună sau una în apropierea celeilalte.

Acum, fiecare va merge într-o altă direcție, cu același scop. Dezbinare, seducție, război. I-am promis Stăpânului Întunericului că îi voi distruge pe blestemații de Cavaleri ai Sfârșitului fără a-i folosi demonii lui pricăjiți și-i voi da o armată mai puternică să atace lumea vrăjitoarelor. Voi, fiicele mele, vă veți duce la conducătorii oamenilor, la cavaleri, la asasini și mai ales la Cavalerii Sfârșitului. Îi veți corupe, îi veți face să-și ucidă sau să-și izgonească oamenii de încredere. Îi veți convinge să elimine întâi vrăjitorii și călugării, care sunt imuni farmecelor voastre, apoi îi veți face să se lupte între ei până nu va mai rămâne piatră nescăldată în sânge. Demonii mei nou creați vor ucide vrăjitoarele. Apoi, mă voi ocupa și de îngeri și de măreața lor armată. Iar El va privi neputincios cum eu calc în picioare tot ce a iubit mai mult.

— Suntem pregătite, Doamnă! Ne vom îndeplini misiunile întocmai cum ne poruncești, aprobă plină de încredere seducătoarea în rochia albă, în timp ce imaginea ei era replicată pe miile de oglinzi.

— Atunci plecați și nu cumva să dați greș. Sunteți preferatele mele, dar nu vă scutesc de moarte și de chinul de după ea, dacă îndrăzniți să eșuați. Plecați, armata mea de demoni nu se va crea singură! Am treabă și nu am chef și nici timp de sentimentalisme ieftine.

Femeile ieșiră ca niște năluci din încăperea cu oglinzi mari, doar trosnetul ușii imense trădând faptul că nu mai erau acolo. Rămasă singură, Doamna trecu pe la fiecare oglindă, desenând simboluri doar de ea știute, iar suprafețele argintate începură să tremure și să adune în spatele

lor bărbații adormiți pe veci, aflați sub suprafața lacului. Se gândi, pentru o clipă, să facă o vrajă care să reproducă simbolurile pe fiecare oglindă în parte, dar i se păru mai potrivit să facă ea treaba asta, să simtă că muncește pentru distrugerea Lui. Și cu cât se forța mai tare, cu atât satisfacția rezultatului pe care îl întrezărea devenea mai mare.

Petrecu următoarele ore atingând fiecare suprafață lucioasă și spunând cuvintele magice până când reflexia îi dispăru din toate oglinzile. Mii și mii de ființe, odinioară imobile, cu sufletul captiv într-un corp care nu îi mai asculta, începură să pășească și să se alinieze înaintea ei, târșâindu-și picioarele de parcă o piatră de moară invizibilă îi trăgea înapoi. Se uită la ei, nerăbdătoare. Așteptase atâta amar de vreme momentul acesta, iar mizeriile astea umane o făceau să își piardă timpul. Pocni din degete și ecoul sunetului străbătu toată încăperea uriașă, reverberând și dincolo de uși. Imediat acestea se deschiseră, iar Îngerul Morții veni în viteză și se așeză în genunchi, cu capul plecat.

— M-ai chemat, Doamnă? șopti fosta ființă celestă, ale cărei aripi începeau să devină din ce în ce mai negre și mai înspăimântătoare. Lumina din ochii lui dispăruse de tot, locul ei fiind luat de lava lichidă care era și în ochii femeii. Unghiile îi crescuseră, la fel și marginile aripilor, care acum aveau gheare. Sabia de foc se transformase într-o lamă imensă, cu flăcări de un întuneric adânc.

— Normal că te-am chemat, nefericitule! De ce crezi că am pocnit din degete? Că n-am ce face?

— Da, stăpână... Adică nu, te rog, nu mă pedepsi iar...

— Sărmane înger, dar eu nu te-am pedepsit niciodată. Asta crezi că am făcut când te-am torturat? Nici pe departe, făptură neștiutoare. Doar că tortura și durerea sunt căile cele mai simple pentru a schimba oamenii. Și ghici ce, se pare că și voi sunteți foarte ușor de schimbat, odată ce începeți să simțiți durerea. Durerea și tortura eliberează, dragul meu. Eliberează și schimbă, asta e tot ce fac. Îți dau ocazia să fii cine ești tu cu adevărat. Iar tu... tu trebuie să fii mândru de cine ești! Ești Îngerul Morții!

— Da, stăpână, sunt cine vrei tu să fiu. Sunt ce vrei tu să fiu. Sunt ce vrei tu să fac, de acum și până la sfârșit!

— Știu. Știu că vei face tot ce îți cer eu, pentru că tu îmi aparții acum în totalitate. Poate că El te-a creat, dar eu ți-am dat viață. Și mă aștept să îmi dai multe alte vieți în schimb.

Doamna îl privi zâmbind, plină de încântare. Tehnicile ei erau infailibile, nu îi puteau rezista nici oameni, nici îngeri. Nici măcar vrăjitoarele din rândul cărora le recrutase pe cele patru seducătoare. Avea în față atâtea ființe netrebnice pe care ea le amăgise și le sedusese, cum ar fi putut să nu fie încântată?

— Mișcați-vă mai repede, puturoșilor! Nu vreau să pierd o eternitate așteptând după voi. Nu v-am trezit să vă odihniți și să vă întindeți oasele alea neputincioase pe aici. Dacă voiam să vă dau repaos, vă lăsam să putreziți sub apa lacului, să vă mănânce leșurile lighioanele pământului. Aici aveți de muncă. V-am trezit din moarte pentru asta. Veți ciopli în lemn și în piatră armata mea de demoni. Veți munci fără oprire până veți muri, iar de data asta, de tot.

Bărbații aceia, fără să pară că au înțeles amenințarea, sau fără să le pese, începură să meargă unul după altul, ca niște păpuși trase de sfori, în direcția indicată de femeia monstruoasă. Aceasta desenă o ușă micuță în aer, pe care o aruncă în depărtare, în capătul încăperii imense. Desenul atinse podeaua rece cu un zgomot de piatră zdrobită pe piatră, apoi se mări până deveni de câteva ori mai mare decât un stat de om. Îngerul Morții deschise ușa și, în întunericul de după ea, făclii nevăzute se aprinseră, descoperind blocuri imense de piatră, trunchiuri groase de copaci, mii de unelte de sculptat și cioplit. Marionetele amorfe pășiră în tăcere pragul acelei săli uriașe, iar accesul se închise în urma lor. Lovituri de ciocan, pocnete de bici și zgomote de piatră sfărâmată începură să se audă și continuară până când intrarea deveni transparentă și, în final, dispăru cu totul.

6

Erin deschise ochii și se trezi în mijlocul unei păduri, sprijinit de tulpina unui copac imens. Barba crescută haotic, părul vâlvoi și neîngrijit, precum și hainele zdrențuite îl făceau să pară un cerșetor, care nu era nici măcar umbra bărbatului ce fusese odinioară. Își aminti de el, comandantul care plecase la război în urmă cu o sută de ani, și simți o senzație de vomă, conștientizând diferența dintre acel moment și prezent. Rupse câteva fâșii din peticele de pe el, ca să-și bandajeze câteva răni, având grijă să-și păstreze goliciunea acoperită. Foamea îl chinuia, iar stomacul părea că-l consumă pe interior. Se năpusti spre un copac tânăr, rupse o bucată de scoarță și o duse la gură. Gustul sălciu îl făcu să scuipe, aproape înecându-se cu salivă, dar îi mai ostoi nevoia de a mânca. Se uită buimăcit în jur și văzu o mogâldeață adormită, la fel de murdară și zdrențuită ca și el. Se îndreptă spre ființa mizeră și îl recunoscu în ea pe tovarășul lui de suferință. Fostul Necromant, dușmanul său din atâtea vieți irosite. Furia și ura acumulate mai bine de o sută de ani îl năpădiră brusc și se năpusti să-l strângă de gât. Inamicul său deschise ochii de un cenușiu închis, îngroziți, străduindu-se zadarnic să respire sub apăsarea hotărâtă a lui Erin. Acesta se opri când respirația celui sufocat nu se mai auzi, însă, în mod neașteptat, furia nu i se potoli. Se aștepta ca

moartea celui care îi fusese inamic să-l ușureze de povara răzbunării, însă liniștea la care sperase era încă absentă. Privi ceva vreme cadavrul din fața sa, ca o încununare a unui mare succes, apoi se întoarse să plece. Îi lipsise lumea și voia să se bucure de ea. Avea de gând să hoinărească, să vadă pentru ce luptase și suferise atât. Poate, chiar să îl caute și pe Aelyus.

Nu apucă să se îndepărteze, când, în mod ciudat, i se păru că leșul începu să respire, întâi zgomotos, apoi din ce în ce mai regulat. Se roti și văzu cum mortul se ridică încet, ca un om beat care încearcă să-și găsească echilibrul. Părea că vrea să-i spună ceva. Nu apucă să înțeleagă ce, pentru că Erin îl trosni în cap cu o ciot gros apucat de pe jos și adversarul se prăbuși încă o dată în ghearele morții. *Ce, în numele Tatălui, se întâmplă aici? L-am omorât pe ăsta și se ridică iar? Sau poate nu l-oi fi ucis? Dar am învățat prea bine să sufoc pe cineva, n-aveam cum să dau greș. Și dacă era mort, cum a înviat? Nici nu am scapăt bine de femeia aceea malefică și de Stăpânul Întunericului și o iau iar de la capăt cu morți care nu vor să moară? Mai bine îl leg și, de data asta, îl fac să vorbească înainte să-l îngrop undeva de viu...*

Zis și făcut. Își luă cureaua din piele, din care mușcase de multe ori pe când murea de foame în temnițele din Infern, și legă mâinile celui care încă zăcea în brațele morții, apoi împleti rapid câteva ramuri verzi, subțiri. Învățase asta de mic, de la tatăl său, la muncile câmpului. Își aminti de zilele acelea pure, când era doar un pui de om neștiutor, cum își întreba părinții vrute și nevrute, cum îi ruga seara să îi spună povești. Realiză abia acum că nu a

avut suficient timp să se bucure de ei, și nici ei n-au avut parte de suficientă iubire din partea lui. Simțea un gol în suflet, încă unul pe lângă multele pe care le avea, lăsate de femeia pe care o iubise, de lucrurile îngrozitoare pe care fusese obligat să le înfăptuiască, de amăgirile și torturile Doamnei în Negru, de conștientizarea că toți cei pe care-i iubise nu mai erau vii. Dar nu era timp de regrete, așa că se văzu nevoit să se miște repede, pentru că nu voia vreo surpriză din partea celui care se încăpățâna să nu stea mort. Făcu o frânghie strașnică și îi înfășură strâns și picioarele. Apoi se așeză lângă el să se odihnească și să aștepte. Nu apucă să facă niciuna din cele două, că cel dinaintea lui începu să respire iar, cu fața acoperită de sângele care dădea să se usuce.

— Erin, stai... Așteaptă..., apucă să bolborosească.

Fostul necromant arăta și mai jalnic, cu părul năclăit de sângele amestecat cu praf și mizerie, ochii bulbucați, cu picioarele doar cu puțin mai groase decât brațul unui om normal. Niște zdrențe și rupturi de cizme îi completau ținuta, arătând aproape la fel de bine ca un cerșetor. Dar Erin nu se lăsă înduplecat și se îndreptă spre el, cu reteveiul pregătit pentru o nouă lovitură. Sau câte ar fi fost nevoie.

— Ce mai vrei, blestematule? De ce nu mori odată? Spune-mi repede ce vrei, înainte să-ți mai trag un buștean în cap! Sau, mai bine, să sap o groapă adâncă și te arunc în ea, pun cât pământ pot peste tine și te las să învii și să mori cât vrei tu, până la sfârșitul lumii, cine știe cât o să reziști.

— Te rog, Erin, oprește-te și lasă-mă să vorbesc, îl imploră fostul necromant.

— Fă-o repede și nu bate câmpii. Se pare că după atâția ani de chin, îmi pierd răbdarea cam repede...

— Erin, și eu am fost chinuit tot atâția ani și asta din cauza ta...

— Mă bucur, nenorocitule! Ai merita să suferi pentru toată existența ta mizerabilă, la fel cum mii și mii de ființe au suferit. Faptul că ai devenit om, nu a venit la pachet și cu conștiința, nu? scuipă Erin cuvintele.

— Îmi pare rău. Nu cred că am cum să justific asta...

— Da, cred că e cam greu să justifici de ce ai distrus toată lumea de șase ori și voiai s-o mai faci o dată. Nu-mi vine în minte nicio posibilă explicație din partea ta, care să mă facă să nu te altoiesc zdravăn sau să te leg fedeleș și să te îngrop de viu, dar încearcă, măcar așa, să te simți satisfăcut...

Furia lui Erin atingea cote uriașe, dar vedea clar că fostul necromant nu era ușor de ucis. Și își dăduse seama că uciderea lui nu l-ar fi vindecat de ura, durerea și golurile pe care le simțea în acea rămășiță de suflet. Văzuse cu ochii lui cum bărbatul din fața sa fusese torturat cel puțin la fel de îngrozitor ca și el, dar nu avea loc de compasiune pentru acea ființă. Când faci ceea ce a făcut el, nu poți pretinde celor din jur să aibă milă de tine. Sau, cel puțin, nu lui Erin. Dar poate că și cel care odinioară condusese armatele Stăpânului Întunericului era acum dornic de răzbunare. Uneori, prietenia se naște din țeluri comune, iar amândoi păreau acum animați de aceeași dorință.

Bine, nu chiar prieteni, dar măcar vor încerca să se răzbune împreună pe femeia misterioasă și să-i zădărnicească planurile.

— Bine, necromantule, spune ce ai de zis. Promit că nu te voi lovi. *Cel puțin, nu în următoarele câteva clipe.*

— Ai dreptate, n-are rost să caut justificări acum. Am făcut ce am fost pus să fac. Recunosc, mi-a făcut plăcere. Răutatea e tot ce aveam. Acum se pare că sunt om, ca și tine... Nu aș putea spune că mă încântă, uită-te la mine cum arăt... Cred că este răzbunarea Doamnei în Negru, pentru că mi-a mai lăsat un dar: când m-ai atins, am văzut în minte toate răutățile pe care le-am făcut, dar văzute prin ochi de om. Și simt durerile tuturor ființelor care au murit din cauza mea. Așa că, stai liniștit, prima dată când m-ai sugrumat, nu am simțit mare lucru, eram leșinat deja din cauza asta. Ți-am spus-o în caz că ai... cum le ziceți voi? Mustrări de conștiință? Cred că asta am încercat și eu. Ce-i drept, nu prea multe...

— Vai, ce poveste tristă, permite-mi să te bat prietenește pe umăr, surâse cu o privire sălbatică cel care salvase omenirea cu o sută de ani în urmă.

Puse o mână zdravănă pe umărul celui din fața sa și urmări cum corpul acestuia se contorsionează, cuprins de spasme, și se încovoie de durere. Urletele necromantului devenit om sparseră tăcerea, agonia lui stârni ecouri care îl făcură pe Erin să se simtă, în sfârșit, satisfăcut.

— Bun, voiam să mă conving. Să zicem că te cred... Acum, că îți știu punctul slab, zi-mi de ce n-ar trebui să scap de tine.

— Pentru că știu multe despre Stăpânul Întunericului, mai multe decât oricine. Și știu și câte ceva despre acea femeie malefică. În plus, vreau să te ajut să te răzbuni pe Doamna în Negru. Nu neapărat pentru tine, stai liniștit. Ci și pentru mine. Vreau de la tine un singur lucru: învață-mă să trăiesc și să mă port ca un om. Cred că am nevoie, dacă tot nu am altă opțiune decât să îmi petrec timpul printre voi.

— Minunat, pufni fostul comandant, ești de câteva clipe pe lumea asta și te-ai și hotărât să devii om bun. *Mă simt profund mișcat.*

— Hei, nu am zis nimic de om bun. Doar om, cred că îmi e de ajuns. Rânjetul sinistru de pe fața fostului slujitor al Stăpânului Întunericului trecu pe lângă Erin fără ca acesta să-l observe. *Trebuie să-mi găsesc ceva interesant de făcut, altfel o iau razna lângă ăsta. Când am fost ființă umană acum mii de ani, Stăpânul nu m-a luat la el tocmai pentru bunătatea și gingășia sufletului.*

— Așa da, e mai credibil. Cred că nici toate miracolele din lume, nici însuși Tatăl, dacă ar da nas în nas cu tine, nu te-ar putea face bun. Primul lucru pe care trebuie să îl ai ca om este un nume. Cum te cheamă?

— Cred că poți să-mi spui Hel, dădu din umeri bărbatul legat.

— Bine... Hel, ce nume ciudat!? Acum o să te dezleg și te rog să nu faci nimic din ce n-aș face eu, pentru că altfel o să te iau în brațe și-o să te țin așa pentru tot restul vieții tale. Și ştii prea bine că nu mă poți ucide, că am încă protecție divină.

— Din păcate, oftă necromantul. Adică... presimt că o să devenim prieteni.

— Poate, dar după ce terminăm și povestea asta. Nu ți se pare ciudat că femeia aia ne-a eliberat așa, fără niciun motiv, întregi?

— Și te plângi de asta? Ai fi preferat să fii bătut în cuie pe vreun copac sau fără o mână, picior sau mai știu eu ce-i putea trece prin cap să-ți taie? Dacă-ți tăia bărbăția și te trimitea așa în lume, ai fi fost mai împăcat?

— Nu, nu mă plâng. Doar mă întreb de ce e atât de sigură pe ea. Suntem niște șoricei și ea se joacă cu noi. Dar Aelyus? Credeam că nimic nu poate învinge un înger. Cine sau ce e femeia asta? Pare mult prea puternică, din câte am văzut. Tu ar fi trebuit să-i faci față, doar erai Necromantul.

— M-a păcălit cu jocul ei. Credeam că e doar o vrăjitoare bătrână care a încheiat vreun pact cu Stăpânul Întunericului. Am mai întâlnit și alte creaturi întunecate care aveau înțelegeri cu el. Bineînțeles că Stăpânul le-a ucis pe toate, în cele din urmă...

— Crezi că ar putea fi mai puternică decât el? șovăi Erin, fără să vrea cu adevărat să afle un răspuns.

— Ar fi bine să nu fie, omule. Stăpânul meu se consideră egalul Tatălui. Să sperăm că vechea ordine nu se schimbă. Și aș vrea s-o torturez eu, personal, pe Doamnă. În suta asta de ani mi-au venit tot felul de idei. Atât de multe i-aș face...

—Poate dacă ne unim cu toții forțele, o să reușim. Sau chiar asta vrea ea?

Cei doi bărbați proaspăt eliberați sporovăiră toată ziua, povestindu-și unul altuia câte în lună și în stele. Perioada în care fuseseră prizonieri și victime ale torturii demonilor crease un fel aparte de solidaritate, de tovărășie. Se căzniră să facă un foc și adormiră în jurul lui, fiecare cu capul pe un buștean gros, dârdâind de frig. Somnul lui Erin fu adânc și fără vise. Pentru prima dată după mai mult de un secol, dormea liniștit, în aer liber. Avusese parte de mii de nopți în încăperi mucegăite și întunecoase, pline de insecte infecte, de monștri temniceri care îl trezeau cu lovituri de bici sau de fier încins și alte torturi care mai de care de neimaginat. Însă acum era liber. Liber! Deschise ochii, dornic să îmbrățișeze cu privirea natura de lângă el, focul, copacii, să simtă aerul răcoros al dimineții ce se întrezărea... Și, surpriză! Locul de lângă el era gol, necromantul dispăruse. *Blestematul, a fugit! Prost am fost că am vrut să-l cred. Dar sigur n-a ajuns departe, îl prind și-l...* Gândul îi fu întrerupt de un zgomot de vreascuri strivite și sări în picioare, cu mâinile încleștate pe un par mai zdravăn. De după pâlcul de copaci, apăru întâi figura jerpelită a însoțitorului său, apoi întregul lui corp, urmat de doi cai prăpădiți care mergeau unul în urma celuilalt.

— Bună dimineața, Erin! Ai dormit bine? Doar nu credeai că am fugit, nu?

— Nu, nu, sigur că nu, doar suntem oameni de cuvânt, răspunse acesta un pic enervat.

— Dar ce stai așa, îmbrățișat de buștеanul ăla de parcă ați fi frați? Sper că nu mi-ai simțit lipsa, nu am vrut să te

deranjez, am vrut să-ți fac o surpriză. Uite, acum avem cu ce ne deplasa și ceva mâncare, rânji Hel, aruncându-i o bucată de pâine proaspătă.

— De unde le ai? se miră Erin, mușcând cu poftă din pâine, de parcă de o sută de ani nu mâncase nimic. În mare, era chiar adevărat, foamea fusese cea mai mică grijă a lui. Mirosul mâncării îl dezarmă de tot, iar câteva clipe nu se gândi la nimic altceva decât la faptul că stomacul lui oropsit aproape că dansa de fericire.

— Păi... am făcut rost, dădu necromantul din umeri, aparent inocent.

— Serios, nu mai spune... Te-ai gândit tu să pleci de dimineață și, brusc, te-ai împiedicat de caii ăștia și de mâncare. Ceva mai inteligent nu poți găsi? Dacă vrei să fii om, trebuie să înveți să și gândești. Deși nu toți fac asta, e mai bine să faci parte dintre cei care gândesc.

— Hm, în mare parte e adevărat, cum spui tu. Cu mica mențiune că lângă caii ăștia mai era și un țăran. L-am rugat să îmi dea caii și mâncarea, așa cum ar fi procedat un om de treabă.

— Ce om de treabă, cum a dat norocul peste el, se uită Erin neîncrezător.

— Ei, aș... nu a dat norocul peste el, ci un bolovan.

— Nenorocitule, te-ai apucat să omori nevinovați!

— Cum îți permiți, arătare schiloadă! Nu l-am omorât, era încă viu! Și i-am propus un târg, dar l-a refuzat. I-am propus să îl las în viață dacă îmi dă mie caii, dar n-a vrut. Ce, uiți că ai făcut și tu asta, acolo jos? Sau, brusc, că ai dat de aer proaspăt, ai uitat ce ai devenit?

— Bine, bine, să trecem peste asta... Dar, Hel, încearcă să omori cât mai puțini oameni. Acum ești unul dintre ei...

— Am înțeles. Fără să fur cai, fără să omor țărani. Mai ai și alte dorințe?

7

Pe insula lor retrasă, timpul părea să nu mai aibă nicio valoare și niciun sens. Maya și Aelyus se întâlneau zilnic să-și împărtășească veștile despre Erin. Adică nimic nou, totul era doar un pretext să se vadă zi de zi și să deruleze amintiri din vremea când Tatăl încă nu-i părăsise. Rememorară momentul când fusese creată prima vrăjitoare, văzut prin ochii plini de curiozitate ai îngerului, care cu greu se abținu să nu-i spună că fusese încă de pe atunci fermecat de fragilitatea și frumusețea acelei ființe. Răutăcios, Aelyus râse de obsesia pe care ea o dezvoltase față de Creator în acel moment. Îi păru rău, când văzu că femeia de lângă el începuse să se întristeze. Își spuse în gând că este un prost și un arogant și încercă să o facă să treacă peste acel moment.

Vorbiră vreme îndelungată despre oameni, despre minunea numită suflet și cum ființe aparent inferioare puteau să simtă și să aleagă, ceea ce nemuritorilor le era refuzat. La început stăteau față în față, privindu-se în ochi, măsurându-se, fiecare pândind și încercând să descifreze ceea ce gândea celălalt. Erau două persoane care se iubeau sau doi adversari căutând punctele vulnerabile ale celui dinaintea lui? *Același lucru*, gândi Aelyus. *Fiecare nu poate ascunde ce simte pentru celălalt, oricât se străduiește să pară rece și distant. Amândoi am suferit și am pierdut atât*

de multe încât ne e frică să ne apropiem. Poate o iubire dintre două ființe din lumi diferite să vindece rănile provocate de alte iubiri împotriva firii? Putem noi, un înger rătăcit și o vrăjitoare cu inima frântă, să ajungem la perfecțiunea și simplitatea oamenilor? Cum reușesc ei? Putem să ne prefacem că dormim noaptea întreagă, doar ca să ne trezim cu gândul la celălalt, când nu e lângă noi? Am fi capabili să rămânem aici, pe insula asta, să ne facem o căsuță de pământ? Și ea să mă aștepte în prag, seara, iar eu, cu aripile ascunse, să fac munci de nimic? Am putea să trăim fără să avem pe umerii noștri toată povara lumii, toată greutatea creației, să trăim neștiutori și fără să ne pese de ziua de mâine?

Se uită la femeia care îl privea cu ochii ei mari, ca două nestemate închise la culoare, cu buclele roșcate care îi încadrau fața. Miile de ani pe care le trăise și suferința lăsaseră riduri pe care ea nu se chinuise să le ascundă, dar tocmai ele îi sporeau frumusețea și îi dădeau un farmec care îl făcea pe înger să fie complet subjugat. *Ce mai am de pierdut? Cât să mai fug? Cât să mai jelesc ceva ce nu se mai întoarce? Să mă pedepsească iar? Ce să-mi mai ia?* Încet, încet, se apropie de ea. Vârfurile aripilor atingeau discret faldurile rochiei vrăjitoarei și îl curentau pe Aelyus. Privirea lui mângâia corpul perfect sculptat al Mayei și îl ardea de parcă se uita în soarele încins. Vedea cum ea îl privește înfrigurată...

— Știi, dacă vrei, mă poți înveli cu aripile tale, îi spuse ea cu stele în priviri, răsuflând ca un om ce urcă pe munte.

— Sigur. Nu credeam că vrăjitoarele simt frigul, dar se pare că mai sunt lucruri pe care nu le știu despre voi.

Prostule, nu știi nimic. Normal că nu simt frigul, chiar nu știi când o femeie se preface? Se pare că o să am de lucru cu tine. Dar nu mă deranjează, am alergat mii de ani după himere, când putea să fie totul altfel. M-am hotărât să nu mai fug. Gândul acesta îi dădu curaj.

— Da, mi-e un pic frig, poți să mă ții în brațe?

Cu inima bubuindu-i în piept, îngerul se duse în spatele ei, cuprinzându-i mijlocul cu mâinile și învelind-o în aripile sale. Stătea cu capul lipit de părul ei lung, inspirându-i aroma. *Miroase din nou a toamnă. Nu m-am gândit niciodată că toamna are miros. Cum face ea asta?*

— Maya, spune-mi cum faci să miroşi mereu ca o zi de toamnă? Iar ochii tăi strălucesc mereu ca roua din grădinile oamenilor...

Femeia se lipi și mai tare de el, iar valuri de căldură o cuprinseră. *Hm, zburător ignorant, începi să înveți mai repede decât mă așteptam.* Zâmbi, iar surâsul ei cald, ca o zi frumoasă de primăvară, îl lăsă mut.

— Nu eu fac asta, Aelyus, tu o faci...

8

Erin reuşi să iasă din pădure, împreună cu noul lui companion și, în cele din urmă, nimeriră într-un sat. Primul lucru pe care îl făcură fu să găsească niște haine mai acceptabile, de data asta furându-le fără niciun pic de violență. Aflară ce se întâmplase în lume în ultimii ani, despre apariția demonilor, despre ridicarea unui măreț și puternic ordin de luptători împotriva lor, numit Cavalerii Sfârșitului. Țăranii spuseseră că acei războinici renumiți și temuți de toată lumea fuseseră adunați de unul din frații lui Erin, cavalerul Bram, cu ajutorul Mayei.

Amintirile îl năpădiră pe fostul comandant al armatei oamenilor și abia acum își dădu seama cât timp trecuse de când el ajunsese pe mâna Doamnei în Negru. Nu realizase până acum ce mult înseamnă o sută de ani, câte vieți se nasc și se curmă în acest răstimp. Câte vieți au trecut de când el luptase cu speranță în suflet. Văzu chiar și statuile care fuseseră ridicate în cinstea victoriei sale, dar nu îl mișcară prea mult. Hel, în schimb, se amuza de nepriceperea sculptorului și chiar îi spunea lui Erin că i-ar fi stat mai bine mai gras și cu barbă ceva mai lungă. Aleseră să mai stea o perioadă în acel loc, să prindă puteri, și să se despartă, ca să poată vorbi cu mai multă lume. În fiecare seară, Hel venea după apusul soarelui, se întâlneau la cârciumă, îi povestea ce a aflat și apoi cădea pe

gânduri. Tânărului comandant îi trecuse prin cap că fostul necromant plănuia să îl trădeze, dacă nu cumva o și făcuse deja și începu să îl urmărească. Oriunde se ducea, avea același traseu. Iar asta era, într-adevăr, ieșit din comun. Așa că, pentru siguranță, îi comunică lui Hel că a venit timpul să plece mai departe. Cu toate împotrivirile, scuzele și pretextele tovarășului său nemuritor, omul fu neînduplecat.

Erin îl urmă tăcut pe ciudatul său tovarăș. Știau că aveau o treabă de îndeplinit, însă Hel nu avea nicio tragere de inimă să se îndepărteze de acel sat, ba, mai mult, părea că ține cu tot dinadinsul să se întoarcă înainte de apus în fața unei căsuțe modeste, de unde se auzeau glasuri voioase de copii. Să-l fi cuprins pe fostul necromant vreo dorință paternă?

— Hel, mi se pare mie sau trecem pe aici în fiecare seară? Nu știam că au început să-ți placă copiii. Adică, nu în sensul ăsta. Tu, distrugătorul lumilor, te-ai schimbat atât de mult?

— Mai taci, răspunse îmbufnat fostul servitor al Stăpânului Întunericului. Dar dacă tot ți-ai dat seama că nu prea vreau să mă îndepărtez de locul asta, ai răbdare câteva minute. O să poți vedea și motivul...

Într-adevăr, justificarea apăru câteva minute mai târziu. De când avea necromantul talent de prezicător? Sau era doar o chestie de obișnuință? Motivul lui Hel începu să alerge cu copiii și să danseze cu ei. Deși era un dans banal de copii, ea avea atâta grație, iar părul lung și castaniu îi acoperea timid umerii lăsați goi de rochia lungă și albă.

Ochii ei căprui se luminară la vederea zâmbetelor copiilor și începură cu toții să cânte. Hel o privea vrăjit, tremurând de emoție. Lui Erin nu îi venea să-și creadă ochilor cum cel care distrusese lumea de șase ori, care capturase și înrobise milioane de suflete de-a lungul existenței sale, cel care dorea să devină la fel de puternic ca Stăpânul Întunericului, se comporta ca un neghiob în fața unei simple muritoare. Era frumoasă, într-adevăr. Era atât de plină de viață și de energie încât, dacă s-ar fi străduit mai mult, ar fi trezit la viață și un bolovan. În fond, asta erau ei doi, niște bolovani umani, în continuă mișcare, fără să simtă nimic. Cel puțin, Erin așa se simțea.

— O cheamă Violetta și ea îi educă pe copiii țăranilor. De parcă acei copaci țipători ar merita să fie educați de ea. De parcă creștetele lor nătânge și goale ar merita atingerea mâinilor ei delicate... Asta este, prietene, o femeie pentru care merită să ucizi...

— Hel, ești mai îngust la minte decât țâncii ăștia... Nu ai putea să te comporți și tu ca o ființă normală, că doar asta ești acum? Adică să mergi să te prezinți, așa fac oamenii normali. De ce să ucizi? Știu că ți-e mai ușor să ucizi, dar fă un efort și vorbește cu ea...

— Mda... să vorbesc, ușor de spus. Mă duc și mă proțăpesc în fața ei și îi zic: *O zi frumoasă să ai, Violetta. Permite-mi să mă prezint: sunt Hel, sunt un fost necromant care, timp de șase mii de ani, v-a distrus pământul și sufletele. Recent am vrut s-o fac din nou, deci să te ucid și pe tine, dar am eșuat. Stăpânul mi-a luat puterile, dar mi-a dat nemurirea și suferința pentru toate faptele mele. Mă bucur că nu te-am omorât, altfel*

nu te-aș fi cunoscut. Cred că o să-mi cadă la picioare. Și nu o să se mai ridice niciodată.

— Hel, cred că avem amândoi o problemă, niciunul nu înțelege femeile. Am fost torturați de servitorii Stăpânului Întunericului, am văzut-o pe Doamna Întunecată, am cunoscut îngeri. Și stăm ca niște idioți în fața unei femei, fără să avem curajul să spunem două vorbe. Poate ne merităm soarta, prietene. Poate...

Lamentările lor fură întrerupte de zgomotul unei crenguțe strivite sub picioare. Instinctiv, Erin puse mâna pe sabia furată recent, iar Hel scoase pumnalul. Dar îl scăpă repede, de parcă ar fi fost un ucenic neîndemânatic ce pune mâna pentru prima dată pe o armă. În fața lui stătea, în toată splendoarea ei, Violetta. Își prinsese părul cu două bețe încrucișate, care îi dădeau un aer senzual și copilăresc, în același timp.

— Ce faceți voi aici? Mai ales tu, în fiecare seară? Vezi că ți-a scăpat cuțitul, să nu te rănești... Eu sunt Violetta și nu-mi place să vorbesc cu străinii... Așa că aș vrea să-mi spuneți cine sunteți și ce faceți pe-aici.

— Păi... Noi suntem... călători. Suntem Hel și Erin, doi călători care... călătorim, se chinui Hel să scoată cuvintele cu cleștele, în timp ce aruncase o privire rugătoare către însoțitorul său. La fel de stânjenit, Erin se hotărî să nu-l observe.

— Hm, călătorilor care călătoriți, dacă tot vă învârtiți pe-aici, nu ați vrea să mă ajutați cu copiii ăștia? Sunt ca niște demoni mici când aleargă și nu reușesc să-i stăpânesc. Totuși, ar fi bine să ascunzi cuțitul ăsta de ei...

— Da, Violetta, copiii sunt ca niște demoni. Da, firește că vrem să te ajutăm, ne face mare plăcere chiar... De mult nu ne-am mai jucat cu copiii... Nu-i așa, Erin? încercă, un pic cam nătâng, necromantul.

— Hel, pentru asta o să te ucid cel puțin o dată, cred că ești conștient.

— Știu, încep să te cunosc. *Nu ți-am spus că ea e o femeie pentru care merită să ucizi?*

9

Lumea se schimbase în anii în care Erin fusese răpit din ea, dar tânărul nu putea spune că o făcuse în bine. Prin satele pe unde trecea, oamenii păreau la fel ca odinioară, însă ceva îi făcea diferiți. Dacă demult erau neștiutori, nevoind să creadă în prezența unor ființe mult superioare, fiind prinși ca niște animale în cușcă în jocul nemilos a doi stăpâni, acum nu îi amenința nimic. Sau cel puțin așa părea. Știau că îngeri și vrăjitoare mișunau printre ei, chiar stăteau de vorbă cu acele femei frumoase care se amestecau printre ei, dar le priveau oarecum cu răceală și uneori cu ostilitate. Însă ele nu se temeau, păreau să îi înțeleagă și să le tolereze comportamentul. Prin fiecare cătun prin care treceau, zăreau statui ale lui Erin Salvatorul și ale celorlalți din Frăția lui, scene întregi din lupta dusă împotriva Necromantului, dar și zeci de variante diferite a ceea ce se întâmplase, una mai distorsionată ca alta.

Unii îl vedeau pe Erin ca pe un erou care se sacrificase de bunăvoie pentru binele omenirii, predându-se pentru victoria oamenilor, alții spuneau că a plecat și că a murit undeva departe, unii că demonii l-ar fi ucis, alții negau pur și simplu bătălia și spuneau că totul e o fabulație. *Ce scurtă e memoria oamenilor! Cât de repede uită ceea ce îi înspăimântă și cum se încăpățânează să nu învețe nimic! E exact cum*

spunea Doamna în Negru: convinge-te că nu s-a întâmplat nimic, convinge-i pe ceilalți că așa ceva nu există. Ăsta e cel mai grozav truc să îi poți prinde apoi nepregătiți... Cel puțin, majoritatea își amintesc de mine, chiar dacă ce cred ei nu are nimic cu realitatea. Idioților, v-am salvat pentru o femeie! Am învins Întunericul, ca acelei femei să îi fie bine și să se bucure de soarele cald al dimineții. Mi-aș fi dat viața să știu că ea calcă undeva pe pământul sub care m-aș fi odihnit eu și să știu că se gândește la mine. Însă m-a mințit și m-a părăsit. Iată-mă acum întors din infern, cu atâtea goluri în suflet câte nu are un trunchi putregăit din pădure. Iar ea, probabil, stă confortabil pe marginea unui nor, sau ce numele Tatălui mai fac vrăjitoarele, și se uită la stele. Oare m-o fi uitat? Oare a găsit pe altul ca să îl amăgească?

— Hei, Erin, ai de gând să vorbești și tu ceva? Începi să fii ca statuile pe care ți le-au făcut oamenii: mut, rece și un pic mai zdrențăros.

— N-ai putea să taci? N-am chef să vorbesc cu tine.

— De ce, pentru că, văzând scenele astea, prin toate satele, ți-ai amintit că sunt dușmanul tău? Credeam că ai înțeles că suntem de aceeași parte.

— Hel, dacă nu îmi ești dușman, nu înseamnă că îmi ești neapărat prieten. Hai să facem ce avem de făcut, dar acum, dacă nu ai ceva foarte inteligent de spus, aș vrea să taci.

— Nu știu cât de inteligent e, dar în momentul ăsta niciun om n-ar putea fi mai închis la minte ca tine. Mergem de zile întregi, trecem prin sate ca să ce? Ca să ce, Erin? Dintre noi doi, credeam că tu ești ăla care gândește. Cred

că avem nevoie de aliați. Nu poți să îl chemi pe prietenul tău cu aripi? Sau... dacă ne-am duce la Cavalerii Sfârșitului?

— Nu pot să îl chem pe Aelyus, crezi că sunt atât de legumă să nu mă fi gândit? Nu îi mai simt prezența, nu mai pot să îl aud în mintea mea. Iar cu cavalerii... cum ajungem la ei? Nu vezi că limitații ăștia de aici nu știu unde să îi găsim?

— Atunci, dacă nu îi găsim noi, hai să îi ajutăm pe ei să ne găsească, surâse tâmp fostul necromant. Am o idee: ce-ar fi ca toată lumea să afle că Salvatorul ei, comandantul Erin, s-a întors din morți. Eu, dacă aș fi vreun cavaler din ăla, aș vrea s-o văd cu ochii mei.

— Ești total nebun. Crezi că m-ar crede cineva?

— Păi, nebuni sunt destui. Ai noroc că încă semeni cu statuile pe care ți le-au ridicat. Adică, ai semăna mai mult dacă te-ai spăla mai des, ai îmbrăca niște haine mai curate și ți-ai mai tăia din barbă. Să mergem prin cârciumi și te apuci să le povestești cum a fost bătălia și ce ai făcut după. Apoi le spunem în ce direcție mergem și cavalerii or să vină după noi. Doar nu le spune cine sunt eu, ceva îmi zice că nu vor fi deloc încântați să mă cunoască.

Erin clătină din cap. La urma urmei, fostul necromant avea dreptate, nu era chiar inutil. În loc să caute el aliați, mai bine să îi aștepte să apară. Și bine făcu.

10

În sala de întruniri a Fortăreței, Elan stătea îngrijorat. Auzise tot felul de zvonuri cum că regele a declarat război vrăjitorilor și călugărilor, iar asasinii și cavalerii i se aliaseră, dar nu voia să le creadă. Nu avea niciun rost și nu înțelegea de ce, atâta timp cât și demonii începuseră să se prăpădească prin lume. Nu-i plăcuse niciodată acest rege, i se păruse mult prea firav pentru coroană și responsibilitățile pe care le aducea cu ea. Farimir al III-lea, purta același nume cu strămoșul său care avusese înțelepciunea de a-i acorda lui Erin conducerea armatelor, dar singura asemănare se oprea brusc aici. Îl văzuse cum stătea ghemuit pe tron, aproape scurgându-se de pe el, ținând o sabie cu desene frumoase, care nu văzuse niciodată nici măcar un câmp de instrucție, că de bătălii nu putea fi vorba. Îl interesau doar hainele, mâncarea și femeile ușoare, lăsând conducerea în mâna sfetnicilor săi, dintre care o parte erau bine intenționați, iar restului nu le păsa decât de ei. Elan se gândi că singurul motiv pentru care acest rege mizer va rămâne în istorie va fi prin ținutele sale viu colorate, purtând tot felul de bijuterii sclipicioase, ca o femeie. Un rege total nepotrivit pentru ce urma să vină.

Comandantul Cavalerilor Sfârșitului aștepta să ajungă la el căpetenia spionilor, când un mesaj venit printr-o pro-

iecție astrală îi transmise că i se aduceau și doi prizonieri, cel puțin interesanți, orice ar fi însemnat asta. Fu trezit din contemplarea lui când auzi ușile mari, din lemn masiv, sculptate cu o scenă cu frăția lui Erin, deschizându-se cu zgomot. Un grup de cavaleri, având în mijloc doi bărbați legați zdravăn, ajunse în fața sa și i se înclinară. Prizonierii se prăbușiră pe jos, gâfâind obosiți, dar călușurile puse îi împiedicară să scoată alt sunet în afara unui oftat, când intrară în contact cu podeaua rece.

— Comandante Elan, ei sunt prizonierii de care ți-am spus.

— Mulțumesc, Cavalere, mi-am dat seama... Dar nu mi-ai spus ce e așa de special la ei. Ce-i cu oamenii ăștia aici? Îmi par doi țărani nespălați, adunați de prin cârciumă. Uite, sfrijitul chiar miroase zdravăn a băutură, spuse conducătorul Fortăreței, uitându-se la Hel ca la o legumă stricată.

— Comandante... unul se laudă că e Erin, Salvatorul. A înviat, șopti unul din cavaleri, iar cuvintele sale fură purtate mai departe de ecoul stârnit în clădirea imensă de piatră.

Oamenii începură să freamăte ca o pădure în bătaia vântului. Zgomote de metal frecat de metal, voci șușotind, zeci de ochi îndreptându-se spre omul care trebuia să ia o decizie, ca niște insecte nocturne spre o rază de lumină.

— Și v-ați gândit că nebunul ăsta spune adevărul. Frumos, n-am ce să zic. Dacă zicea că e însuși Creatorul sau un înger care și-a pierdut aripile, voi l-ați fi crezut? V-am antrenat să fiți luptători neînfricați, poate pe viitor ar trebui să vă învăț să vă folosiți și mintea.

— Dar... seamănă cu statuile, inclusiv cu a noastră, care a fost ridicată de însuși primul nostru conducător, cavalerul Bram. Și știe multe lucruri...

Cuvintele acestea își găsiră drumul spre inima lui Elan, el însuși fascinat de mic de legenda lui Erin, povestea preferată a copilăriei sale. Își dorise să ajungă să salveze și el lumea, cum făcuse eroul său. Habar n-avea că vremea lui urma să vină curând. Luă o torță și o apropie de figura prizonierului. Deși acesta era murdar și cu haine ponosite, asemănarea cu statuia era izbitoare și îl șocă. Era posibil așa ceva? Dacă exista cineva care putea învia din morți, Erin ar fi fost cu siguranță acela, dar gândul că poate fi o înșelătorie îl făcu să fie precaut.

— Da, aveți dreptate, seamănă destul de mult. Vom vedea, îl vom interoga. N-o să ne mintă la nesfârșit. Și dacă va încerca, o va simți pe pielea lui. Celălalt?

Cavalerul pe care comandantul îl privea și de la care aștepta răspuns păru să se codească. Văzu că nu avea nicio dorință să îi răspundă și îl privi cu asprime. Ce putea să fie așa special la un țăran pricăjit, mirosind puternic a băutură ieftină?

— Celălalt... celălalt nu vrea să moară.

— Aș zice că nimeni nu vrea, cel puțin nu de bunăvoie și nu degeaba. Ai de gând să vorbești clar sau pierdem vremea? îl aținti Elan cu o privire din care ieșeau săgeți.

Bărbatul care îl ținea pe Hel priponit la pământ nu ar fi vrut să vorbească mai clar de atât. Părea total neverosimil și avea nevoie de mărturia celorlalți, care, în mod convenabil, își găsiseră câte o îndeletnicire în acel moment.

Simțea un fior pe șira spinării numai când se gândea la cum ar fi putut reacționa comandantul. Totuși, nici nu voia să-i încerce răbdarea superiorului său, toată lumea știa că răbdarea nu se afla pe lista numeroaselor sale calități. Înghiți în sec, simțindu-și mărul lui Adam poticnindu-se printre noduri și își încercă norocul.

— Când i-am prins, au sărit la bătaie. Prima dată i-am înfipt pirpiriului o săgeată în inimă. L-am văzut cu ochii mei cum a murit. Ca să observ apoi că se scoală, după câteva clipe, și îl lovește în cap pe unul dintre noi, cu un picior de scaun. A mai primit o săgeată în spate și a murit din nou, dar iar s-a trezit. De astă dată, l-am legat bine.

Elan se duse în dreptul lui Hel și îl lovi cu piciorul, întorcându-l cu fața în sus. Îi scoase cârpele din gură, îl lăsă o clipă să respire și i se adresă:

— Tu cine mai ești și de ce nu stai mort? Sau, mai degrabă, ce ești? Alege-ți cu grijă cuvintele sau te arunc în celulă fără mâncare și apă câte zile ai avea tu.

— Eu sunt Hel, pot să vă fiu util, scuipă printre valurile de salivă amestecată cu sânge.

Comandantul fortăreței îl privi atent, încercând să își dea seama dacă reprezenta un pericol sau o sursă validă de informații. Faptul că nu era o ființă muritoare, ca toți ceilalți, nu îi inspira prea multă încredere. Morții care învie n-ar trebui să existe în lumea oamenilor, iar ultima dată când s-au trezit, au făcut-o la ordinul necromantului, ca să-i prăpădească pe cei vii. Era posibil să fie vreun joc sau vreo strategie ascunsă a demonilor, deși experiențele avute cu ei până în acel moment nu-i dăduseră niciun

motiv să-i suspecteze de prea multă istețime. Nu îi venea nici să îl elimine pe prăpăditul de la picioarele sale, de teama de a nu pierde un posibil avantaj împotriva dușmanilor săi. Hotărât lucru, nu era ușor să ia o decizie care putea influența tot ce avea să se întâmple după aceea. Cât de banal era ca un simplu răspuns, dat cu o clipă mai repede decât ar fi trebuit, să poată schimba soarta unui război! Cum un simplu gând neterminat să-ți poată salva pielea sau să te arunce în brațele larg deschise ale morții. Se hotărî să facă cel mai bun lucru posibil în prezent.

— Asta rămâne de văzut. Până atunci, o să stai puțin la închisoare, să meditezi. Amândoi, de fapt. Nu încercați să evadați, o să muriți mult mai încet decât veți dori. În special tu, ciudățenie!

— Hei, ce are toată lumea cu mine? se rățoi fostul necromant. Până acum am fost lovit în cap cu bușteni, am fost amenințat că voi fi îngropat de viu, înecat, lăsat să mor de foame, ucis de vreo două ori cu săgeți. Asta e singura voastră distracție, oamenilor?

— Bun venit în lumea reală, Hel! hohoti Erin.

Nu apucă să spună altceva, că acoperișul înalt al sălii se prăbuși deodată, iar Cavalerii și prizonierii lor se feriră în ultima clipă de mormanul de lemne și pietre care se abătu peste ei. Un nor de praf se ridică peste tot în jurul lor, peste vocile pline de spaimă ale celor din încăpere. În timp ce ostaticul ce nu voia să moară rămăsese cu gura căscată, pentru că nu luase în calcul și modalitatea aceasta de a fi ucis, o siluetă se zări în mijlocul lor. Un vânt iscat din senin împrăștie praful, rănindu-le ochii și înfundându-le nasurile și gâtlejurile.

Aelyus stătea între ei, fluturând din aripi, în toată splendoarea lui. Chipul său, devenit mai aspru decât cu o sută de ani în urmă, şi privirea hotărâtă, îi făcură pe toți să se simtă mici și umili, fără curajul de a face vreo mișcare. Era așa cum își imaginaseră toți că arăta un înger: frumos, emanând forță, pericol, superioritate, aroganță. Un războinic al Armatei Celeste din poveștile cu care crescuseră. Privirea lui trecu nepăsătoare peste cavaleri, de parcă nici n-ar fi fost în același loc cu el, și se deplasă către cel pe care îl căutase.

— Erin, în sfârșit, te-am găsit! Pe unde ai umblat, copile? Nu te-am aflat nicăieri...

— Pentru că m-ai abandonat, Aelyus, răspunse omul, printre lacrimile murdare de praf. Așa cum au făcut-o și ceilalți. În fiecare zi am sperat că mă veți găsi. Și îmi pierdeam speranța în mâinile Doamnei în Negru și ale demonilor ei. Dar m-ați lăsat toți.

— Nu, copile, nu te-am abandonat. Erai, pur și simplu, de negăsit, nu îți mai simțeam nici prezența, nici legătura. Te-am căutat eu, te-au căutat tovarășii tăi din Frăție, te-a căutat Zaira și restul vrăjitoarelor. Curând, am început să simt din nou legătura cu tine, dar era diferit. Și acum înțeleg de ce. Ești, dar nu ești tu. Ce ți-au făcut?

— Nu mai are importanță, Aelyus. Tot ce contează e că nu m-ați salvat când am avut nevoie, iar femeia aia malefică m-a distrus. Mi-a distrus visele, iubirea, omenia. Acum sunt doar un monstru cu chip uman, mânat numai de răzbunare și dorința de a semăna moarte. Spune-mi tu, cum să trăiesc cu așa ceva?

— Sărmanul de tine, vei învăța, iar noi toți te vom ajuta. Îți datorăm asta. Știu prin ce treci, amintește-ți că voiam să mă iau cu Cerurile la luptă, dar tu m-ai oprit. Și mi-ai dat speranță.

— A trecut atât de mult timp, Aelyus! suspină Erin. Ce rost mai are? Ce mai e de salvat? Pentru cine să mai salvezi? Bănuiesc că prietenii mei nu mai sunt, părinții, nici ei, femeia aia nefericită care m-a părăsit nu merită nimic, iar tu... tu te-ai descurcat și fără mine.

— Erin, lumea are din nou nevoie de tine. Vei mai lupta încă o dată pentru ea?

Îngerul învățase pe propria lui piele cât de important era să ai un scop. Singurul mod în care omul se poate salva e să aibă un vis, să aibă pentru ce să meargă mai departe. În mod aparent convenabil, o luptă era ceea ce avea nevoie urmașul său ca să-și reamintească cine era. Doar că se temea ca nu cumva această bătălie să fie mai mult decât puteau ei suporta.

— De ce? Ce-a făcut lumea pentru mine? se tângui Erin. Nimic! Nimic! Doar și-a continuat cursul, nepăsătoare, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă nici nu aș fi existat. Singura lor grijă e să-și îndoape burțile cu mâncare și să toarne plozi și mai ignoranți și mai proști. Știi că unii nici măcar nu vor să creadă că bătălia a avut loc și că cineva le-a salvat fundurile netrebnice?

— Trebuie să fie, totuși, ceva pentru care să vrei să lupți, aproape că îi ordonă îngerul.

Omul se ridicase în picioare, legănându-se ca o trestie în bătaia vântului. Lăsase capul în jos, iar buzele i se miș-

cau continuu, de parcă ar fi vorbit cu el însuși, însă niciun cuvânt nu se dezlipea de pe limba lui. Începu să tremure, ca intrat în convulsie, iar totul încremeni în jurul lui. Zecile de ochi care, cu câteva clipe mai devreme se îndreptau flămânde către Elan, se întoarseră spre el.

— Ce zici de răzbunare? Dacă o să lupt pentru ceva, va fi pentru asta! spuse în cele din urmă, cu un zâmbet sălbatic, care îl luă prin surprindere pe înger. Erin pe care îl știa el nu era așa.

— Cum spui tu, copile... Poți să pornești la luptă pentru răzbunare, dar vei vedea că nu te vei simți mai bine. Nu umple golurile. Asta, însă, trebuie să descoperi singur. Sper că vei găsi până la urmă alte motivații..., îl îmbrățișă Aelyus, aproape sufocându-l. *De ce mă simt așa? Așa m-aș fi simțit pe vremuri cu copilul Sarei, dacă l-aș fi putut strânge în brațe? Așa se simte un tată când i se întoarce fiul rătăcitor?*

Hel se uita la ei și cu greu se abținu să nu spună ceva. Era îngrețoșat de atâta vorbărie, atâta dramă, atâtea povești. Până la urmă își pierdu cumpătul și interveni.

— Dacă vreți răzbunare, vă ajut și eu. Am și eu ceva de împărțit cu foștii mei stăpâni. Și dacă salvăm lumea, o să văd și eu cum e de cealaltă parte a baricadei.

Nu apucă să spună prea multe și se și pomeni smuls de la pământ și aruncat cu forță într-un perete. Își auzi oasele cum pocnesc, în urma impactului. Ar fi regretat că a deschis gura, dacă durerea cruntă care pusese stăpânire pe el i-ar mai fi dat voie.

— Tu cine mai ești, creatură a Întunericului? tună îngerul, cu sabia de foc pregătită și cu ochii strălucind ca lava încinsă.

— Lasă-l în pace, Aelyus. Cred că ne poate ajuta. Am fost dușmani, însă ultimii o sută de ani i-am suferit împreună. Își dorește la fel de mult ca și mine răzbunare. Și, pentru mine, în momentul de față, e de ajuns ca să putem spune că mergem pe același drum. Cel puțin până încearcă să mă trădeze. Dacă va face asta, poți să-l mătrășești cum vrei tu. Comandante Elan, Aelyus, vi-l prezint pe fostul Necromant.

La auzul numelui, toți oamenii își scoaseră săbiile și se uitară descumpăniți când la Hel, când la Erin, când la înger. Înnebuniseră cu toții? Cum era posibil ca cel care salvase lumea să se întovărășească chiar cu cel care dorise să o distrugă? Cavalerii se întoarseră ca după soare spre Elan, care stătea descumpănit și habar n-avea ce era de făcut. Se chinui să își păstreze o mină de om dur și hotărât, dar îngerul îl citi fără probleme. Așa că, în mod previzibil, decizia trebuia să fie a lui Aelyus. Nu că altcineva ar fi putut să îi impună unui războinic al Cerului ce să facă. Cine ar fi fost nebunul care să își semneze singur condamnarea la moarte? Și totuși... nu putea să i se opună urmașului său, pe care tocmai îl regăsise. Fără să mai stea pe gânduri, încuviință dând din cap spusele acestuia.

— Mișcați-vă, leneșilor, pufni comandantul Fortăreței, duceți gunoiul ăsta într-o celulă și legați-l zdravăn, să nu-i vină chef să plece la plimbare fără să ceară voie. Să aibă mereu doi paznici. Dacă stau bine pe gânduri, să fie și un vrăjitor.

— Comandante, putem să fim siguri că nu e o înșelăciune? se bâlbâi unul din cavalerii din sală.

Erin își încleștă pumnii la auzul acelor vorbe, iar îngerul se ridică deasupra podelei de piatră rece, fluturând din aripi, stingând torțele din jur. Nu mai avea pe chip bucuria întâlnirii cu omul pierdut în urmă cu o sută de ani, ci doar furie, superioritate și aroganță. Cum putea o nimicnicie umană să îl contrazică pe el?

— Cum îți permiți, ființă josnică și inferioară, să crezi că un înger se pretează la asemenea înșelăciuni ieftine? Crezi că am nevoie de trucuri să vă spulber pe toți? Plecați-vă capul în fața războinicului Tatălui!

Aelyus se transformase în cineva de nerecunoscut, iar toți se uitau la el cu teamă. Inclusiv omul pe care îl pierduse și îl regăsise. Îngerul nu mai părea acum să aibă nimic uman, îi aminti lui Erin de întâlnirea cu Arhanghelul, din urmă cu mulți ani. Elan și Cavalerii Sfârșitului plecară capetele, vinovați, iar furia războinicului Cerului se stinse ca un foc ce izbucnește și se consumă din senin. Hel fu târât de lângă ei, în ciuda strigătelor sale de protest.

— Se pare că timpul te-a schimbat și pe tine, prietene! oftă prelung, parcă smulgându-și sufletul, cel care odinioară salvase lumea.

— Da, Erin, se pare că timpul îi schimbă și pe cei nemuritori. Singurătatea nu îi ucide pe cei puternici, ci doar îi face mai nesimțitori. Asta în cazul cel mai fericit, cred. În restul situațiilor, scoate la iveală demonii ascunși. Și nu mă refer aici la cei ai Stăpânului Întunericului, ci la cei pe care îi ascundem noi sub pat în fiecare seară.

— Mie-mi spui? Eu ar fi trebuit să fiu mort. Dacă Tatăl ar fi fost corect, m-ar fi cruțat atunci, aș fi alergat cu inima

frântă aiurea prin lume și în cele din urmă m-aș fi oprit. Aș fi murit într-un sfârșit și mi-aș fi găsit odihna. Dar nu, El nu a fost nici de data asta pe câmpul de luptă. Avea dreptate Bram, cu toată prostia lui. Creatorul nu e niciodată în mijlocul bătăliei, cei care se roagă o fac în zadar.

— Ai ajuns, tinere, la aceeași concluzie pe care am tras-o și eu în urmă cu mii de ani. Noi, îngerii, ne duceam la război în numele Tatălui, dar El nu venea niciodată, ne aștepta în Divinatoriu, nu am înțeles de ce. Până când ai dispărut tu. Abia atunci am realizat cât de mici și insignifianți suntem. În loc să trăim în pace și iubire, am ales să ne ucidem între noi. Sau pe alții. Cum oare am fost atât de naivi încât să ajungem să credem că aduceam moartea în numele Creatorului?

— Se pare că și voi sunteți aidoma oamenilor, la fel de proști adică. Și eu simt acum nevoia de răzbunare. Simt că trebuie să ucid. Să răscumpăr cu sânge ce am suferit în ultima sută de ani. Tocmai mi s-a oferit un dușman: Doamna în Negru. Indiferent cum se va termina această poveste, cred că am de câștigat: dacă pierd, probabil o să mor. Aș vrea să mă termini tu, să fiu sigur că nu va mai rămâne din mine decât un pumn de cenușă. Nu aș vrea să mai încap încă o dată pe mâinile acelei femei malefice, tu nu știi cum e... Dacă o să învinge, îmi va trece și setea de răzbunare și suferința va fi fost plătită. Totuși, înainte de asta, aș avea nevoie de o favoare...

— Fac tot posibilul, doar nu-mi cere să aduc pe cineva dintre morți sau să dau timpul înapoi. E peste puterile mele. Și chiar dacă mi-ar sta în putință, nu am de gând să încalc ordinea pe care ne-a lăsat-o Tatăl.

— Stai liniștit, Aelyus, nu-ți cer asta. Aș vrea să știu ce s-a ales de Frații mei. Mi-aș fi dorit să îi văd, să schimb o vorbă cu ei...

— Da, mă gândeam eu, oftă îngerul, iar Erin se întrebă dacă ceea ce-i ceruse fără să se gândească era posibil sau nu. Sau dacă era corect să-i ceară așa ceva.

II

Fața îngerului se posomorî și vocea începu să-i tremure. Mai trecuse prin asta, părea să se repete aceeași situație din trecut. Avea din nou o scrisoare pentru Erin! Să i-o dea sau nu? Ultima dată când făcuse asta, îl condamnase pur și simplu la o sută de ani de tortură și suferință. Dacă nu i-ar fi dat atunci scrisoarea Zairei, Erin nu ar fi făcut prostia de a-l ataca pe Necromant, el n-ar fi trebuit să ceară protecția divină și, astfel, n-ar fi apărut nici Doamna în Negru. Un lucru atât de mic distrusese suflete și schimbase lumea. *Atât de multă suferință din cauza unor semne scrijelite pe o bucată de hârtie? Să doară atât de mult cuvintele? Bine, poate, luate separat, nu dor, dar înșiruirea lor poate să înalțe sau să ucidă. Sunt înșiruiri de cuvinte care făuresc iubiri, altele care le distrug. Sunt șiruri care aduc liniștea și pacea, iar altele care te aruncă în ghearele nebuniei. Pot lega alianțe și începe războaie. Pot crea lumi, vindeca molime sau așterne uitarea. Multă, prea multă putere,* iar îngerul simțea cum literele se transformă în foc lichid și îl ard. Aruncase într-un colțișor al minții acea scrisoare, însă acum ieșise la iveală cu toate trăirile pe care le avusese înainte. Ce tăvălug al evenimentelor va mai declanșa? Va regreta sau se va simți împăcat că a îndeplinit o promisiune unui prieten vechi?

— Erin, am o scrisoare pentru tine! șopti Aelyus, iar vorbele păreau că se luptă să-i iasă din gură.

— Ce mai e, de data asta? Ultima oară când ai făcut pe mesagerul, nu s-a terminat prea bine. Cel puțin, nu pentru mine, restul nu cred că au suferit atâta! În fine, ce se mai poate întâmpla?

Cu mâna tremurândă, îngerul îi trecu în palmă bucățica scrisă cu litere groase, chinuite. Nu păreau să fie așternute de vreun învățat sau de un om care petrecuse timp îndelungat printre cărți. Tânărul luă scrisoarea și făcu câțiva pași, fără să scape nicio clipă de ochii ființei nemuritoare de lângă el. Aelyus nu voia să îl piardă încă o dată.

„Dragul meu Frate Erin,

E prima scrisoare pe care o scriu și îți promit că va fi și ultima. Nu sunt un cărturar și nici nu-mi place să stau ca tine printre cărți, dar am învățat să aștern literele astea întortocheate pe hârtie doar ca să am ocazia să îți trimit gândurile mele. Să îți spun ce nu am avut ocazia să îți spun. Erin, ai salvat lumea, fără să știi că fără tine va fi pustie. Cel puțin pentru mine și pentru Frații tăi. Te-am căutat în toate cotloanele pământului, dar nu te-am aflat. Ceilalți și-au pierdut speranța, însă ceva îmi spune că tu te vei întoarce. Probabil eu n-am să mai fiu atunci. Nu sufăr la gândul că voi muri, ci doar mă îngrozește faptul că nu te voi mai vedea. Ai fost cel mai apropiat de mine, ai reușit să te strecori prin armurile pe care le-am ridicat. Și tu știai că în adâncul sufletului sunt un om chinuit care tratează totul ca pe o glumă și se îndoapă cu băutură. Află, dragul meu frate, că m-am schimbat prin dragostea și admirația pe care ți-o port. Am învățat de la tine și am luptat să fac lumea mai bună pentru întoarcerea ta. Am reușit să îmi fac și o familie, nu înțeleg cum acea femeie mă suportă, Călugărul a încercat să îmi

explice, dar nu s-a prins de mine. Probabil stă scris pe undeva, prin cărțile alea prăfuite ale voastre, dar deja scrisul îmi ocupă mult prea mult timp ca să mai vreau să și citesc. Era mai ușor la război. Dacă ai cumva nenorocul să te întorci în timpul vieții mele, o să te leg și o să te bag în sac până îți ceri scuze că te-ai lăsat așteptat atâta amar de vreme. Dacă nu, rămân cu regretul că nu am reușit să îmi iau la revedere de la tine.

Bram, Frate și Maestru al Cavalerilor Sfârșitului."

Ochii lui Erin se umeziseră de lacrimi. Strânse peticul de hârtie în pumn cu toată puterea, până nu mai rămase aproape nimic din el. Se întoarse spre înger, iar acesta îi simți durerea.

— Te rog, spune-mi despre ei. Când am ieșit din infernul ăla eram ca un monstru nesimțitor. Acum, iată că retrăiesc momentele cu ei și doare... Dar măcar simt ceva. Nu mai sunt un monstru nesimțitor, rămân doar monstru.

— Nu fi dur și necruțător cu tine. N-aveai de unde să știi la ce se va ajunge. Nici eu nu am avut de unde să știu. Dacă nu era blestemata aia de scrisoare de la Zaira... Ar fi trebuit s-o distrug.

— Femeia sau hârtia? În fine, nu prea mai contează acum. Spune-mi, te rog, de ei, îl imploră tânărul, plângând în hohote și căzând în genunchi.

— Păi, în momentul în care ai fost luat de ființa aia malefică, frații tăi au înnebunit. Au străbătut toată lumea, întrebând pe oricine le ieșea în cale. La fel și vrăjitoarele, să știi că Zaira te-a căutat în toate cotloanele, până în cea mai ascunsă gaură de șarpe. Au încercat apoi să studieze, să afle cine era Doamna în Negru, dar n-au aflat mare

lucru. Până la urmă, treptat, s-au dat bătuți cu toții: călugărul și-a continuat menirea de dinainte, elementalistul la fel, asasinul și-a deschis o cârciumă și stătea toată ziua la povești, iar Bram... după cum ai citit, s-a căsătorit. Cu o florăreasă, așa cum își dorise. Și, o perioadă, a fost fericit, însă nu se putea împăca deloc cu gândul că tu nu mai ești. Cumva, știa că vei reveni. Apoi au apărut gurile infernului și demonii au început să cutreiere lumea. A cerut ajutorul Mayei și i-a adunat din nou pe ceilalți frați. A format ordinul Cavalerilor Sfârșitului. Fiecare dintre frați a împărtășit știința celorlalți, iar vrăjitoarea le-a arătat câteva vrăji simple. Faima lor a crescut cu fiecare zi și tot mai mulți tineri sărmani au venit să li se alăture. Era greu să fii acceptat. Bram a fost primul lor maestru. Și-a îndeplinit cu bine menirea. Demonii atacau rapid și necruțător, de parcă cineva invizibil îi coordona. Au început să apară certuri între oameni și vrăjitori. Cavalerii și-au amintit de ura lor împotriva asasinilor, și iată că lumea era din nou ca înainte să apari tu. În toată nebunia asta, creaturile Stăpânului Întunericului semănau moarte și distrugere. Iar Cavalerii Sfârșitului i-au oprit, cu mari sacrificii. Bram a pierit așa cum își dorise, ca un erou, într-o ambuscadă a demonilor. A murit rapid și a fost înmormântat ca un erou. Eleazar a fost prins într-o încleștare a vrăjitorilor cu oamenii și a fost asasinat mișelește, la miez de noapte. Asasinul a preluat conducerea Cavalerilor Sfârșitului, construind și alte Fortărețe, iar călugărul a vrut să-și găsească liniștea, trăind în pustietate și în rugăciune tot restul zilelor sale.

— Atâta timp a trecut, atâta moarte... și pentru ce, spune-mi tu? Încep să le dau dreptate îngerilor. Oamenii sunt ignoranți și nepăsători. În momente de cumpănă se îndreaptă spre cei care își sacrifică viața pentru a-i salva, dar imediat cum primejdia trece, își dau uitării salvatorii.

— Nu vorbi așa, Erin. Ești trist și rănit. Îndurerat. Dezamăgit. Am fost și eu așa, dar în adâncul sufletului tău știi că oamenii merită să fie iubiți. Acum îl înțeleg cel mai bine pe Tată. Atunci când se îndepărtează, ei au nevoie să fie iubiți mai mult. Cum oare reușește El?

— Care suflet, prietene? Nu îl mai am, hohoti înecat în lacrimi, tânărul.

— Încă îl ai, copile. Încă îl ai. Vei vedea, la momentul potrivit. Acum am o propunere pentru tine. Ce-ai zice dacă i-ai vedea pe frații tăi? Adică... pe ei, din această viață?

— Ce... ce vrei să spui? Ei au murit de mult!

— Erin, dintre toți oamenii din lume, m-aș fi așteptat cel mai puțin la tine să pui asemenea întrebare. Tu, care ai avut visele cu tine din existențele anterioare? Deja le-ai uitat? Da, ai dreptate, n-or să mai fie ei, cei pe care i-ai cunoscut, dar sub alte învelișuri umane se ascund sufletele care odinioară erau legate de al tău. Vrei sau nu?

— Da, sigur că vreau! Dar cum i-ai găsit? O să fie ciudat să-i văd arătând altfel...

— N-a fost greu să-i găsesc. De fapt, nu am făcut-o eu. În realitate, n-au fost niciodată pierduți, vrăjitoarele au vegheat din umbră asupra lor. Iar în caz de primejdie, Cavalerii Sfârșitului i-ar fi apărat.

— Pentru numele Tatălui, sunt oameni care știu asta și păstrează secretul? se miră tânărul comandant.

12

Fără să se mai scufunde într-o discuție inutilă, Aelyus îl apucă pe Erin de un braț și se ridicară fulgerător în aer. Viteza amețitoare îl făcu pe om să închidă ochii și să stea așa până când îngerul îl coborî pe sol. În fața lor se găsea o căsuță cu pereți de pământ amestecat cu paie, zugrăvită în alb. Tocurile albastre de la ferestre, ușa care dădea în singura încăpere a locuinței, și acoperișul de stuf proaspăt așezat, toate îi amintiră de casa în care copilărise. Nu cu mult mai mare, dar era locul în care, pentru o perioadă, fie ea și scurtă, fusese acasă. Intrară în acea încăpere și, pe un pat, îmbrăcat într-o cămașă sărăcăcioasă, se odihnea un bătrân împovărat de ani. Își simțea sfârșitul aproape, iar soția sa îi veghea liniștea, tăcută ca o umbră. Femeia ridică ochii, speriată, dar un semn al îngerului o liniști. Își sărută bărbatul pe frunte și îi șopti:

— Uite, dragul meu, ai fost un om bun toată viața... atât de bun încât Tatăl a trimis un înger să te ducă la el.

— Liniște și pace vă aduc, în numele Tatălui! răsună cu blândețe vocea îngerului. Femeie, lasă-ne singuri cu soțul tău!

— Eleazar... șopti Erin, abia auzit, iar Aelyus încuviință din cap.

Bătrâna se ridică de pe scăunelul ros de vreme, fără să spună vreun cuvânt și ieși din încăpere ca o nălucă. Erin

înțelesese că în patul alăturat stătea elementalistul sau, mai bine zis, o altă încarnare a acestuia. Îi strânse mâna rece și fără de vlagă, în timp ce bărbatul din pat deschise ochii, părând să nu îl recunoască. Totuși, nu era speriat. În privirea lui se vedea liniște, împăcare, bucuria unei vieți trăite fără regrete. Acum, la ceasul sfârșitului, lângă el stătea un om pe care sufletul îi spunea că îl cunoaște, dar mintea și memoria nu îl ajutau. Și lângă ei era un înger plin de lumină. Merita un simplu om ca el atâta recunoștință divină?

— Cine ești tu, tinere? Și de ce îmi spui Eleazar? Chipul tău îmi spune că ne-am mai întâlnit, dar mintea mea sărmană nu știe unde. Și de ce îmi zici Eleazar? Nu e numele meu, dar nici nu mă înfioară. Ceva îmi spune că numele ăsta îmi e cunoscut.

— Eleazar a fost un prieten drag, care nu mai e printre noi, îi zâmbi Erin cu multă bunăvoință. Iar tu îmi amintești de el. La fel ca și tine, a fost un om bun.

— L-ai cunoscut și tu, bătrâne! îi spuse și Aelyus. Curând va veni momentul în care sufletul tău se va întoarce cu fața spre Creator și atunci îți vei aminti că l-ai cunoscut odinioară și pe cel numit de Erin. Vei ști și faptele lui și cine a fost bărbatul care te-a strâns de mână înainte de sfârșit. Acum ți-o vom aduce pe soția ta, pentru ultimele momente cu ea. Să nu ai regrete. Moartea lângă cei dragi, după o viață ca a ta, e doar un somn odihnitor...

Cei doi părăsiră în liniște căsuța bătrânilor. Totul părea încremenit în tăcere, iar bătrânul își găsi sfârșitul împăcat.

— Cum te simți acum? auzi în minte vocea îngerului.

— Ca atunci când regăsești un prieten și știi că îl poți vedea doar pentru câteva clipe.

— Nu fi trist, îl vei revedea, măcar pentru un moment, într-o altă existență.

Cerul părea să oglindească sentimentele pe care le încerca Erin în acel moment. Fulgere se vedeau în depărtare, tunete se succedau de parcă armata divină se pregătea să plece la luptă. Bucuria revederii unui tovarăș drag fu umbrită de constatarea dureroasă a inutilității și fragilității ființei umane. În acele momente, cel care salvase lumea ar fi vrut să nu aibă deloc suflet.

— Aelyus, asta înseamnă existența? Clipe furate, momente în care treci în viteză pe lângă cei dragi, îi strângi o clipă în brațe și apoi îi pierzi? Rămâi apoi în așteptare până data viitoare?

— N-aș vrea să îți stric visele, dar în mare parte, da... Depinde doar de tine cum vrei să privești acele momente. Dacă te bucuri de ele sau te temi că le vei pierde. Faptul că viața voastră este atât de scurtă vă ajută să simțiți că acele momente durează mai mult, însă, așa cum ți-am spus, asta depinde doar de voi. Acum hai să mergem mai departe. Putem să îi vedem pe călugăr și pe cavaler. Ceilalți încă nu s-au întors...

Fără să se dezmeticească bine, tânărul se trezi ridicat de brațe cu viteza unei săgeți care se avântă spre nori. Se temu o clipă să nu fie rupt în bucăți, după ce pătimise atât, și chiar se întrebă dacă protecția divină îl apăra și de cel care o invocase. Bine, nu că ar fi vrut călăuza să îl ucidă, însă modul cum îl transporta, hotărât lucru, nu era cel

mai facil. Se pomeni aruncat peste o căpiță de fân proaspăt cosit, al cărui miros îi încântă nările. Îngerul își închise aripile și coborî lin lângă el. În fața lor, într-o vale adâncă, se vedea un bărbat îmbrăcat sărăcăcios, cu o funie care îi încingea mijlocul. Se sprijinea într-un toiag noduros, iar în spate ținea o traistă groasă și murdară. Era un Pacificator, după îmbrăcăminte și tipul de toiag, sau cel puțin așa își amintea Erin.

— Iată-l pe Frey, îi atrase atenția Aelyus, de parcă el n-ar fi putut să vadă. De fapt, sub straiele de călugăr putea fi oricare din frații săi, pentru că regula Tatălui nu era înțeleasă nici măcar de îngeri. Sufletele se întorceau în alte corpuri, dar experimentau pe rând toate existențele posibile. Nu era obligatoriu ca un călugăr să ajungă să fie tot călugăr sau un cavaler să fie tot cavaler. Tatăl dorise ca oamenii să fie cei care își controlau destinul, iar această dorință pornise războiul cu Fiul. Și, fără îndoială, creau tot felul de povești și situații fascinante.

— Așadar, în existența asta și-a împlinit dorința, și-a găsit liniștea, murmură Erin. Călugărul nostru a reușit în viața aceasta să își învingă propriii demoni, nu mai trebuie să fugă după ai altora. Inima mea se bucură pentru el, prietene...

Călugărul ajunse în fața lor și se opri. Inițial cu oarece teamă, dar când văzu aripile îngerului, se înclină cu venerație.

— Pacea și liniștea Tatălui cu voi să fie, călătorilor. Deși tu cred că îi ești mai aproape decât noi, toți călugării, la un loc! îi zâmbi lui Aelyus.

— Pacea și liniștea Tatălui să fie cu tine, Pacificatorule! Noi suntem...

— Tu ești Aelyus, ești singurul înger care a ales să rămână printre oameni. Iar tu, se uită spre Erin, ești cel despre care Cartea mi-a spus că vii din trecut, în care un alt eu îți era prieten.

— Prieten drag, îi răspunse omul printre lacrimi...

— Posibil, surâse cu blândețe călugărul. Însă Tatăl nu ne îngăduie să ne vedem pe noi din altă viață. Pari un om bun, deși simt că ai fost chinuit vreme îndelungată. Sufletul ți-a fost ciopârțit, arată ca un trunchi uscat de copac. Însă nu dispera, rădăcinile sunt puternice, alt copac falnic va răsări în timp... Care este numele tău, tinere? Am să-l pomenesc în rugăciunile mele. Tot mai sper că Tatăl are timp și pentru noi.

— Numele meu este Erin, bunule călugăr. În urmă cu mulți ani am dus o luptă imposibilă alături de un alt tu... Acela era Exorcist, deși își dorise mult să fie Pacificator. Acum văd că a reușit asta și mă bucură nespus. Cât despre mine, am învins ce era de neînvins și în loc să găsesc liniștea, răsplata mea a fost durerea și tortura.

— Eşti Erin Salvatorul! se înclină cu respect bătrânul cu capul pleșuv, împodobit cu câteva fire ca de lână, în fața lui. O să mă rog Tatălui pentru tine în fiecare clipă. Primește până atunci binecuvântarea și toată liniștea pe care ți-o pot da. Acum eu trebuie să îmi văd de drumul meu, mulți oameni au nevoie să își găsească pacea și puțini sunt cei care trebuie să le deschidă ochii, să vadă că pacea vine din interior...

Tânărul simți cum o căldură plăcută i se revărsă prin toți porii și umple golurile din el. Pentru scurt timp, uită de dureri, de dorința de răzbunare. Își aminti de imaginile din copilărie, când se juca cu ceilalți de vârsta lui, de mirosul pâinii calde, de laptele care curgea în vase de lut, de imensele coridoare ale Marii Biblioteci. Rămase privind ca prin vis cum călugărul se îndepărtează în zare, urcând agale, până când deveni invizibil, dincolo de vârful dealului.

— Mergem mai departe? Mă simt copleșit, se uită Erin către Aelyus.

Se pomeni ridicat iar în înaltul cerului și închise ochii, pentru că în realitate nu voia să știe unde e purtat. Dacă ar fi știut unde sunt prietenii săi, cu siguranță nu s-ar fi oprit să îi caute, să îi urmărească. Pentru ce să le tulbure viețile? Și aşa ei nu îl recunoșteau, pentru ei era doar un străin. Cel mult l-ar fi venerat ca pe salvatorul lor, dacă ar fi făcut și asta. Însă lumea are tendința să-i uite pe cei care s-au jertfit pentru ea. Câți își amintesc de cel care odinioară le-a dat un colț de pâine când le-a fost foame? Câte femei mai rețin chipul bărbatului care s-a pus în pericol pentru a le proteja de vreun răufăcător? Câți oameni își mai amintesc numele și zâmbetele celor care au plecat la războaie pentru ei și nu s-au mai întors? Lumea uită și merge mai departe, cu sau fără tine. Peste toate se așterne uitarea, cum frunzele uscate de toamnă acoperă și crengi uscate și mlaștini și urmele îndrăgostiților. Iar Erin vedea pe pielea lui asta și realiza cum liniștea călugărului începea să fie înlocuită de amărăciune.

— Poți deschide ochii, copile! Am ajuns!

În fața sa se afla un băietan murdar, cu părul vâlvoi și haine zdrențuite. Avea în mână o nuia cu care dirija câteva capre costelive. Slab, ca și animalele pe care le însoțea, dar având ceva mândru în modul în care mânuia acel băț, în felul cum se deplasa, Erin simți că l-ar fi ghicit dintr-o mie de băieți de vârsta lui. Copilandrul se apropie cu teamă de cei doi străini veniți din înaltul cerului și încercă să-și oprească tremurul picioarelor. Ar fi vrut pesemne să o ia la fugă, la cât era de speriat, dar oasele îi erau ca de lut proaspăt.

— Bram? Țâncul ăsta e mormanul de mușchi fără creier? se întrebă neîncrezător Erin.

— Exact, este Bram din această existență. E un copil sărman și necăjit, care îngrijește caprele sătenilor. E la fel de năbădăios și luptător ca cel pe care îl știai tu. M-am gândit bine, chiar dacă sunt înger, îmi permit din când în când să încalc câte o regulă a Tatălui. Sunt deja izgonit din Ceruri, așa că mare lucru nu prea are ce să-mi facă. Și-așa am senzația că nu prea stă cu ochii pe noi...

— Despre ce vorbești? Ce regulă?

Ființa angelică se duse spre copilul care înlemnise și-i puse o mână pe creștetul capului. *Trezește-te!* îi porunci. Puiul de om se frecă nedumerit la ochi, încercă să își dea seama unde se află.

— Erin? Tu ești, ticălosule? Pe unde ai umblat?

— Bram? Ești chiar tu?! șopti suspicios salvatorul lumii, uitându-se la băietanul slab și jegos din fața sa.

— Normal că sunt eu, nesăbuitule! Cine ai vrea să fie? Sunt eu, în carne și oase, deși mă simt un pic amorțit.

— Da, așa e, acum m-am convins. Ești tu, în carne și oase, dar nu chiar în pielea ta...

— Ce vrei să spui? Văd cum îți ies cuvintele din gură, le aud, dar nu fac niciun sens în capul meu. Credeam că am ajuns la o vârstă la care înțeleg multe, am învățat până să și scriu.

— Știu, Bram, am primit scrisoarea ta... șopti Erin printre lacrimi. Dacă l-ar fi întrebat cineva, nu ar fi știut să spună dacă plângea de bucurie sau de tristețe.

— Ai primit-o? Cum așa? Am cerut ca scrisoarea să îți fie înmânată dacă o să mor până la întoarcerea ta. Asta înseamnă că... am murit?

— Ai rămas la fel de inteligent, Bram, îi spuse tânărul zâmbind pentru prima dată după amar de ani. Acest nesperat cadou de la Aelyus îi adusese o bucurie imensă. Îi lipsiseră replicile tâmpe și amuzante ale Cavalerului.

— Deci... sunt mort, dar stau aici de vorbă cu tine. Stau în fața ta, în carne și oase, dar nu sunt eu, văd că am trupul unui copil. Ce vrăjitorie mai e și asta? Spune-mi repede... Sau mai bine las-o așa, nu-mi spune nimic. Presimt că nu o să înțeleg nimic. Hai mai bine să mergem la o cârciumă, să bem ceva, poate facem și un pic de scandal...

— Ușor, viteazule! E greu de explicat, nu avem nici mult timp și, sincer, nu că ai fi tu capabil să înțelegi. Pe scurt: ai murit, multă lume îți cinstește memoria, sunt peste tot statui ridicate în cinstea ta. Ce-i drept, în ele arăți mai civilizat decât ești în realitate, dar fie, poate te-ai schimbat după ce am dispărut eu. Cavalerii Sfârșitului creați de tine există și azi și sunt scutul lumii împotriva

demonilor. Apoi, după ce ai trecut în lumea celor morți, sufletul se întoarce și o ia de la capăt printre oameni, dar fără nicio amintire. Și iată-te din nou trăncănind pe aici, datorită lui Aelyus, care a încălcat nu știu ce regulă divină doar ca să stăm noi la taclale. Acum ești doar un copil, așa că mută-ți gândurile de la cârciumi și bătăi. Peste câteva minute, totul va reveni la normal, vei fi doar un copil nespălat și nu îți vei aminti cine sunt eu. Dar dacă aflu că începi de mic să te bați cu țăranii și să te îneci în băutură, te snopesc în bătăi cu mâna mea, apoi te bag în sac și te bat iar până obosesc. Ai înțeles?

— Ce să spun, comandante! Mai bine trimite-mă înapoi, nu pot să mai stau o clipă fără să mă gândesc la un butoi de vin! Lumea nu era la fel fără tine, Erin! Mă bucur că te-am văzut, nesăbuitule!

— Cu bine, Bram! îi spuse fostul comandant, cu lacrimi de bucurie în ochi. Aelyus, să plecăm până nu se dezmeticește bine copilul ăsta. Nu vreau să îl speriem mai mult decât am făcut-o deja. Crești puternic și sănătos, o să avem grijă de tine, flăcăule!

13

Cu inima împăcată, și unul și altul, Erin și Aelyus se întoarseră la Fortăreață. Cerură să le fie adus în sala cea mare și fostul necromant. Se îndreptară agale către acea încăpere, admirând modelele și crăpăturile de pe pereți. Ușa cea mare se deschise și se închise singură, cu zgomot de metal frecat de alt metal, iar cei doi văzură cum un grup de Cavaleri străjuiau, fermecați, o femeie într-o rochie lungă, galbenă, mulată pe trupul perfect. Părul ei lung și negru îi cădea într-o parte, peste umerii goi. Erin simți cum dorința de a o avea îl copleșește și îl face să uite tot. Apoi începu să tremure de rușine, furie, ură. Știa ce înseamnă, dar nu voia să-și amintească. Iar îngerul își dădu seama de asta și se uită cu atenție spre acea ființă perfectă. Pe dată se încruntă însă. Pe chipul lui, uimirea și dezgustul se împreunară.

— Cine sau ce ești tu, hidoșenie? o întrebă, ridicând-o în aer și țintuind-o de perete. Îți văd adevăratul chip, iar tu nu ești dintre oameni.

— Te înșeli, îngerule, sunt o femeie ca oricare alta! Am venit să vorbesc cu comandantul Elan!

— Cu siguranță, o să vorbești, monstruozitate, dar nu numai cu el! Te mai întreb o singură dată: cine ești?

Hel tocmai fusese adus, cu mâinile legate la spate și mergând încovoiat. Umezeala și răcoarea din celule nu îl

încântaseră prea mult, iar acum arăta ca un prizonier ordinar. Ridică privirea și când dădu cu ochii de femeia atârnată pe perete, se îngrozi.

— Ce caută aici? Omorâți-o!

— Știi cumva cine sau ce este ființa asta? se întoarse Aelyus și, împreună cu el, altă duzină de ochi spre fostul necromant.

— E... e una din cele patru slujitoare de încredere ale Doamnei în Negru. Întreabă-l și pe Erin, le-a cunoscut pe pielea lui, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ea le numește Seducătoare. Sunt foste vrăjitoare care au încheiat un pact cu ea, să ispitească, să seducă, să ducă în pierzanie. Sunt stăpâne ale manipulării și decepției. Ele au fost cele care m-au torturat. Bine, nu doar ele. Au fost și demonii, dar ele au făcut-o într-un fel cum nu mă așteptam. Au intrat în gândurile mele, s-au jucat cu mintea mea, mi-au pus acolo dorințe pe care...

Hel începu să pălăvrăgească, iar toți erau curioși să asculte detaliile deocheate ale fostului slujitor al Stăpânului Întunericului. Spre dezamăgirea lor, nu și îngerul, care le chemase deja, mental, pe vrăjitoare.

— Nu mă interesează fanteziile și dorințele tale, creatură monstruoasă! Nu te-am făcut bucăți, pentru că așa mi-a cerut Erin. Dar nici el nu mă poate obliga să-ți ascult tâmpeniile.

Necromantul tăcu rușinat și lăsă capul plecat. La fel și ceilalți oameni din încăpere, se făcu o liniște atât de apăsătoare și de grea, încât niciunul dintre ei nu mai voia să fie acolo. Minutele se scurgeau ca ceasuri întregi. Într-un

târziu, ușa se deschise. Maya, înconjurată de câteva vrăjitoare, intră în încăpere. Inima lui Aelyus începu să bată cu și mai multă putere, se auzea doar ea și urmele pașilor acelor femei. Prima dintre vrăjitoare îi zâmbi, ușor îmbujorată, și îl strânse la piept. Îngerul simți cum sânii femeii se lipesc de el. Pentru o clipă, se gândi că a fost prea dur cu Hel, că ar fi putut să îi asculte și el acele dorințe implantate de servitoarele Doamnei. Păreau să fie adevărate maestre în acel domeniu, iar el, deși trăise și avusese o poveste de iubire cu o muritoare, tot se știa naiv și stângaci. Femeia se desprinse de el, iar chipul îi reveni rece și impasibil când ajunse lângă seducătoarea în rochie galbenă, încă atârnată pe perete. Făcu un semn suratelor sale, care o luară și o înconjurară cu un lanț de lumină blândă, care se mișca încontinuu peste corpul prizonierei. Ceilalți, inclusiv Erin, simțiră pe dată cum influența malefică și dorințele le părăsesc mințile și realizară cât de ușor puteau fi pierduți. Vrăjitoarele plecară în liniște și totul reveni la normal pentru restul zilei. Hel primi libertatea să umble liber și, spre bucuria lui, o încăpere normală în care să doarmă.

Și făcu asta până când unul din cavaleri turnă peste el o cană cu apă rece. Era așteptat în sala cea mare, împreună cu tovarășul său de tortură și suferință. Pe Erin nu îl treziră cavalerii însă, ci o bătaie în ușă, mult mai delicată.

— Știi, Erin, cineva a venit aici pentru tine...

Maya se dădu ușor la o parte și din spatele ei păși ușor, sfioasă, Zaira. Părul îi era mai lung decât cu o sută de ani în urmă, iar durerea, tristețea și grijile lăsaseră ușoare

cute pe chipul ei, însă era la fel de frumoasă. De cum o văzu, Erin se cutremură și începu să se simtă ca un copil nesigur. Amintirile i se întorceau și îl pocneau ca niște lovituri de ciocan. Lacrimi i se prelinseră pe fața prăfuită. *Este ea, cea pentru care am găsit curajul de a salva lumea. Cea pentru care am luptat fără să îmi mai pese de nimeni și nimic. Cea pentru care aș fi mers în adâncurile infernului, să mă strâng de gât cu Necromantul sau chiar cu Stăpânul Întunericului. Să îi sfâșii cu dinții și să mor, dacă era nevoie, doar ca să-i fi fost ei bine. Pentru numele Tatălui, cât am iubit-o! Dar ea a plecat... Ea e cea care mi-a dat curajul de a lupta. Tot ea e cea care mi-a rupt sufletul pe vecie. Cum aș mai putea iubi pe cineva după ce am simțit asta? Cum aș mai putea-o iubi pe ea după atâta suferință? De fapt... cum aș mai putea simți ceva, după tot ce am îndurat în ultima sută de ani? Doamna în Negru a știut să îmi distrugă orice amintire frumoasă și prin ele mi-a luat și ceea ce simțeam. Și totuși, acum... de ce îmi dau lacrimile, de ce mă năpădesc amintirile când o văd? Ce ar trebui să simt? Ce simt acum?*

Zaira alergă spre el și îl luă în brațe, lipindu-se de pieptul lui, cu ochii închiși.

— Erin, dragul meu, cât te-am căutat, n-ai idee. Am străbătut lumea în lung și în lat și tu nu erai în ea. Am umblat printre oameni mult timp, doar sperând să te găsesc undeva, poate aveai nevoie de ajutor, poate erai rănit, poate erai bolnav. Te-am căutat peste tot și nu ai fost nicăieri...

Tânărul stătea înlănțuit în brațele vrăjitoarei, privind în gol, cu irisurile înotând în lacrimi, sub presiunea imensă a amintirilor, cu mâinile atârnându-i inerte. Nu se putea

hotărî dacă să o strângă și el în brațe sau nu. Își dădea seama că era femeia pentru care ar fi fost dispus să moară, pe care o iubise până la marginile nebuniei și a tuturor limitelor umane, însă acum o privea ca pe o străină. Se gândi cum ar fi fost dacă nu ar fi cunoscut-o. Probabil ar fi încercat să lupte cu Necromantul, dar nu cu atâta încrâncenare. Oare ar fi venit vrăjitoarele să îi ajute? Posibil să fi murit. Jocul sinistru ar fi avut alt rezultat. Ar fi fost un alt Erin învins, dar scutit de o sută de ani în compania Doamnei în Negru și a imensei ei răutăți. Ar fi preferat răutatea și cruzimea Necromantului în locul acelei femei cu trucurile și modurile cum se jucase cu mintea și sufletul lui. Acea ființă malefică încercase să îl seducă, să se joace cu el, să îl facă să se îndrăgostească de ea. Apoi îl torturase în fel și fel de moduri, demonii își făcuseră treaba ireproșabil. După fiecare sesiune de tortură, ea îl vindeca și apoi îi propunea din nou să fie al ei. Numai un om care iubise atât de mult putea refuza așa ceva. Un om care, în pofida faptului că îi ștersese mare parte din amintiri, făcându-i sufletul fărâme, încă mai păstra undeva, unde ea nu putea ajunge, o mică speranță. Îl amenințase că distruge lumea din nou, dar ce îi mai păsa lui? Îl amenințase că îi distruge familia, prietenii, toate lucrurile dragi, dar rămăsese de neclintit. Apoi Doamna și-a dat seama că mai e ceva sau cineva. I-a spus că e doar o chestiune de timp să afle ce este, iar timp avea din belșug. La fel și el, acolo, în puterea ei. Până la urmă, incoruptibilul a devenit coruptibil și Erin cedase. Doamna în Negru nu pierdea niciodată... Apoi ajunsese obiectul experimentelor

celor patru Seducătoare. Care se jucaseră cu mintea lui, îi implantaseră sugestii, că se afla cu Zaira și că se împreuna cu ea. La început crezuse în iluziile slujitoarelor femeii malefice, apoi își dăduse seama că sunt doar plăsmuiri, iar de la un moment dat ajunsese să nu-i mai pese. Era pentru vrăjitoarele întunecate un obiect pentru satisfacerea poftelor carnale. Ele erau pentru el un mijloc de uitare a torturilor fizice aplicate de demoni, de răzbunare pe femeia care l-a părăsit. Și era și un mod de a-și spori scârba și dezgustul de sine.

— Nu, nu cred că m-ai căutat peste tot. Nu m-ai căutat unde trebuia și, cel mai probabil, nici când trebuia. Tu nu ai să înțelegi nicicând ce s-a ales de mine, ce am suferit și ce am avut de pierdut. Pentru tine, pur și simplu, nu am cedat, nu am dorit să mor. Și iată-mă acum în fața ta și nu simt nimic. Nu ar fi trebuit să pleci, Zaira. Eu nu mai sunt acel Erin și tu nu mai ești pentru mine aceeași femeie. Și asta din cauză că ai plecat. Te urăsc și nu vreau să te mai văd niciodată. Pleacă din calea mea, în suflet am doar furie și răzbunare. Nu vreau să le folosesc împotriva ta, încă nu pot lovi o femeie, fie ea și vrăjitoare.

Femeia se smulse din brațele lui și îi trânti furioasă o palmă pornită din adâncul sufletului, cu atâta forță încât capul lui Erin se răsuci într-o parte, dar el nu scoase nici-un cuvânt și nici nu catadicsi să o privească.

— Prostule, tu crezi că am plecat pentru că am vrut? Crezi că am avut de ales? Aveam o datorie de îndeplinit. Crezi că mi-a fost ușor? Cât crezi că poți cutreiera prin lume căutând o urmă cât de mică a celui iubit, fără să

primești niciun semn? Să nu dormi sute și mii de nopți? Dacă trebuie să lupt să te salvez, bine... fie! Te voi salva de lume, dar și de tine. Însă, Erin, trebuie să vrem amândoi...

— Zaira, nu trebuia să pleci și atât. Nu trebuia să pleci fără să îmi spui cine ești și de ce, și când ne vom revedea. Aș fi suportat și acceptat asta. Pentru că te iubeam, aș fi acceptat orice. Tu ai ales însă datoria și să pleci pe furiș. Asta m-a făcut să fiu ceea ce sunt acum. Doar un monstru dornic de răzbunare și de sânge. Și îmi place să ucid. Găsesc alinarea în răzbunare și în moartea celorlalți. Ce am ajuns? Cum poate avea vreun rost să mai lupți pentru mine? Ce ar mai fi de salvat? Cum poți umple asemenea goluri? Ce pui în loc? Pleacă și lasă-mă... Uită-mă!

Femeia se năpusti spre el, lovindu-l în piept cu pumnii mici, strânși. Glasul sufocat de tristețe, regret și lacrimi abia se mai auzea printre hohotele de plâns. Bărbatul stătea ca o stană de piatră, strângând din dinți, de teamă să nu spună și alte lucruri care aveau să doară și mai rău. Ea ar fi meritat asta pentru ce îi făcuse, dar ceva îl împiedica pe salvatorul lumii să fie mai răutăcios. Să fi fost ochii frumoși, înconjurați de cearcăne, iluzia unui posibil viitor îndepărtat sau fantoma unui trecut care ar fi putut fi altfel, dacă amândoi ar fi luat alte decizii?

— Ți-am spus, nu am plecat pentru că am vrut. A trebuit să fac asta. Și când m-am întors, a fost prea târziu...

— Ai plecat și gata! spuse Erin, tremurând de furie. M-ai lăsat atunci când aveam mai mare nevoie de tine. Am vrut de atâtea ori să mor, dar nu am putut. Am renunțat la tot și până la urmă chiar și la mine. Iar tu îmi spui

că ai plecat pentru că aveai o datorie de îndeplinit? Pentru mine a contat mult mai mult iubirea pentru tine. Asta m-a ținut în viață și datorită ție am câștigat. Și tot datorită ție, victoria cea mai strălucită a tuturor timpurilor s-a transformat în cel mai mare blestem al meu. Așa că, te implor, pleacă și ia-ți amăgirile cu tine. Nu mă iubești, doar te simți vinovată că ai luat acea decizie. Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, nu ai fi plecat...

Erin o împinse într-o parte. Ar fi vrut să fie mai brutal, dar cu ea nu putea. O îndepărtase cu oarece delicatețe și păși prin ușa rămasă deschisă, fără să aibă curajul să dea ochii cu ea. Pentru prima dată de când se întorsese, simți o urmă de regret, ceea ce îl înfioră. Poate că nu era pierdut cu totul... Zaira rămase locului și se prăbuși în genunchi, scurgându-se la pământ ca o lumânare topită. Maya și Aelyus îi urmăreau de la mică distanță, tăcuți și gânditori.

14

În sala cea mare era multă zarvă și agitație. Vrăjitoarele reușiseră să scoată de la prizoniera în rochie galbenă toate secretele și detaliile misiunii seducătoarelor. Durase două săptămâni până reușiseră să-i zdrobească rezistența, ceea ce însemna că pierduseră timp prețios. Ele trebuiau să învrăjbească locuitorii pământului, să pornească la război unul împotriva altuia. Oameni, asasini și cavaleri împotriva magicienilor și călugărilor. Apoi împotriva Cavalerilor Sfârșitului. Hel nu greșise: într-adevăr, erau patru femei, care reușiseră deja să stârnească războiul.

Lângă comandantul Elan stătea un bărbat de înălțime medie, cu multe tatuaje pe brațe și cu fața acoperită de o mască neagră. Prin fantele unde erau ochii nu se distingea nicio culoare, doar un alb orbitor. Era șeful spionilor din Fortăreață și veștile pe care le împărtășise erau destul de sumbre. Regele, Patriarhul asasinilor și Maestrul cavalerilor, secondați de acele femei frumoase, reușiseră să ajungă la o înțelegere, întocmai ca în zvonurile iscate cu săptămâni în urmă... O sumbră alianță se prefigurase, iar colții războiului începuseră să se arate. Prin toate taberele militare din teritoriul stăpânit de rege mișunau mii de luptători. Cavaleri se arătau călare pe toate drumurile, cu securile și lăncile lor imense. Spectrul morții se întindea larg peste lume. Se cereau găsite soluții până nu era prea

târziu. Și toți se îndreptară spre Erin, care îi asculta în tăcere.

— Erin, tu ar trebui să fii de drept conducătorul nostru, al tuturor! spuse grav comandantul Cavalerilor Sfârșitului, în timp ce își scoase sabia și vru să i-o înmâneze.

— Elan, cred că ție ți se cuvine această demnitate. Cavalerii Sfârșitului sunt ceea ce sunt datorită ție, e meritul tău. Și îi cunoști mai bine decât mine, sunt oamenii tăi.

— Ce e de făcut?

Chipul oțelit al comandantului Cavalerilor nu trăda nicio emoție. Vocea sigură, statura dreaptă dădeau impresia unui om capabil de orice sacrificiu pentru succesul misiunii încredințate. Știa că era momentul pe care îl așteptase toată viața. Toate încercările, toate pierderile, toate lipsurile din copilărie, îl pregătiseră pentru acest moment.

— O cunosc pe femeia malefică pe care voi o știți ca Doamna în Negru, interveni Erin. Nu știu exact cine este și ce putere are, dar sigur are niște planuri. Ce fac seducătoarele cred că e o diversiune doar, o distragere de la planul ei. Spunea că o urăște pe Maya și vrea să distrugă vrăjitoarele. De ce vrea să îi distrugă pe călugări și pe vrăjitori înainte? Cum îi încurcă pe ea vrăjitorii? Doar dacă... e vreunul din ei pe aici?

Un bătrân în robă de elementalist făcu un pas înainte. Erin se apropie de el, îl ocoli de vreo două-trei ori în tăcerea celorlalți.

— Spune-mi, bătrâne: există vreo șansă ca voi să ajungeți deasupra norilor? Sau să transportați o armată acolo?

— Păi, tinere... orice elementalist cu experiență poate ridica în aer câțiva oameni, chiar dacă nu o să fie confor-

tabil pentru ei. Sau poate modifica structura unui nor ca să suporte câteva persoane, dar nu înțeleg...

Ochii lui Erin sclipiră. Aelyus se uita la el cu subînțeles și se miră de istețimea lui. Curiozitatea îl îndemnase pe urmașul său să citească mult în tinerețe, iar acum culegea roadele.

— Dar un grup de vrăjitori ar putea să facă o scară până dincolo de nori? întrebă tânărul, iar zumzetul celor din jur încetă. Cum nu se gândise nimeni la asta?

— Da, cred că da. Dacă s-ar uni câteva sute sau mii de vrăjitori, ar putea ridica o scară de piatră și lemn până la nori, realiză bătrânul neîncrezător. Deși nu cred că o vom putea menține suficient ca să treacă o armată.

— Atunci, încercă și Hel, poate sunteți capabili să deschideți un portal până deasupra norilor? Adică, vă strângeți câțiva bărboși în rochii, bolborosiți cuvinte întortocheate și transportați toată armata. Doamna face asta frecvent când călătorește între Infern și lumea oamenilor.

— Mă tem că n-o putem face, tinere. E peste știința noastră să legăm două lumi între ele. Dar... cred că am putea face un turn înalt până la nori și dacă cineva din acea lume ne deschide poarta... Da, ar fi posibil, însă cu foarte mare efort, cu mulți vrăjitori și foarte mulți oameni. Alchimiștii pot face poțiuni să ne ajute să muncim fără să istovim. Da, da, se poate...

Elementalistul căzuse în contemplarea acestei soluții și repeta ca o moară neferecată aceleași asigurări, în timp ce fața lui Erin se lumină. Tânărului care salvase lumea i se părea totul ca un joc de șah, la fel ca cele din visele pe

care le avusese înainte de marea bătălie cu Necromantul. O partidă în care el avea un rol de jucat, iar inamicul său își pregătise câteva mișcări în avans. În sfârșit, găsise mișcarea potrivită. Însă nimic nu se putea face fără sacrificii, iar răsplata acestora era moartea. Fiecare mutare avea un cost. Mulți Cavaleri urmau să moară, sacrificați pentru a zădărnici planurile femeii malefice.

— Exact asta vrea să oprească Doamna! Ați înțeles? Parcă joacă șah cu noi. Vrea să ne oprească să venim în ajutorul vrăjitoarelor. Ca să facă asta cu lejeritate, vrea să îi elimine pe singurii care pot ajuta în această bătălie. Deși nu ar avea un rol propriu-zis în luptă, fără ei suntem simpli spectatori la un măcel. Vrăjitoarele vor fi eliminate, nu au suficientă putere să se lupte cu o hoardă de demoni dezlănțuiți. Cavalerii Sfârșitului, în schimb...

— Și atunci? Ne ducem peste demoni prin gurile de infern? întrebă Elan.

— Nu, nu are sens. Am fost acolo, Stăpânul Întunericului zace într-o putere iluzorie. Armatele sale au fost distruse de mine acum o sută de ani. Ce i-a mai rămas, a fost decimat de voi. Doamna își ține armata în altă parte.

— Atunci oprim armatele regelui înainte să ajungă la călugări și vrăjitori? Durează până trimit de veste celorlalți comandanți de fortărețe și până ajung toți la luptă. S-ar putea să fie prea târziu...

— Va fi, cu siguranță va fi. Trebuie să ne mișcăm repede. Comandante Elan, cât de dedicați sunteți, tu și oamenii tăi, cauzei tale?

Cei doi bărbați se opriră față în față. Lumea amuți în jurul lor și, deși nimeni nu avea nicio îndoială de ceea ce

va decide comandantul Cavalerilor Sfârșitului, toți așteptau să soarbă cuvintele lor. Nu se temeau de moarte, se considerau morți de când fuseseră acceptați în ordin. Își spuseseră de multe ori, în glumă, că ei doar își amânau momentul odihnei și că erau un alt soi de morți vii. Nu aveau nici șovăială, nici regret, nici teamă. În loc să-i răspundă lui Erin, conducătorul cavalerilor se întoarse cu fața spre oamenii săi, arătându-le o privire mai ascuțită decât tăișul sabiei.

— Până la moarte și dincolo de ea! răspunseră fără să clipească toți cavalerii.

— Să sperăm că după moarte vă veți odihni. Elan, va trebui să înfrunți doar cu oamenii de aici acea alianță nelegiuită. Șansele nu sunt grozave, după cum bine știi. Ești un strateg bun, nu trebuie să îți dau prea multe explicații. Pot doar să îți spun că te trimit la moarte sigură. Accepți?

— Fără îndoială, încuviință bărbatul, cu mâna strânsă pe mânerul cuțitului. Privirea lui oțelită, chipul pe care niciun mușchi nu se clintea, confirmau asta. Se adresă scurt oamenilor săi.

— Ne pregătim de luptă! Plecăm în noaptea asta! Nimeni de aici nu suflă o vorbă, până nu se face miezul nopții, ați înțeles? Mișcați-vă, nu e timp de flecăreală!

Ceilalți înclinară din cap, în semn de învoială. Pe fețele lor, Erin și Hel nu reușiră să citească nici măcar un dram de emoție. Reci ca piatra de sub picioarele lor, bărbați duri ca oțelul săbiilor. Poate aveau o șansă în oprirea atacului. Elan îl trase pe Erin deoparte.

— Care e planul? Ce se va întâmpla după? întrebă cu voce gravă.

— Comandante Elan, o să fiu sincer cu tine. Mă aștept să muriți până la unul. Sunteți bravi, căliți în luptele cu demonii, dar nu aveți prea multă experiență în lupta cu semenii voștri. Sau, cel puțin, nu în câmp deschis. Va trebui prin orice mijloc să îi opriți să-i întâlnească pe cei din Templu și din Orașul vrăjitorilor. Între timp, înainte să pleci, vei trimite scrisori celorlalți comandanți de fortărețe, la călugări și vrăjitori. Spune-le că Erin și Aelyus s-au întors și că lumea e în pericol. Spune-le să își pregătească armatele și să vină în locul pe care îl va indica Aelyus. Momentan, nici eu nu îl știu. Și cu cât îl știu mai puțini, cu atât mai bine, nu ne așteptăm la vreo surpriză de la Doamnă.

— De ce vrăjitoarele? Ce rol au ele?

— Nu știu să-ți zic exact. Pare să fie o răfuială cu Maya, dar nu știu ce ar fi avut ele două în comun. Sau poate fi parte a unui plan care încă refuză să ni se dezvăluie. Vrăjitoarele au început deja să facă pregătiri de război, dar nu știu cât ar putea rezista.

— Prea bine, e suficient pentru mine. Îmi știu misiunea și nu pun întrebări prea multe. Știu și locul potrivit pentru a-i înfrunta pe inamicii noștri, trebuie să ne grăbim. Nici eu nu îl voi spune nimănui, deocamdată. Curiozitatea a omorât pe mulți, spuse Elan, căzut pe gânduri.

— Într-adevăr, zâmbi Erin. Pe unii i-a omorât, pe alții i-a schimbat. Cât de repede ar ajunge scrisorile? Și cum ne asigurăm că nu sunt capturate? Am muri inutil...

— Să zicem că avem un sistem de poștă invincibil. Ce ai zice de... curieri astrali? Mie așa îmi place să le zic, pufni

în râs, arătând din cap spre câțiva mentaliști care stăteau într-un colț al sălii, așezați în cerc, discutând în șoaptă între ei.

Cei doi bărbați se îmbrățișară ca doi prieteni care s-au regăsit după mult timp. Așa cum îi confirmase Aelyus, Erin se gândi că existența umană era doar un șir de despărțiri și regăsiri. Poate aceiași oameni se întorceau, dar cu alte chipuri. I se păru că își ia adio de la Bram și de la ceilalți din Frăție și simți un gol în stomac. O scurtă regăsire, urmată de o nouă despărțire. Îl privi pe cel din fața sa, apoi pe cavalerii din sală, să fie sigur că își va aminti mult timp figurile lor. Le era dator măcar cu atât. Spre deosebire de alții, voia să îi țină minte pe oamenii buni pe care îi trimitea în ghearele morții. Meritau să nu fie uitați.

— Prea bine, comandante Elan. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, chiar și pentru puțin timp.

— Onoarea a fost de partea mea, Erin. Fă ca moartea noastră să nu fie în zadar!

— Nu va fi în zadar, prietene!

15

Tobele începuseră să bată, Cavalerii Sfârșitului primiseră deja ordinul de plecare la luptă, chiar în acea noapte, la adăpostul întunericului. Era greu să scape la nesfârșit de ochii iscoadelor inamicilor, dar cu cât aceștia aflau mai târziu, cu atât mai bine. Hel se apropiase și privea dezaprobator la soldații care alergau în toate direcțiile, răspunzând comenzilor superiorilor. Veni lângă Erin, care privea în tăcere coloana de luptători care se punea în mișcare. În frunte erau Cavalerii cu experiență, protejând carele cu provizii, urmau vrăjitorii și magicienii, apoi șirurile de recruți care încercau să-și țină armăsarii sub control. Elan se vedea alergând înainte și înapoi, de-a lungul întregii armate.

— Atât de mulți monștri sunt pe aici și nu greșesc când spun că voi, oamenii, sunteți printre cei mai răi.

— De ce crezi asta? Vorbește măcar doar în numele tău...

— La mine nu încape vorbă, aș fi complet absurd să spun că nu e așa. Nici măcar nu spun că mă căiesc, e mult prea devreme pentru asta, rosti cu nonșalanță fostul necromant.

— Cum să fie devreme? N-am mai auzit asemenea prostie.

— Păi, te căiești când îți dai seama că ai fi putut face altfel ca să ajungi la alt rezultat. Încă nu am ajuns să înțeleg lumea voastră sau măcar să-mi placă, cât de cât. De-

monii și creaturile Întunericului, morții pe care îi ridicam eu nu aveau de ales decât să-mi îndeplinească poruncile. Pe când oamenii... oamenii au avut tot timpul de ales. Creatorul a fost darnic cu voi... v-a dat sufletul, v-a dat posibilitatea de a alege. Chiar și faptul de a fi muritor, privit dintr-un anumit punct de vedere, este un dar. Te împinge să profiți de viață. Sau îți oferă o posibilitate de ieșire, dacă ți se pare că e prea chinuită.

— Cred că mulți ar vrea să fie nemuritori ca tine, Hel.

— Mda, posibil. Tu, Erin, ai vrea?

— Nu știu, nu m-am gândit. Uneori mi se pare că am trăit destul. Timpul meu ar fi trebuit să se scurgă până acum. Un om nu mai este nimic atunci când toți cei pe care-i iubea s-au dus... Să fiu nemuritor? Cred că m-aș speria, la început. Nu știu dacă m-aș putea obișnui. Poate c-aș trăi altfel. Oare aș fi mai bun? Mai indiferent? Mai nepăsător? Totuși, uneori înclin să îți dau dreptate. Oamenii care aleg să se întoarcă împotriva semenilor, oamenii care aleg să urmeze un rege depravat și fără pic de inimă sunt mai rău decât demonii. Oare dacă s-ar vedea sufletul lor, ar arăta ca și creaturile Întunericului?

— Chiar crezi că vrei să afli asta, Erin? Poate că e mai bine să o lăsăm așa... Cât despre tine, chiar dacă nu vrei să recunoști, tinere prieten, fiecare inamic pe care îl ucizi te apropie cu un pas de imaginea monstrului tău din oglindă...

— Bine, Hel, m-ai convins. Acum hai să facem ce știu monștrii mai bine: să ucidem.

16

Elan știa că trebuia să pună capăt alianței. Nu înțelegea cum se ajunsese la această situație. Copii ai aceluiași Creator, care împărțiseră aceeași lume, odinioară uniți sub comanda lui Erin împotriva forțelor Răului, ajunseseră să se lupte între ei. Sigur că mai avuseseră loc altercații, sigur că nu întotdeauna fusese pace și înțelegere, dar niciodată asemenea armate mari nu porniseră împotriva semenilor. Și în veci nu și-ar fi imaginat Elan că va trebui să semene atâta moarte în rândul celor de un sânge cu el.

Acum iată-i, acea infamă uniune începea să se întrezărească de la depărtare. Scuturi și armuri argintii aruncau sclipiri de lumină în bătaia soarelui. Erau mult prea departe ca să poată întrezări mogâldețele mișcându-se, dar parcă un șir de oglinzi mărșăluia spre el, aducător de moarte. Cum reușiseră acele vrăjitoare să facă asta? O femeie decisese soarta bătăliei acum o sută de ani, alte patru porneau un nou război mult mai distrugător. Oameni contra oameni. Nu conta cine câștiga bătălia, nu avea cum să existe victorie în asemenea război. Oamenii se aliaseră cu cavalerii, era ușor de înțeles de ce. Aveau origini comune și tradiția îi lega. Ce nu putea înțelege era cum de acceptaseră cavalerii să lupte alături de asasini, pe care îi urau nespus pentru lipsa lor de onoare și pentru

modurile mișelești în care alegeau să ucidă. Și infinit, mult mai greu de priceput era ceea ce îi relataseră mentaliștii care își trimiseseră proiecțiile astrale să spioneze acea armată: alături de oameni erau cele trei femei nemaipomenit de frumoase, îmbrăcate una în rochie albă, alta în rochie roșie ca focul și cea de-a treia în rochie neagră. Toate erau de o frumusețe rece ca moartea și putuseră vedea cum pielea se înfiora pe cei care se apropiau de ele. Vrăjitorii simțiseră ceva malefic în jurul acelor femei, fără să poată înțelege ce. Nu scăpaseră din vedere nici demonii care parcă alcătuiau garda de protecție a acelor făpturi misterioase.

Căzut pe gânduri, nu observă că unul din aghiotanții săi se apropiase discret și se oprise ca o umbră la câțiva metri de el. Abia după câteva minute, în care acesta așteptase răbdător, comandantul deveni conștient de prezența subalternului.

— Iartă-mă, cavalere, nu te-am observat, eram adâncit în gânduri. Prea multe se întâmplă în ultimul timp. Și mult prea multe nu-și au rostul.

— Te referi la apariția lui Erin și a tovarășului său care, pur și simplu, nu vrea să moară? Sau la nefericita alianță? Cum de a fost posibil să se alieze și mai ales de ce împotriva călugărilor și a vrăjitorilor?

— La toate, dragul meu cavaler, la toate. Uite alte câteva întrebări: de ce Erin a apărut abia acum? De ce Regele, la câteva zile după moartea misterioasă a reginei, s-a afișat la brațul unei femei frumoase, dar cu ochii atât de reci încât îți îngheța sângele în vene? E drept că Farimir al

III-lea e un om mic și slab, fără pic de respect față de ceilalți, dar măcar de dragul aparențelor. Coroana ar fi trebuit să stea pe capul cuiva care înțelege obligațiile care vin odată cu ea. Întocmai cum a făcut strămoșul al cărui nume îl poartă. Dacă morții ar putea să ne vadă de acolo de sub pământ, cred că marele Farimir ar vrea să mai moară o dată, de rușine. Când am fost în audiență, să încerc să îl conving să nu pornească războiul, am văzut-o pe acea femeie. Nu mă pricep eu, dar nu am văzut niciodată asemenea chip, ochi care parcă vedeau ce gândești, buze roșii ca ale ei... Nici Tatăl nu poate ști ce-am simțit atunci: dorință sălbatică, voiam să smulg hainele de pe ea, l-aș fi putut ataca și pe rege, aș fi vrut-o doar pentru mine, aș fi făcut în acel moment orice pentru ea. Simțeam că îmi vorbește în mintea mea, era numai ea. Cu greu, chiar mă minunez că protecțiile mele au rezistat, altfel aș fi fost și acum la picioarele ei.

— Crezi că e vreo vrăjitorie, comandante?

— Vrăjitorie sau alt lucru necurat, măcar asta e clar. Ceea ce e cu adevărat interesant, e că spionii noștri au văzut-o în armata care se apropie, împreună cu alte două femei, la fel de frumoase și înfricoșătoare.

— Da, ceva povești spuse prin cârciumile unde se adună cavalerii am auzit și eu. Se spunea că la un raid făcut de ei au salvat o femeie frumoasă, într-o rochie roșie ca focul. Femeia călătorea cu un grup de țărani și au fost atacați de demoni, așa s-a dus vestea. Cavalerii au intervenit la timp, rămăsese singură în mijlocul creaturilor venite din Întuneric. Deși majoritatea acestora văzuseră la viața lor destule

femei respectabile și târfe, brusc au fost subjugați de farmecul domniței în roșu. Știu că ceruse să o ducă la Maestrul lor, ținea neapărat să îi mulțumească personal. Apoi am auzit ca Maestrul a găzduit-o în camerele sale și că a făcut-o sfătuitoarea lui. Treptat, și-a demis și îndepărtat toți consilierii de încredere și ascultă doar de acea femeie.

— Cred că pot să garantez cu viața mea, dar acea femeie e acolo, în armata care vine spre noi. Aud că au și o gardă formată din demoni, nu pot să nu mă întreb dacă acei țărani au fost omorâți doar ca înscenare sau, pur și simplu, s-au aflat în momentul nepotrivit, la locul nepotrivit. Ia spune-mi, nu ai auzit ceva de o femeie la fel de superbă, în rochie neagră, ajunsă din întâmplare și la asasini?

— Hm, de asta nu știu nimic, dar nu mă dau în vânt după tovărășia asasinilor.

— Ai stat prea mult printre cavaleri, încât uneori crezi că ești unul dintre ei și nu un Cavaler al Sfârșitului. Încearcă să nu uiți că suntem urmașii întregii alianțe care a învins Necromantul. Suntem, în același timp, oameni, cavaleri, vrăjitori, asasini, călugări. Nu-ți uita originile, camarade. Dacă n-ar fi fost Frățiile, ar fi fost învinși și lumea distrusă. Nu tolerez asemenea gândire. Toți și niciunul sunt prietenii tăi. Petrece-ți timpul cu toți, stai la taclale cu ei, spionează-i pe toți pentru binele Ordinului. Data viitoare când mai aud o asemenea prostie te omor cu mâna mea!

— Am înțeles, comandante! Nu se va mai repeta, ți-o promit! Cerul mi-e martor!

— Uneori, camarade, am impresia că cerul ori nu vrea să vadă nimic, ori noi ne aflăm pe partea greșită.

— Mă tem că nu înțeleg...

— Nici eu, cavalere. Mergi și pregătește-te de luptă, vei avea nevoie de toate puterile. Sunt convins că nu vei mai face aceeași greșeală.

Cavalerul îl salută cu o mișcare a capului și cu o privire plină de recunoștință, înainte de a se retrage. Elan știa că nu va mai repeta acea greșeală. Dar nu pentru că era convins că acel luptător își învățase lecția, ci pentru că era sigur că din acea bătălie nu vor scăpa niciunul dintre ai săi. Oamenii lui de încredere și cei care asistaseră la discuția cu Erin știau, posibil să le fi spus și tovarășilor, deși Elan le interzisese, dar nimeni nu vorbea despre asta. Era evident pentru toată lumea că erau mult prea puțini și fuseseră luați pe nepregătite. Trebuia să se descurce cu ce avea, nici măcar o mie de cavaleri, câteva zeci de călugări și aproximativ o sută de vrăjitori, împotriva unei armate de zeci de ori mai mare. Era moarte sigură, dar trebuia să asigure supraviețuirea călugărilor din Templu și a celorlalți vrăjitori. Știa că dacă el nu va opri armata inamică, cei care își închinaseră viața Tatălui sau pe altarele științei nu ar fi avut nicio șansă. Erin însuși i-o ceruse. Aveau un rol important în ceea ce avea să vină, așa că trebuiau salvați cu orice costuri.

Elan înțelesese, știuse că va fi ultima bătălie, era pregătit. Într-un fel, era ceea ce-și dorise încă de când era mic: să moară în luptă, ca un erou. Iată că Aelyus și Erin îi îndeplineau această dorință. Ceea ce nu se potrivea dorințelor sale era că nu va muri în lupta împotriva demonilor, ci împotriva semenilor săi. În fine, bătălia era

bătălie, avea să moară cu arma în mână. Rapid, năpraznic. La urma urmei, moartea era moarte, nu conta de la cine venea. Acum, că el era pregătit, avea de ales dacă să îi pregătească pe ceilalți sau nu. Era convins că cea mai mare parte a cavalerilor cu vechime în ordin erau la el de împăcați ca și el, însă era mai rezervat în privința celor mai tineri, mai ales că în ultimele zile se arătase diferit. Mult mai îngăduitor, spre surprinderea celorlalți. Nu era ceva obișnuit ca el să îi lase să-și facă de cap două-trei zile înaintea unei bătălii. Și nici să încalce regula de a ridica la rangul de cavaleri niște recruți care nu trecuseră testul final. Deci, în mod clar, nu era de bun augur, dar niciunul nu crâcnise. Acceptaseră cu conștiinciozitate și în liniște. Îi trecu prin cap că e mai bine că recruții n-au înțeles asta, pentru că i-ar fi demoralizat. Demoralizarea i-ar fi făcut să dea bir cu fugiții și poate ar fi atras și dintre cavalerii cei vechi. Îndoiala și frica sunt cei mai mari dușmani pe câmpul de luptă, de care nu scapă uneori nici luptătorii cei mai căliți în bătălie. Treaba lui era relativ simplă, se încurajă. Să ia cu el cât mai mulți inamici, încât să nu mai poată pune probleme vrăjitorilor și călugărilor. Ca într-o partidă de șah, sacrifici niște pioni pentru piesele mai importante.

Câmpul de luptă fusese pregătit de oamenii săi așa cum ceruse, în nicio săptămână. Se mișcaseră rapid, nu plecaseră de acasă de nici trei săptămâni. Trecătoarea dintre munți era blocată de armata lui, cu cele trei șanțuri de apărare, paralele, cu spații între ele în așa fel încât să fie dispuse ca un labirint. Umpluseră șanțurile cu lemne și

smoală care avea să ardă, iar fumul urma să îi sufoce pe atacatori. În fața lor, la ieșirea din labirint, elementaliștii aranjaseră o mlaștină în care o parte din armata inamică trebuia să se înece, sau măcar să se împotmolească și să devină vulnerabili în fața săgeților. Abia apoi, cei care rămâneau erau nevoiți să lupte cu Cavalerii Sfârșitului și mica alianță dintre vrăjitori și călugări. Măcar de ar fi avut suficienți din elementaliști și mentaliști, i-ar fi fost utili în asemenea momente. Cei pe care îi avea erau deja cu puterile secătuite din cauza efortului pentru pregătirea terenului, iar alchimiștii pregăteau într-una poțiuni înviorătoare și substanțe explozive. Așa cum decisese împreună cu Erin și Aelyus, doar vrăjitorii și călugării din fortăreață îl însoțiseră pe Elan, iar restul, cei din Templu și orașul vrăjitorilor, trebuiau să se întâlnească cu îngerul și urmașul acestuia. Aveau planuri mai mari de dejucat, împreună cu Cavalerii din alte fortărețe. Probabil acum se îndreptau toți spre locul pe care îl alesese războinicul celest. Comandantul decisese ca elementaliștii și mentaliștii să-i sprijine direct în luptă, din zone mai ascunse, iar restul împreună cu călugării să-i ajute pe servanții mașinilor de război, deși nu erau prea îndemânatici.

Elan văzu cum inamicii încep să se zărească în depărtare și le ceru oamenilor săi să se grăbească cu pregătirile, înjurând printre dinți. Trimise un mesager cu un steag alb, să obțină o întâlnire cu conducătorii alianței, sperând la un miracol. Noaptea se lăsă, iar Elan decise să doarmă până la întoarcerea mesagerului. Împărți oamenilor o mare parte din provizii, să aibă o masă pe cinste. Aveau

apoi să se odihnească și ei, cu excepția santinelelor. Mâncarea era suficientă, căci n-aveau nevoie de ea multă vreme. Sunetele ciocanelor se stinseră în noapte, la fel și șoaptele și cântecele somnoroase ale soldaților, așa că adormi adânc, până când auzi mesagerul descălecând și intrând în cort. Sări în picioare și-și turnă un pahar de apă rece. Dormise îmbrăcat și încălțat, cu sabia lângă el, cu un cuțit sub pernă și altul în cizmă, după cum îi era obiceiul.

— Comandante, permite-mi să raportez, aruncă bărbatul cuvintele gâfâind.

— Spune ce ai de spus, încă nu ne grăbim.

— Sunt de acord să stați de vorbă, astăzi, la lăsarea serii. Poți fi însoțit de cel mult trei persoane. Te vor aștepta la mijlocul distanței dintre tabere.

— O veste îmbucurătoare, deși nu trag mari speranțe. Foarte bine, cavalere... Pregătește-mi o escortă formată din doi cavaleri și un elementalist. Ba nu, ajunge un cavaler și trimite și un mentalist, nu se știe niciodată când avem nevoie de o diversiune. Plecăm la două ceasuri după răsăritul soarelui. După ce termini aranjamentul, du-te și odihnește-te, o să ai curând nevoie de toate forțele...

17

Mesagerul înclină capul în semn de salut și ieși ca o umbră, iar el rămase cu ochii fixați într-un colț de cort, cu cuțitul în mână, încercându-i tăișul cu vârful degetului. Derulă în minte diferite scenarii, dar niciunul nu părea să aibă un sfârșit prea grozav. Toate variantele se lăsau cu un număr imens de morți, indiferent cine ar fi câștigat. Poate faptul că inamicii acceptaseră întâlnirea era semn bun și puteau ajunge la un compromis. Și dacă n-ar găsi o cale de mijloc, ce-ar fi să-l omoare pe Rege? Ar fi oprit asta războiul? Cine ar fi preluat controlul armatelor? Maestrul cavalerilor sau Patriarhul asasinilor? Cu care ar fi fost mai ușor de negociat? Oricum, ideea unui regicid nu îi plăcea, dar dacă asta ar fi încheiat jocul, putea să-și încalce principiile. La urma urmei, mai ucisese oameni, iar regele, odată dezbrăcat de coroană, sceptru și inel, era un simplu om. Se trezi din visare când simți o împunsătură în vârful degetului și văzu un firicel de sânge curgând, prelingându-se lent pe lama cuțitului. Se șterse cu marginea mantalei și ieși să inspecteze mașinile de luptă. Fusese întotdeauna fascinat de mijloacele de distrugere în masă, își închipuise mereu zeci de demoni prăvăliți la pământ dintr-o singură lovitură. Iată că urma să le folosească împotriva semenilor săi. Prea încurcate erau căile destinului...

La timpul stabilit, Elan se întoarse către ieșirea cortului său, unde escorta îl aștepta. Îl recunoscu pe cavalerul care avea să-i însoțească și îi zâmbi. Sirrun îi era tovarăș vechi, înfruntaseră mulți demoni împreună și aproape mereu scăpaseră doar cu mici zgârieturi. O singură dată, Sirrun fusese în pericol de moarte, când unul dintre demoni își înfipsese colții otrăvitori în piciorul lui, dar sângele rece, rapiditatea și hotărârea lui Elan, îl salvaseră. Îl cărase în spate ore întregi, în timp ce sângele otrăvit curgea din piciorul rănitului în dâre care-i udaseră hainele, de parcă ar fi făcut baie într-o fântână. Odată ajuns la fortăreață, Elan se prăbușise frânt de oboseală, aruncând tovarășul rănit la picioarele patrulei care îi ieșise în întâmpinare. Dormise frânt două zile, iar când se trezise, vindecătorul care îi oblojise pe amândoi îl informase că Sirrun fusese salvat și-i transmitea că avea o datorie de viață și de moarte față de el.

— Sirrun, prieten bun, se pare că ne e scris să fim împreună în cele mai dificile și mai importante momente.

— Întotdeauna, comandante. De fapt, cu tine, toate momentele sunt dificile și importante.

— Mă bucur să văd că nu ți-ai pierdut spiritul de glumă, o să ne ajute pe drum. E mare lucru să înfrunți moartea cu veselie. Așa ar trebui să o facem cu toții.

Se întoarse apoi curios spre cei doi vrăjitori și îi analiză. Își dădu seama care era elementalistul și care mentalistul după culoarea robelor. Niciunul nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani și nu debordau de prea multă experiență. Unul era înalt și deșirat rău, cu ochi de un al-

bastru spălăcit, pe care hainele stăteau atârnate ca pe o sperietoare de ciori. Probabil, de la distanță, ar fi putut fi confundat cu ușurință cu o sperietoare. Celălalt era ceva mai bine făcut, cu părul vâlvoi, piele arsă de soare ca un țăran la sfârșitul anotimpului cald, chip rotund, cu o figură care îi amintea lui Elan de rozătoarele pe care le fugărea în copilărie. Îi salută grav și politicos:

— Camarazi, vă mulțumesc încă o dată pentru ajutorul pe care ni-l dați. De fapt, ne ajutăm reciproc. Voi aveți nevoie de noi, iar noi nu am putea reuși fără voi. Păcat că unii au uitat asta, dar eu sunt recunoscător și îndatorat vouă... Aș putea ști numele voastre? O să petrecem ceva timp împreună și e mai bine să-l facem cât mai plăcut...

— Eu sunt Eleazar, din clasa Elementaliștilor. Mă bucur să te însoțesc, comandante.

Vrăjitorul care arăta ca un fermier se înclină, cu ochii strălucind în lumina soarelui. *Da, chiar are mutră de rozătoare de câmp*, se amuză Elan.

— Bine ai venit, Eleazar Elementalistul. Ai numele strămoșului tău din prima Frăție, e un nume de cinste, unul pe care noi, Cavalerii Sfârșitului, ni-l amintim cu mare onoare. Iar tu, tovarășul nostru înalt și tras prin inel, cine ești?

Lunganul se înclină neîndemânatic de parcă ar fi fost o marionetă trasă de sfori și clipi des... Bâlbâindu-se, se prezentă și el:

— Eu sunt Eleazar, din clasa Mentaliștilor, mă bucur să îmi pun serviciul la ordinul tău, comandante.

— Păi... Bine ai venit, Eleazar, sunt sigur că și tu porți cu mândrie numele străbunului tău.

Vădit încurcat, își căută de lucru, aranjându-și armele. *Eleazar Lunganul și Eleazar Rozătorul, oare câți din armata mea se numesc Eleazar?*

— *Cam o treime, comandante. Așa cum ai zis, e un nume de cinste, dar generează multă confuzie. Când tribunul anunță că Eleazar Elementalistul este chemat în fața Înțelepților, se adună vreo două sute de Eleazari și până ne dăm seama care din noi e cel necesar, trece ceva timp...*, primi răspunsul în interiorul minții sale și văzu că Lunganul îi zâmbea complice.

Încălecară și plecară în mers ușor, era timp suficient, iar Elan nu era prea nerăbdător să dea ochii cu situația. Și așa, tăcuți, înaintară câteva ore, până când Sirrun își pierdu răbdarea. Nu-i plăcea să stea în liniștea aceea de mormânt. Era obișnuit cu flecăreala și vorbitul doar de dragul de a se auzi vorbi. Și dacă discuțiile erau și vulgare, cu atât mai plăcut pentru el. Era un om dintr-o bucată, iute la mânie, obișnuit să acționeze fără să gândească, dar nu punea la îndoială ordinele superiorului. Era o mașină de ucis eficientă. Ca mulți dintre Cavalerii Sfârșitului.

— Comandante, știi că te urmez și-n fundul celei mai adânci gropi a demonilor și sunt convins că și Eleazarii vor face la fel, dar te văd prea îngândurat. Care e planul?

— O să-ți spun, Sirrun, când voi vedea cu cine avem de-a face. N-am nicio îndoială că așa ai proceda și tu dacă ar fi vorba de demoni, cred că amândoi ne-am putea duce să-i dăm vreo două șuturi Stăpânului Întunericului, dar nu-mi face nicio plăcere să mă lupt cu semenii mei. Nu țin foarte mult la oameni, asta nu e o problemă. Doar că

e împotriva principiilor mele. Nu am probleme să omor un om, zece, o sută, chiar și mai mult. Însă asta ne face vulnerabili. Aproape că nici nu contează cine câștigă și cine pierde. Totuși, pentru binele tuturor, să sperăm că noi vom învinge. Cine știe ce urmează? Câți tovarăși de-ai noștri din copilărie se vor lupta cu noi? Câți fii, câți frați, câți părinți o să ucidem?

— Păi... atâți cât trebuie, comandante...

— Uneori cred că e suficient doar unul, dar nu sunt sigur. Cine știe la cine va ajunge coroana mai departe...

— Regicid, Elan? Hm, grea decizie. Sacrifici regele pentru pioni? Eu aș putea înțelege asta, dar cum o să fii văzut apoi? Probabil, noul rege nu va lăsa o asemenea acțiune nerăzbunată. E o chestiune de onoare, iar oamenii ne-au luat frica. Ar putea fi un pretext bun pentru ei. Asta ar putea duce la o luptă de o sută de ani între Cavalerii Sfârșitului și regat, iar demonii ar zburda liberi peste tot prin lume. E adevărat că acum ai salva mii, poate zeci de mii de pioni, dar mai apoi pionii ăștia s-ar subordona unui alt rege și tot ar veni să moară. Toți murim, asta e clar. Dacă mor acum, măcar să fie o moarte demnă, în luptă. Dar gata cu asemenea gânduri serioase. Asemenea idei mă indispun, nu-mi place să plec trist la război. Aș vrea să mor fericit. Nu m-ar fi deranjat nici să mor într-o cârciumă, creangă de beat, recunosc. Sau cu o femeie peste mine, să-mi plesnească inima. Dacă scapi, comandante, poate îmi faci și mie o statuie ca a Salvatorului. Mi-aș dori ca statuia mea să zâmbească cu gura până la urechi. Și poate bârna asta de nas să fie ceva mai mică. Acum, poate vre-unul din voi, Eleazarilor, să spună o poveste?

Cum niciunul dintre vrăjitori nu prea avea chef de vorbă, merseră o bună parte din drum în tăcere, fiecare găsindu-și o ocupație: Elan căzuse iar pe gânduri, aceleași care îl măcinau în ultima perioadă, Sirrun se scobea între dinți cu un cuțit mic, pe care, de obicei, îl ascundea în mânecă. Vrăjitorii nu prea erau obișnuiți cu drumul lung și păreau istoviți, dar încercau să acorde atenție fiecărui detaliu din jur. Mergeau toți, unul lângă altul, ca la o înmormântare. Cu tot curajul și hotărârea lor, habar nu aveau ce le pregătiseră forța aceea, mai presus de puterea lor de înțelegere.

18

Îi mai despărțeau câteva dealuri de locul de întâlnire. Acesta era, de fapt, un luminiș în mijlocul unei păduri, ceea ce îi împiedica pe curioși să afle ce se întâmplă acolo. În același timp, îi împiedica și pe cei de acolo să vadă o eventuală acțiune din exterior, putând fi oricând atacați.

Elan se neliniști. Dacă inamicii plasaseră trupe multe în zonă, riscau să fie copleșiți și chiar uciși înainte să înceapă lupta. Nu se temea de moarte, știa că sunt prea mici șansele să se întoarcă viu, însă nu voia să fie ucis înainte de bătălie. Eliminându-l pe el, dușmanii ar fi avut un avantaj imens în fața trupelor rămase fără comandant și în degringoladă. Așa că se întoarse spre vrăjitori.

— Binevoiește vreunul din voi, dragii mei prieteni, să arunce o privire dincolo de pădure și printre copaci? Nu vrem nici să întârziem, dar nici să ne pierdem capul. Cel puțin, nu atât de devreme.

Cu preocuparea omului care știe ce are de făcut, Eleazar Lunganul își desenă cercul de protecție, în care puse simbolurile care, pentru neinițiați, ar fi părut doar niște linii întortocheate, amestecate cu desene stângace de copii. Rămase înțepenit și ceilalți văzură cum proiecția lui astrală, ca o umbră străvezie, se ridică spre înălțimi.

— Și acum ce facem? Stăm așa și ne uităm unii la alții? pufni Sirrun. Nu avea răbdare, nu-i plăcea să aștepte. S-ar

fi aruncat orbește înainte, fără niciun pic de grijă sau precauție. Era, ca majoritatea Cavalerilor Sfârșitului, netemător, nepăsător, până la o limită vecină cu inconștiența.

— Păi, cam ce ai vrea, tovarășe? Mie-mi place să nu fiu luat prin surprindere și să nu las lucrurile la voia întâmplării. Uneori vă invidiez pe voi, ăștia, nepăsătorii. Dacă e să muriți, o faceți repede și gata, ați scăpat. Însă, dacă eu mor acum, pierdem bătălia înainte să începem. Așa că, vedeți voi, nu-mi permit nici măcar luxul de a deveni un morman de oase putrezite atunci când vreau. Dar destul cu văicăreala! Maestre Eleazar, ai putea să faci un miracol cu apa din sticla mea și s-o transformi în vin? Nu de alta, dar dacă stau degeaba, îmi vine să beau ceva sau să mănânc..., spuse agitat Elan.

Eleazar Rozătorul se uită cu mutra lui șireată, ochii îi sclipeau amuzați în timp ce se juca cu o baghetă mică. Era unul din vrăjitorii demodați care încă foloseau bagheta. Știa că nu are nicio noimă acea bucățică de lemn, putea să folosească forțele naturii și fără ea, dar i se părea mai interesant, i se părea că impune mai mult respect necunoscătorilor.

— Nu mai bine ai vrea să prefac pietrele astea în pești? Sau să-ți fac din apa asta un lichid care să vă învioreze?

— Nu l-ai auzit pe omul ăsta, maimuțoiule? se amestecă și Sirrun. Cum crezi că îi arde cuiva să pună peștii la grătar când războiul și cei care vor să te ucidă sunt la câțiva pași? Auzi la el, lichid de înviorare. Bine că nu ai zis ceai sau vreo supă. Poate vrei să chemăm și un asasin care, cu siguranță, ne urmărește și să-l rugăm să amestece

în oală. Folosește odată bagheta aia și transformă apa asta în vin, că dacă nu, îți înfig cizma asta în dosul tău gras și te arunc până în tabără, de nici toate fulgerele tale nu te mai scapă de mine.

Cearta le fu întreruptă de comandant, care se apropie cu Eleazar Lunganul, ce tocmai se întorsese din călătoria sa astrală.

— Tăceți odată! Acum v-ați găsit să vă certați? Uite că din cauza voastră nu am avut nici vin, nici liniște și acum prietenul nostru s-a întors. Ia zi-ne, maestre, cum ți s-a părut peisajul?

— Păi... păi, peisajul era destul de banal, comandante... Lunganul se fâstâcea și se uita clipind des când la comandant, când la Sirrun, când la celălalt Eleazar. Mai vreți să știți ceva?

Hm, ori e timid, ori sper că e mai bun la lucruri magice decât la agerimea minții. Că dacă toți or fi ca el, mă mir că n-au fost lichidați până acum.

— Bine, să încercăm altfel, cât mai simplu. Zi-ne ce ai văzut, flăcăule. Hai curaj, mai repede, că până deschizi gura, vine seara și nu e politicos să întârziem la întâlnire. Și e cu atât mai importantă, căci s-ar putea să fie ultima noastră întrevedere. Repede, amice, leagă câteva cuvinte între ele și încearcă să deschizi gura. Curaj, n-o să crape lumea dacă vorbești mai cu spor.

— Păi, păi... i-am văzut în timp ce veneau. Maestrul Cavalerilor, Patriarhul Asasinilor, un cavaler și o femeie...

Elan nu era prea surprins. Știa că cele trei femei misterioase erau alături de armata inamică, știa că erau însoțite

de o gardă de demoni, dar oarecum nu se aștepta să aibă o poziție atât de importantă încât să facă parte din cei care aveau să negocieze. Pricepu că acea negociere avea să fie doar o formalitate, din care fiecare parte avea să tragă folosul de care avea nevoie. Fiecare avea să prezinte taberei proprii o versiune ușor diferită de realitate, în așa fel încât inamicul era cel care nu voia să facă pace.

— Cum era femeia? În ce era îmbrăcată? se amestecă și Sirrun, încă îmbufnat și cu gândul la vinul pe care ar fi putut să-l bea.

— Păi... Păi era frumoasă, cavalere. Nu am mai văzut alta ca ea.

— Nu te întrebam dacă era frumoasă, legumă umblătoare! Nu te-am trimis să-ți cauți nevastă. Auzi tu, frumoasă ca nimeni alta. Că ai și văzut tu femei pe acolo prin cetățile voastre de bărboși în rochii. Zi-mi cum era îmbrăcată, descrie-ne-o. Și dacă începi să ne spui că avea ochii ca două stele, sânii ca doi munți semeți și mai știu ce altă minunăție, îți bag bagheta prietenului tău pe-o ureche și ți-o scot pe cealaltă...

Vechiul tovarăș al lui Elan turuia ca o moară stricată. Comandantul se abținu cu greu să nu râdă, Eleazar Rozătorul se făcea că are ceva treabă pe lângă șaua calului, în timp ce Lunganul se pierduse de tot.

— Tinere vrăjitor, te rog, e important să știm exact ce ne așteaptă. Cum era femeia, ce ai mai văzut? interveni cu o mină calmă Elan.

— Păi, comandante... era frumoasă, nemaipomenit de... Îmi cer iertare, nu era nemaipomenit, era doar... era

într-o rochie roșie lungă, până în pământ și nu avea sânii ca doi munți semeți...

— Ai mai văzut ceva? Amintește-ți bine...

— Nu, comandante. A, din loc în loc erau grămezi de crengi verzi, păreau proaspăt tăiate, dar nu am văzut nici țipenie de om.

Cei doi cavaleri schimbară câteva priviri. Erau obișnuiți să se înțeleagă așa, nu neapărat folosind limbajul mental, ci pur și simplu, prin multele experiențe trăite împreună pe câmpurile de bătălie. Erau ca doi parteneri de viață care trecuseră prin bune și rele în comun, fiecare știa ce și cum gândește celălalt. Apoi, Elan sparse tăcerea:

— Femeia aia, frumoasă, nemaipomenit de frumoasă, sau cum îi zici tu, e sfătuitoarea Regelui. A venit de nicăieri, ca o nălucă, nimeni nu știe de unde și i-a luat mințile. Regele și-a concediat toți sfătuitorii, pe unii i-a închis pentru a-i face ei pe plac. Alții au murit în mod misterios. Am întâlnit-o și eu odată și aproape că am simțit cum îmi subjugă mintea și corpul. Mai aveam puțin și aș fi făcut orice mi-ar fi cerut. Absolut orice. Cu greu, protecțiile mele au rezistat. Clar, cu femeile astea nu e lucru curat. Nu-i de mirare că tânărul nostru prieten s-a întors smintit. Probabil pentru că proiecția lui s-a apropiat prea mult de acea creatură. Sper doar că ea nu și-a dat seama.

— Care-i planul, comandante? se apropie și Sirrun cântărindu-și în palmă unul din cuțitele de care nu se despărțea aproape niciodată. Deși era mai vechi în branșa Cavalerilor Sfârșitului, îi recunoștea capacitatea de strateg a mai tânărului său superior.

— Păi, voi, Eleazarii, vă veți îmbrăca la fel ca noi. Să nu își dea seama că avem vrăjitori cu noi. Deși nu prea aveți voi mutre de cavaleri, o să păreți simpli recruți. Tu, elementalistule, fii bun și ține un fulger pregătit pentru femeie. Cum vezi că încearcă să facă ceva ce nu înțelegi sau simți că îți intră în minte, lovește-o de nu se vede. Sau, dacă stau bine pe gânduri, dacă vezi că iau niște decizii care n-au nicio noimă, trage-mi și mie un fulger, dar ar fi de preferat să nu mă prăjești de tot. Doar cât să-mi pot reveni. Iar tu, mentalistule, probabil pe după crengile alea tăiate sunt ascunși niște asasini. N-ai putea să te joci un pic cu mințile lor, să îi ții ocupați? Fă-i să vadă șerpi, alți dușmani, orice, numai să nu ne trezim cu vreo săgeată otrăvită. Iar tu, Sirrun... doar fii tu însuți: un pic arogant, nepăsător și aproape ignorant.

Cavalerul pufni amuzat și de ceea ce îi spunea comandantul, dar și de modul în care se costumaseră vrăjitorii. Hainele păreau să fie cu două numere mai mari și stăteau pe ei ca atârnate pe garduri. Și el și Elan își umplură toate buzunarele și orice cută din haină cu cuțite, pumnale, săgeți, iar „recruților" le dădu câte o sabie. Eleazar Lunganul o refuză, de teamă să nu se taie singur cu ea, spre exasperarea celorlalți. Cu nervii încordați la maximum, se îndreptară spre cei care îi așteptau deja.

Primul cu care dădură ochii fu Maestrul Cavalerilor, acel munte de om înfășurat într-o mantie strălucitoare, care acoperea armura grea ce îi proteja corpul, lăsând doar câteva locuri descoperite și vulnerabile. La câțiva pași de el stătea semeț Patriarhul Asasinilor, înveșmântat

în hainele lui negre, încrustate cu aur și diamante, care îți luau ochii. Fața îi era acoperită parțial cu o pânză, de asemenea neagră, și cu diamante mici, cusute, având liber în zona ochilor mici, ce scrutau totul în zare. Cavalerul care îi însoțea era călare, cu lancea pregătită pentru un atac fulger și cu un scut cât toate zilele prins pe mâna cu care ținea hățurile calului. Elan se întrebă care din cei trei bărbați dinaintea lui era adversarul cel mai puternic și pe care ar fi trebuit să îl anihileze primul. Apoi atenția i se concentră pe femeia în rochie roșie, mulată și transparentă, prin care i se zăreau formele. Pielea ei era albă de parcă lumina soarelui o ocolise mereu, iar părul negru și buzele roșii erau menite să scoată și mai mult în evidență paloarea pielii. Încheieturile mâinilor și picioarelor erau încărcate cu brățări strălucitoare, însă atenția comandantului îi fu atrasă de simbolurile misterioase pe care femeia le avea tatuate în diferite zone ale corpului. Era într-adevăr, frumoasă, chiar și cu paloarea ei, însă ceea ce era cu adevărat terifiant la ea erau ochii roșii, care sfredeleau și lăsau fără voință. Nu aveau nimic uman, dar nimeni nu părea să observe asta. Nici el nu observase de prima dată. Elan simți cum femeia încearcă să îi intre în minte, dar protecțiile sale rezistau, cel puțin pentru moment. Descălecă și se înclină în fața celor doi conducători.

— Maestre, puternicule Patriarh, doamnă... Eu sunt Elan, comandantul Cavalerilor Sfârșitului din Fortăreață. Ei sunt tovarășii mei, Sirrun și doi recruți.

— Elan, am auzit de tine. Mă bucur să te cunosc și-n aceste momente nu prea plăcute. Cavalerii mei mi-au

povestit despre faima ta, dar înclin să cred că ești chiar și mai mult decât au văzut ei. Maestrul Cavalerilor veni spre el și îi strânse mâna cu putere. Cât despre recruții voștri, văd că nu prea se înghesuie războinicii să vină la voi.

— Mă bucur, Maestre, că faima mea a ajuns până la tine. Poate o să fie un motiv suficient de puternic să vă convingă să faceți cale-ntoarsă. Nu trebuie să moară nimeni. Noi ar trebui să ne luptăm cu demonii, nu să ne războim între noi. E prea multă moarte în fiecare zi, nu e nevoie de asta. Cât despre tinerii noștri membri, nu aveți grijă. Știm să facem bărbați din orice stârpitură.

— Fiecare zi e o zi bună să mori, comandante Elan! interveni și Patriarhul. Singurul mod de a pune capăt luptei e să renunțați să îi mai apărați pe călugări și pe vrăjitori. Alăturați-vă nouă și vom scăpa lumea de magiile lor periculoase!

— Patriarhule, cred că uiți cine sunt Cavalerii Sfârșitului, răspunse Elan răspicat, iar cuvintele tăiară aerul ca o lamă. Am jurat să apărăm lumea cu orice preț, să luptăm împotriva demonilor. Nu magiile vrăjitorilor sunt periculoase, ci ceea ce faceți voi. Vă aliați cu bestiile din adâncuri ca să luptați împotriva celor ca voi. Vă trădați semenii pentru a-i ajuta pe demoni și pe cei care-i conduc...

— Măsoară-ți cuvintele, Cavaler al Sfârșitului! tună Maestrul, aruncând ochii spre crengile proaspăt tăiate.

Sirrun și Eleazarii se pregătiră în tăcere, erau siguri că presimțirile aveau să li se îndeplinească. Femeia în roșu se apropie încet de comandant, privindu-l în ochi și mâna ei începu să-l mângâie încet pe față, coborând pe piept...

O săgeată otrăvită izbucni în acel moment dintre crengi și aproape că șterse obrazul lui Sirrun. Acesta întoarse privirea, urmărind-o și o văzu odihnindu-se în pieptul mentalistului, care se prăbuși de pe cal într-o clipă. Înnebunit de furie, elementalistul aruncă un glob de foc înspre crengile tăiate, care se aprinseră instant. Odată cu ele, și trei asasini care se ascunseseră acolo. Bărbatul cu scutul imens, cu lancea în poziție de atac, se năpusti spre Eleazar, dar Sirrun, care cunoștea bine modul de luptă al cavalerilor, i se puse în cale și îl răsturnă cu cal cu tot. Până să se dezmeticească lăncierul, Sirrun era în spatele lui și îi înfipse cu sete sabia uriașă între umeri. Și tot în aceeași clipă, un cuțit ieși din mâneca lui Elan și se adăposti adânc în inima femeii în roșu. Ochii i se stinseră strălucind de câteva ori, apoi trupul i se contorsionă și se chirci, cu pielea zbârcită, de parcă ar fi fost o bătrână care ar fi putut să-i fie stră-străbunică. Maestrul își scosese securea imensă și o ridică să o arunce spre Elan, dar elementalistul, atent, îl izbi cu un fulger. Armura metalică atrase cu lăcomie fulgerul și, după câteva spasme, singurul care mai rămăsese viu era Patriarhul Asasinilor, spre care venea un grup de câteva zeci de bărbați înarmați și câțiva demoni care alergau înaintea lor.

— Pe cai și fugiți mâncând pământul! le strigă Elan, precipitat.

— Dar nu-l putem lăsa pe Eleazar! Îl putem salva, speră elementalistul.

— Nu poate fi salvat de o săgeată otrăvită, cel puțin nu acum. Fugi și taci, o să ai ocazia să îl răzbuni în curând.

Nu e cazul să mori degeaba! îl înghionti Sirrun, uitându-se cu preocupare în spatele lui. Comandante Elan, asta n-a fost negociere...

Conducătorul însă nu-i răspunse și struni calul. Ceilalți îi urmară exemplul și își continuară în tăcere goana nebună, în timp ce inamicii care îi urmăreau deveneau din ce în ce mai mici. Abia când ajunseră în apropierea taberei lor, pe lângă primele avanposturi, când erau siguri că sunt în siguranță, Elan simți nevoia să fie sincer cu tovarășul său de bătălii.

— Știu, Sirrun, am știut-o de la început, de când am văzut că nu e regele. Am știut că nu va fi nicio negociere.

— Și atunci de ce ai mai ținut să venim aici? Dacă voiai să petrecem timp împreună, puteai să-mi spui!

— Speram, totuși. Dar uite că am procedat bine...

— Ce înțelegi tu prin bine, comandante? Că noi am fugit mâncând pământul, urmăriți de o armată de cavaleri și demoni? Să mă ierți, dar avem concepții diferite, spuse și Eleazar, aruncând o privire înapoi, pentru a se asigura că într-adevăr urmăritorii renunțaseră.

— Acum lucrurile sunt clare. Asta nu a fost negociere, ci fiecare parte a încercat să întindă o capcană celuilalt. Scopul era simplu: dacă mă omorau, panica s-ar fi instalat printre voi. O armată demoralizată și fără comandant nu poate câștiga. Cel puțin, nu în fața unui inamic mult mai numeros. Dar au căzut ei în capcana noastră. Una din femeile alea ciudate e moartă și chiar și mai bine, cavalerii au rămas fără maestrul lor. Vor lupta fără comandant, așa cum vă spuneam. Iar ceilalți vor fi atât de furioși încât nu

le va sta mintea la tehnici de război, ci doar se vor avânta să ne omoare. Să mergem să ne pregătim, curând ne vor ataca. Cred că au dat deja semnalul de luptă.

19

Tabla de șah începu să vibreze. Era nemișcată de o sută de ani, curățată de piese și acoperită de praf. Și totuși, se mișca. Tatăl se uită spre ea, gânditor și surprins. Asta nu ar fi trebuit să se întâmple. Pioni, cai, regine, apărură în partea opusă lui, dar locul din fața sa era gol. Oponentul nu dorea să se facă văzut. Creatorul își dădu seama cine poate fi. Secretul său cel mai mare îl urmărea și se întorcea împotriva lui. Se uită la piesele sale. Avea doar un Cal, un Nebun și doi Pioni. În fața sa se prefigurau doi Regi, un Cal, o Regină și o mulțime de piese mărunte.

Pricepu îndată că era un joc de sacrificiu, un preambul la ceea ce va urma. Urmări cum una din figurinele albe se prăbușește ca lovită de o săgeată și, în aceeași clipă, câțiva pioni inamici luară foc și se transformară în scrum.

Calul adversarului porni la atac, dar fu imediat capturat. Nebunul Tatălui făcu o mișcare rapidă, înainte ca Regina roșie să facă vreun pas pe pătratele de joc și o sparse în bucăți, care se risipiră rapid pe suprafața mesei ca mai apoi să fie măturate de vânt.

Unul din cei doi Regi îl încolțise pe Nebun, dar intervenția salvatoare a singurului Pion rămas al Creatorului salvă situația. Runda de sacrificiu se terminase. Deși Calul și Nebunul său luptaseră bine, diferența o făcuse un Pion. Cu toate că Nebunul eliminase o Regină, Pionul nu numai

că îl salvase, dar și capturase piesa cea mai importantă. Ce reguli sunt astea? Oricum, era doar o partidă, cele ce vor urma vor fi și mai diferite, știa că nu are un adversar facil. Și ceea ce îi dădu fiori, după milenii întregi, era jocul cu reguli care nu erau ale Lui.

20

Cei trei care scăpaseră acelei așa-zise negocieri ajunseră frânți de oboseală în tabăra lor. Vrăjitorul se prăbuși de pe cal și cu greu își găsi puterea de a merge spre locul unde alchimiștii ar fi putut să îi dea o poțiune de revigorare. Cei doi Cavaleri ai Sfârșitului știau însă că nu au timp de pierdut. Urma căderea nopții și cu siguranță aveau să fie atacați. Furia acelei uniuni nefirești era profundă și trebuiau să profite de pe urma ei. Sirrun se duse să inspecteze mașinile de luptă, să fie sigur că se află în pozițiile potrivite, pe când Elan se urcă pe o înălțime, să vadă tot câmpul de luptă. *Cât e de plată câmpia asta... Pare o imensă tablă de șah*, se gândi amuzat. Îi plăcea jocul acesta, i se părea că îi antrenează gândirea și îl învață să gândească cu câțiva pași înaintea adversarului. Și numai Tatăl știa cât avea nevoie de asta!

Trebuia neapărat să anticipeze cât mai multe dintre mișcările armatei care se apropia. Scopul lui, iar curând o vor simți și ceilalți pe pielea lor, era să se asigure că dintre inamici nu vor mai rămâne suficiente trupe să poată pune probleme Vrăjitorilor și Călugărilor, care aveau o misiune de maximă importanță. Erin i-o ceruse și era suficient. Știa că nu sunt șanse să supraviețuiască, dar era împăcat. Sau cel puțin reușea să-și amăgească durerea că ultima luptă va fi împotriva semenilor săi și nu a demo-

nilor pe care îi urâse atât de mult. La fel se amăgea și de faptul că semnase sentința de condamnare pentru cei care îl urmau. Oricum, moartea venea pentru toți, mai devreme sau mai târziu. Cu siguranță, Cavalerii Sfârșitului și-ar fi dorit primele locuri în așteptarea ei.

Își întrerupse gândurile și se uită cu luare-aminte la pregătirile de luptă. Recruții își pregăteau precipitați armele, verificându-le una câte una, pătrunși de fiorul așteptării. Veteranii erau calmi și aproape nepăsători. Vrăjitorii se agitau de colo-colo, unii pregătind licori pentru sporirea puterilor, alții poțiuni explozibile, alții otrăvuri pentru cuțite și săgeți, în timp ce călugării urmăreau totul în tăcere. Începuse să se întunece și primele făclii se iveau la capătul îndepărtat al câmpiei, la intrarea în trecătoare. *S-au mișcat repede, ticăloșii. Perfect, asta înseamnă că sunt și obosiți...* Chemă spre el un recrut și îi ceru să sune adunarea. Era timpul pentru ultimul discurs și pentru împărtășirea planurilor de luptă.

— Cavaleri, vrăjitori, călugări, ascultați-mă! Acum o sută de ani, comandantul Erin și frățiile create de el au realizat ceea ce nimeni nu mai înfăptuise vreodată. Datorită lor suntem ceea ce suntem acum. Datorită lor, lumea a primit o șansă. Pe care, iată, a irosit-o acum. Frații s-au întors unul împotriva altuia, iar demonii mișună prin lumea noastră. Am fost chemați de însuși comandantul Erin, care a suferit o sută de ani pentru toți cei vii, e timpul să îl răsplătim. Însuși îngerul Aelyus ne-a cerut asta! Cavaleri, vă știu numele și chipul fiecăruia dintre voi! Am fost dur și neînduplecat la greșelile voastre, dar nu v-am

spus niciodată că sunt mândru de fiecare dintre voi și că e o onoare să lupt și să mor cu voi alături. Veți muri alături de mine? Călugări și vrăjitori, datorită vouă ordinul nostru a dăinuit mulți ani și o va face în continuare chiar de noi vom pieri aici. Veți arde inamicii până când o să vă alăturați nouă în moarte?

Zgomotele de săbii lovite de armuri și fulgerele jucăușe aruncate în aer îl înviorară. Erau pregătiți! Se vedea pe chipul lor și pe seninătatea care îi cuprinsese. Nu conta că au contribuit și poțiunile magice, nu era loc de prea multă moralitate în fața morții.

— Bun, atunci să nu îi lăsăm să ne aștepte. Stingeți focurile și toate făcliile, nu vom avea nevoie. Vom lupta pe întuneric, de mult nu am mai făcut-o, iar voi, cei tineri, chiar niciodată! Călugării și alchimiștii, luați-vă locurile la mașinile de luptă. Nu vă încurcați prea mult și nu vă accidentați. Dacă ajunge inamicul la voi, nu fiți o pradă prea ușoară! Mentaliștii: dați-le bătaie de cap, pătrundeți-le în minte, faceți-i să se omoare între ei. De asemenea, avem nevoie de proiecțiile astrale pentru a vedea valurile de săgeți. Trebuie să camuflați elementaliștii. Voi, ăștia de vă jucați cu focul: împărțiți-vă în trei grupuri: unul veți face lumină deasupra inamicului, altul se va ridica în aer și va lovi cu foc în tot ce mișcă în față, iar cel de-al treilea va porni vânturile, pentru a abate săgețile dinspre inamic. Iar voi, Cavaleri ai Sfârșitului, spre moarte înainte!

Armata unită a Oamenilor, Cavalerilor și Asasinilor se apropia amenințător și nerăbdătoare. Mii și mii de torțe umplură rapid toată câmpia, iar bătăile tobelor și urletul

strident al goarnelor de luptă îl asurzeau. Raportul unui mentalist îi aduse la cunoștință că inamicii nu aveau mașini de luptă, ceea ce era o veste îmbucurătoare. Însuflețit, puse la cale ultimele aranjamente. Fu cuprins de nerăbdare și încordare, așteptând ca inamicii să ajungă la șanțurile pe care le săpaseră și le umpluseră din belșug cu păcură. Singura lui superstiție era că cel care trage prima săgeată într-o bătălie pierde, iar inamicii erau prea departe ca să facă ei asta. Știa că trebuia să aprindă șanțurile înainte ca armata din fața lui să treacă de ele, dar încă se eschiva. *Iată-mă aici, știu că nu o să supraviețuiesc, dar mă codesc ca o femeie. Când știi că urmează să mori, te-ai aștepta ca totul să devină mai ușor de suportat, dar uite că nu e chiar așa. În mod normal, oamenii preferă să sacrifice orice doar pentru a amâna clipa morții, și acum eu mă împiedic în teama de a nu pierde. Oare Erin s-a temut înaintea bătăliei? Era încrezător, doar avea prietenii și îngerii cu el. Și știa că luptă cu blestemații de demoni. Mi-aș fi dorit să am și eu asemenea ocazie, dar nu, eu trebuia să am în fața ochilor semenii mei care luptă de partea greșită. Asta e, în numele Vrăjitoarelor, tuturor Oamenilor, și al Tatălui care cine știe pe unde rătăcește... spre moarte înainte!*

Își întrerupse gândurile când văzu că grosul armatei inamice înaintează și trece de prima linie a șanțului. *Așadar, așa începe totul!* Făcu un semn lui Sirrun, care aștepta cu arcul în mână. Cavalerul aprinse tacticos o săgeată aproape cât el de mare și, numai în câteva clipe, aceasta străpungea aerul ca o stea căzătoare, direct în capătul cel mai apropiat al labirintului inflamabil. Valuri uriașe de foc

desenară câmpia, aprinzând trupele care se gândiseră să-și ușureze drumul către inamici, luând-o pe scurtătură. Urletele de furie răzbeau până la ei, iar pe fața inexpresivă a comandantului apăru un zâmbet de satisfacție. Credea că îi va fi mai greu să lupte împotriva semenilor săi, dar iată că nu era cum își imaginase. Oamenii mor la fel ca orice altă ființă, poate doar că sunt ceva mai gălăgioși. Era război, era vorba doar de cine lovește, cine cade și cine rămâne mai mult în picioare. Iar el trebuia să rămână viu cât mai mult posibil, până când va putea să întrevadă sfârșitul luptei. Se uită o vreme la cei care aprinși de flăcări, alergând haotic încolo și încoace, grăbiți spre ultima suflare, care și ea, arsă de focurile și fumul înecăcios, alegea să le părăsească trupurile chircite.

Avea să ducă lupta la următorul nivel. Era momentul ca monstruoasele arme de distrugere în masă, a căror proiectare inițială fusese menită să decimeze cohortele de demoni să își facă datoria și împotriva oamenilor. Ce mai conta? Moartea nu e chiar așa de pretențioasă, e atât de nesătulă încât nu-și permite luxul să aleagă.

— Mașinile de război, încărcați! Acum!

Cei care stăteau lângă ele, în așteptarea semnalului de atac, se treziră ca din somn și începură să se agite în jurul lor. Mii de proiectile ascuțite, de toate formele, mărimile și culorile, se ridicară în aer și străbătură câmpul de luptă zbârnâind ca un nor de lăcuste, oprindu-se în trupele care se înecau și aproape că nu mai vedeau nimic din cauza fumului.

— Proiectile explozive, încărcați!

Călugării și alchimiștii de la mașinile de luptă își făceau treaba exemplar și cu multă dăruire. Învățaseră repede să le folosească și acum semănau moarte și foc înaintea lor. Erau scutiți de chinul de a vedea victimele muncii lor, spre deosebire de ceilalți luptători și asta era bine pentru ei. Alchimiștii ar fi fost poate nepăsători, dar călugării nu ar fi putut să se abțină să stea deoparte. Erau obișnuiți să fie altruiști, să-și ajute semenii aflați în primejdie, iar comandantul se temea că ar fi lăsat manivelele și cutiile cu explozibili și ar fi alergat la răniți să-i aline. Elan se gândise bine unde să îi așeze, mașinăriile erau dispuse după niște ridicături de pământ, iar ei, pur și simplu, doar lansau proiectilele la comandă, fără să știe unde și pe cine nimereau.

Moartea dansa pe câmpul de luptă în ritmuri amețitoare, dar șuvoiul de ființe din fața lor era necontenit. Acum, fiecare tabără era în bătaia arcașilor adversarilor. Comandantul făcu semn mentaliștilor și elementaliștilor, care, împărțiți în tabere, așa cum stabiliseră, își ocupară pozițiile. Grămezi de ochi se uitau impacientate la Elan. Niciunul dintre vrăjitorii de față nu mai luptase în vreo bătălie. Pe fețele unora citea îngrijorarea, alții păreau încântați, dar toți erau nerăbdători să-și afle rolul.

— Mentaliști: prima grupare spionează câmpul, a doua preia controlul minții inamicilor, a treia protejează elementaliștii! Voi, cei care controlați natura: un grup mic va lumina câmpul, altul va respinge săgețile, iar restul, pregătiți-vă de atac! E timpul vostru să deveniți eroi!

Proiecțiile astrale ale mentaliștilor se ridicară și se împrăștiară în haosul ce venea spre ei. Se împărțiseră în

grupulețe mici, pentru ca atunci când unii se întorceau să anunțe ce văzuseră, alții se ridicau în continuare.

— Săgeți, vin săgeți! țipă unul dintre vrăjitorii a cărui proiecție îi intrase în corp cu viteza unui fulger și apoi se clătină și se prăbuși în genunchi.

— Elementaliști, vânturile! urlă Elan cât îl ținu gura.

Rafale turbate se ridicară în fața lor, antrenând în mișcarea lor bucăți de copaci, pietre și praf, împreună cu cea mai mare parte a săgeților inamice. Pagubele fură minime, spre bucuria comandantului.

— Arcașii, unde sunteți, blestemaților? Trageți acum, ce așteptați?

În timp ce salvele zburau spre cei din armata regelui, care le primeau cu brațele deschise, trupele de vrăjitori se pregăteau de atacul împotriva Ligii Asasinilor. Erau cei mai rapizi adversari și Cavalerii Sfârșitului, deși nu se temeau de ei într-o luptă directă, nu ar fi vrut să aibă grija lor când aveau să atace. Primii vrăjitori, maeștri în științele manipulării minții, își pregătiră iluziile, în timp ce câțiva elementaliști luminară câmpul de luptă cu globuri de foc.

Zeci de vrăjitori se ridicaseră în aer și pluteau spre locurile de unde puteau ținti asasinii. Săgeți de gheață, fulgere și mingi de foc alergau nebune în toate părțile. Panică, foc, gheață, fulgere și urlete de durere peste tot, părea că toată lumea se zguduie din rădăcini. Primele atacuri i-au derutat pe periculoșii inamici, dar în cele din urmă au început să se regrupeze. Măcelul era total. Asasinii ardeau, erau electrocutați sau străpunși de săgeți,

dar și cuțitele lor otrăvite își atingeau ținta. Elementaliștii se prăbușeau unul câte unul, iar în cădere erau loviți cu furie cu săbii, topoare, picioare încălțate în cizme de luptă. O parte dintre vrăjitori, care mai aveau energie, explodau într-o mare de flăcări ce lua cu ei și din dușmani, însă cei mai mulți nu aveau norocul unei morți rapide.

Elan privea cu furie amestecată cu neputință. Era convins că dacă ar fi intervenit pentru salvarea vrăjitorilor rămași, nu ar fi reușit mare lucru. Așa că alese să îi sacrifice, urmărind cu o privire glacială, fără să clintească vreun mușchi pe chip. Parcă era o statuie de piatră. Mașinăriile de război trăgeau încontinuu, dar curând armata inamică avea să se afle în afara razei lor de acoperire, așa că Sirrun le porunci să se oprească. Își îndepliniseră rolul cu multă hărnicie și, practic, nu mai aveau ce să facă. Era momentul să intre în scenă Cavalerii Sfârșitului, pentru încleștarea finală. Însuși comandantul veni în fața călugărilor și alchimiștilor și le adresă o plecăciune.

— Fraților, v-ați îndeplinit partea voastră din înțelegere. Noi știam că am venit aici într-o bătălie pe care n-o puteam câștiga. Prea mulți dintre ai voștri au murit, s-au sacrificat pentru binele tuturor. Nu e cazul s-o faceți și voi. I-ați ajuta mai mult dacă ați povesti celorlalți despre faptele lor, cum au dus mai departe ce a început salvatorul nostru, Erin.

— Comandante, știam că la asta se va ajunge, și totuși am ales să ne oferim voluntari, rămânem să îngrijim răniții! interveni un călugăr cu mâinile umflate de bătături

de la manivelele mașinăriilor și cu roba ruptă de colțurile ascuțite ale proiectilelor pe care le manevrase neglijent.

— Nu vom avea răniți, prietene. Asta nu e o luptă cu răniți și prizonieri, în caz că nu ți-ai dat seama. Dar îți mulțumesc pentru ofertă, vă face cinste tuturor. Drum bun și să nu ne uitați! Povestiți-le fraților noștri cum am luptat! Totuși... aș mai avea o rugăminte... ați putea voi, alchimiștii, să mai faceți un foc? Ceva mai mare, dacă se poate...

— Desigur, comandante! La ce te gândești? întrebă un bărbos într-o robă atât de murdară încât abia i se mai deslușea breasla din care făcea parte. În timpul acesta, ceilalți scoteau tot felul de sticluțe cu substanțe urât mirositoare. Unde vrei să îl facem?

— Păi, aici... între mine și voi. Așa știu că niciunul dintre luptătorii mei nu va avea chef să dezerteze și nici inamicii, dacă mai rămân, n-or să vină după voi. O să ne îndreptăm spre o lume mai bună. Rugați-vă pentru noi. Ne-am obișnuit ca nimeni să nu ne asculte rugăciunile când avem nevoie, dar cred că ne-am simți mai bine. În plus, nu se știe niciodată. Până acum nicio rugăciune nu a salvat pe nimeni, dar pentru orice există o primă dată. Haideți, mișcați-vă repede, bărboșilor, până când nu începem să bocim ca niște femei cu toții! le strigă Elan și se întoarse cu spatele la ei.

Alchimiștii așteptară îndepărtarea comandantului, apoi împrăștiară lichidele din zeci de recipiente, de toate formele și mărimile, dintr-un capăt în altul al trecătorii și aprinseră focul. Văpăile se ridicară rapid spre cer, for-

mând un zid de netrecut. Vrăjitorii și călugării păstrară un moment de reculegere pentru Cavalerii Sfârșitului aflați de cealaltă parte a flăcărilor și urmară drumul retragerii în tăcere.

21

Așezat în fața tablei de șah, Tatăl înțelese că era vremea pentru o nouă partidă cu adversarul care nu voia să-și arate chipul. Pioni și Cai albi, conduși de un Nebun de aceeași culoare, luptau în partea Lui. În partea cealaltă – același tip de figurine, dar mult mai numeroase, o parte deja pe suprafața de joc. Altele încă așteptau să aibă loc pe ea, conduși de doi Regi și două Regine. *Mă cunoaște bine, știe ce aș face.* Contrariat și simțind pentru prima dată teama, alese să-i dea Nebunului controlul.

Piesa de pe tablă fu scăldată într-o lumină strălucitoare. Începu să se scuture de parcă ar fi fost amorțită și să pulseze a vitalitate. În liniștea mormântală dintre cei doi jucători, începu să se audă bătând inima acelei figuri care căpătase viață și care avea să-și controleze singură mișcările. Și, implicit, chiar destinul.

O parte din câmpul de joc se aprinse și pionii inamicului începură să ardă în mișcări din ce în ce mai încete, însă nu se transformară în scrum, așa cum se aștepta, ci se scufundară în pătrățelele de pe masă, făcând loc altora, care se îngrămădeau să prindă loc în acea partidă. Pionii albi luptau cu îndârjire, proiectile minuscule îi loveau pe cei negri, care veneau necontenit. O Regină colorată se sparse la contactul cu o săgeată, iar resturile ei fură măturate, împreună cu alte piese, distruse de un vânt iscat din senin.

Toate aruncate în golul pe care se susținea suprafața cu pătrate albe și negre. Cealaltă Regină colorată se agita năprasnic, dar fără puteri. Era o partidă cu alte reguli, puterea era a celor mulți, nu a celor care, în mod convențional, conduceau jocul. Puterea Pionilor! Care se mișcau rapid în jurul celor doi Regi și a Cailor.

Tatăl privi cum Nebunul viu făcu semn unor figurine și acestea se ridicară de pe tablă, țintind cu fulgere, foc și gheață pe cele aidoma lor, din tabăra rivală. Pătrățelele de joc se sparseră, iar spațiul cadrilat își pierdu consistența. Totul deveni de nedescris. Haos! În lumea creată de El, în lumea pe care o guvernase de la începuturi, un adversar la fel de puternic distrugea totul. Piesele negre le trântiră la pământ pe cele albe și le loviră cu furie, rupând din ele bucată cu bucată, înainte ca liniștea să se aştearnă din nou.

Era rândul piesei albe aflată la comandă, să facă următoarea mutare: toți pionii ieșiră de pe tablă înșiruiți unul câte unul, până când, de partea sa, nu rămaseră decât caii, care alergau să se grupeze. În jurul mesei de joc se aprinseră ziduri de foc, iar Tatăl înțelese că Nebunul își făcuse alegerea.

22

Cavalerii Sfârșitului fierbeau de nerăbdare, în timp ce inamicii înaintau chinuiți de fumul care învăluia tot câmpul de luptă. Veteranii se mișcau rapid, dar precis și calculat, în timp ce recruții înaintați prea devreme în rang, alergau haotic, împiedicându-se unul de altul, ori rătăcind printre picioarele cailor, care presimțeau ce avea să vină. Elan apăru în fața lor, iar tinerilor li se păru că se schimbase complet, în doar câteva minute. Arăta fioros, dar calm și împăcat, în același timp. Pe unul îl bătu pe umăr, încurajator, altuia îi potrivi lancea pe cal, unui al treilea îi trase o palmă peste ceafă.

— Cavaleri ai Sfârșitului! Știți de ce ne numim așa? Pentru că noi suntem ultimul zid al omenirii în fața demonilor și a uneltirilor Stăpânului Întunericului. Așa cum Erin Salvatorul a făcut asta acum o sută de ani, sacrificându-se în luptă, așa cum Bram, primul nostru conducător, și-a dat viața pentru o lume mai bună, așa vom face și noi. În fața voastră sunt doi regi și trei armate. Nu vă fie frică, ei nu sunt ca voi! Ei nu au un scop. Armatele acelea luptă fiindcă li se cere, nu pentru că simt că asta trebuie să facă. Ei luptă din obligație, pe când voi luptați din suflet. Atât timp cât mintea, corpul și sufletul luptă împreună, voi veți fi învingători. Datorită nouă au fost vremuri de pace mult timp. Ironic, avantajul vremurilor de

pace este că acestea făuresc regi slabi. Fiți puternici, fiți de fier, fiți fără milă, aduceți-le sfârșitul. Cavalere Sirrun, în numele ordinului nostru și a tuturor ce își spun speranța în el, tu vei fi Săgeata! La revedere, bătrâne prieten, la revedere, Cavaleri! Pe cai!

Formația de luptă era gata. Semăna mult cu cea a cavalerilor din tabăra inamică, cu diferența că nu se deschidea atât de mult încât să devină o linie completă. Rămânea strânsă în forma unei săgeți, care se împingea cât de mult posibil în mijlocul inamicilor, urmând ca celelalte rânduri să lovească la fel, scopul fiind să despartă trupele adverse. Regula generală era ca cel care conducea trupele să nu se afle în prima linie. De obicei, comandanții alegeau să fie în al treilea sau al patrulea val de atac. Elan se poziționă în vârful celei de-a treia săgeți și dădu semnalul de atac. Goarnele sunară, iar caii se puseră în mișcare, întâi încetișor, apoi din ce în ce mai repede.

Linia lui Sirrun lovi cu putere trupele inamice, care începură să se îmbulzească speriate. Călăreții inamici încercară să intre în bătălie, trecând peste propria infanterie și strivind-o sub copitele cailor. În încăierarea de nedescris, ultima dintre frumoasele femei sfârși sub securea unui tânăr recrut. Lăncile loveau din toate părțile, ca la un turnir, doar că de data asta jocul nu aștepta ca cineva să sune din goarnă încetarea ostilităților și stabilirea câștigătorului, în aplauzele mulțimii. Prima Săgeată a Cavalerilor ajunse în punctul în care nu mai avea cum să înainteze, fiind încercuită de inamici.

Goarnele sunară din nou și valul al doilea atacă, lovind cu lănci, săbii, securi sau strivind sub copitele cailor. Când

ajunseră unde erau ceilalți tovarăși ai lor, îl găsiră pe Sirrun rănit grav, dar cu propria sabie înfiptă în spatele Patriarhului Asasinilor, care zăcea chircit cu fața în jos, strivită de pământul bătătorit, tare ca piatra. Rivalitatea veche între Asasini și Cavalerii Sfârșitului, ajunsă la cote maxime, avusese o dispută și un rezultat pe măsură. Ajutat de un recrut, prietenul și tovarășul lui Elan încălecă pe un cal rătăcit. Bătrânul său partener patruped se găsea pe undeva, pe aproape, dându-și ultima suflare cu o lance în piept. Conștient că nu mai avea mult de trăit, Sirrun renunțase la scut și, cu frâiele calului între dinți, împărțea moarte cu cele două săbii imense ce păreau a fi simple prelungiri ale brațelor sale.

Înaintarea îi fu oprită de o lance a unui cavaler inamic; îl zbură de pe cal, dar nu apucă să atingă pământul, că fu lovit și din spate, de o altă lance. Încă un inamic îl lovi fatal, iar bărbatul, răstignit în cele trei țepușe de lemn și metal, răsuflă ușurat. Lupta lui se sfârșise. Văzu cum Săgeata în vârful căreia se afla Elan se apropie, odată cu răsăritul soarelui. I se păru că prietenul lui comandant este înconjurat cu o aură de lumină și că începe să semene cu Erin. Acesta fu ultimul său gând.

Lupta continuă, timpul părea să își încetinească ritmul la nesfârșit. Cavalerii Sfârșitului făceau ravagii, dar erau prea mulți inamici ca să termine victorioși. Așa că luptau la sacrificiu, cât mai multe victime posibil înainte să fie răpuși. Multe ore balanța înclinase între o tabără sau alta, iar acum, spre o palidă bucurie a lui Elan, lupta avea să se termine indecis. Nimeni nu câștiga, nimeni nu pierdea,

rămâneau toți morți. Și, ca o amară ironie a sorții, în final rămaseră în genunchi, încă vii, dar cu sfârșitul aproape, doar Elan și un singur cavaler inamic.

Concentrându-se să-l vadă, cu ochii acoperiți de sângele ce țâșnea din rana de la frunte, aproape târându-se în patru labe, cu ultimul său cuțit strâns în mâna încleștată, făcu un efort supraomenesc să se îndrepte spre adversar. Acesta, chinuit de o rană adâncă la picior, din care sângele curgea ca dintr-o cascadă, scoase cu greu sabia, părând că vrea să-l aștepte, însă se răzgândi. Elan îl văzu cum aruncă sabia și scoate de sub armură o panglică albastră, folosită de femei ca să-și lege părul.

— Ce crezi că faci?! Ridică-te și luptă, lașule!

— Ce rost are? răspunse nepăsător cavalerul, cu privirea spre panglica lui albastră, ținând-o în mână ca pe o comoară de neprețuit.

— Ce rost are?! Ai de ales: lupți și mori ca un erou sau te spintec ca pe un porc! reuși Elan să bolborosească, simțind gustul sărat de sânge cum năvălește din interior.

— Contează cum mori? N-o să știe nimeni dacă mori ca un erou sau ca un fricos. Și chiar dacă vor ști, peste un timp nu o să le mai pese, apoi o să uite cum ai murit, mai târziu or să uite că ai murit și, în cele din urmă, vor uita că ai existat. Ești rănit grav, iar eu chiar dacă te-aș învinge, n-o să supraviețuiesc nopții care se lasă. Sângerez ca o fântână. N-ai niște apă? Nu mă pot hotărî dacă e mai chinuitor să mori de sete sau să îți vezi sângele cum șiroiește pe pământ și se îndepărtează de tine. Eu sunt Grinn și asta e ce mai am de la soția mea. Mă așteaptă acasă, i-am

spus că mă voi întoarce. Dar o să afle că am murit, apoi cum am murit, iar într-o zi o să uite de mine. O să mă plângă o vreme, apoi își va găsi pe altul, se va îndrăgosti și mă va uita definitiv. E în firea lumii. Tu cine ești?

Elan rămase o clipă descumpănit. Se uită la cavalerul care se tolănise pe jos, apoi la cuțitul lung și ascuțit din mâna sa. Amândoi erau într-o stare jalnică, dar se părea că cel din fața lui era ceva mai bine decât el. Să încerce să îl înjunghie acum sau să îl mai lase să piardă sânge? Brusc, se simți rușinat de un asemenea gând, i se păru lipsit de orice onoare sau, mai rău, de orice urmă de omenie. Straniu, dar de când începuse el să se gândească la ce e omenesc și ce nu? Fusese antrenat să fie o mașină de ucis, iar acum i se făcea greață că trebuie să-și elimine adversarul rănit. Scârbit, aruncă din mână cuțitul, ștergându-și palma de hainele năclăite în sânge și sudoare, de parcă ar fi atins ceva necurat, și se așeză lângă cavalerul rănit, scoțând dintr-un buzunar al mantiei un mic recipient de metal.

— Uite, bea asta. Nu e apă, dar o să-ți aline durerile. Și păstrează-mi și mie, n-aș vrea să regret că te-am ajutat. Eu sunt Elan, cred că ai auzit de mine până acum...

Comandantul încercă să zâmbească, dar își dădu seama că dacă o va face, tot sângele pe care și-l stăpânea avea să-i izbucnească afară pe gură.

Grinn dori să se ridice, era obișnuit să stea în picioare în fața unui superior în rang, indiferent cărei armate ar fi aparținut. Efortul îi făcu chipul să se schimonosească de durere, dar se încăpățână să se ridice.

— Chiar ai de gând să te ridici ca să mă saluți? Mai bine stai calm, nu-mi arde de onoruri. Oamenii morți nu se

salută, ei doar stau liniștiți. Ți-a plăcut bătălia? A fost o luptă pe cinste...

— Comandante Elan, nu am o comparație, aș fi vrut să spun că luptați ca niște demoni dezlănțuiți...

— Da, cavalere Grinn. În loc să luptăm cu ei, am fost noi demonii. Ciudat cum te pregătești în viață pentru ceva și te trezești cu totul într-un coșmar. Dar gata cu războaiele, regulile, moartea... Povestește-mi despre tine, cum e soția ta, zi-mi de locurile în care ai crescut, dacă ai avut o copilărie fericită. Până acum câteva clipe voiam să mor ca un erou, dar acum mi-aș dori să o fac ascultând o poveste frumoasă. Și să nu îndrăznești să mori până nu o termini!

Elan ascultă, răsuflând greoi, cuvintele cavalerului. Apoi, purtat de vorbele acestuia, își aminti imaginea propriei mame și resimți ca pe un gol în suflet lipsa tatălui. Își aminti cum speranțele lui la o viață normală arseseră în casa în care găsise biletul de la soția lui și revăzu în fugă imagini din misiunile anterioare. Îl cuprinse un val de milă și compasiune pentru cel din fața sa, care murise, lăsând ultimele cuvinte neterminate. Îl luă de mână, dar o simți rece și inertă. Închise ochii și își aștepta propria eliberare.

23

Pe tabla de joc, iureșul Cailor se desfășura cu o viteză amețitoare. Valuri se aruncau peste pionii inamici, strivindu-i, spărgându-i sau aruncându-se cu ei de pe suprafața plină de pătrate, în neant. Tatăl văzu cum cad Regii, Regina, cum Caii albi și cei negri se învârt unul în jurul altuia și se ciocnesc zgomotos și cu ură, până când pe tot câmpul de luptă rămâne doar Nebunul. Nu mai era alb, era murdar, zdrențuit, pătat cu roșu, iar din el curgeau picături rubinii, care lăsau dâre lungi. Curios, așteptă să vadă cum capturează Calul inamicului, care se mișca agale pe un pătrat ce devenise roșu sângeriu. Era mutarea finală, deși indiferent cine câștiga, nu era cu mult mai câștigat decât învinsul. Și totuși, Nebunul nu făcu nicio mișcare ofensivă, ci se așeză în pătratul de lângă figurina adversă. Între ei izbucni un val de căldură și lumină care învălui toată tabla, apoi se îndreptă către Creator. Surprins până și El, zâmbi fericit, acceptând cu recunoștință sacrificiul luptătorului Său. Ceea ce părea a fi un joc al distrugerii, fără învingători, se transformă într-o victorie nesperată...

24

În fața gurii întunecate era multă agitație. În mod total lipsit de sens, oamenii regelui, împreună cu un grup de demoni, blocau accesul. *Păzesc să nu intre cineva sau să nu iasă nimeni?* nu se putu abține Erin să se întrebe. *Și unde era patrula de Cavaleri ai Sfârșitului? Ei nu și-ar fi părăsit niciodată posturile. Doar dacă... au fost uciși.* Privirea aruncată de Hel îi confirmă că și el se gândea la același deznodământ. Știau că erau nevoiți să folosească acea intrare. Dacă trebuiau să omoare oameni ca să facă asta, ei bine, fie. Cu o sută de ani în urmă, Erin nu ar fi vrut nici în ruptul capului să omoare nevinovați. Însă tratamentul la care fusese supus de Doamna în Negru, cum i se spunea, deși culmea, nu prea mai apărea îmbrăcată așa, și o sută de ani care îi făcuseră silă de sine, distrugându-i sufletul bucățică cu bucățică, îl făcuseră destul de insensibil. Dacă era necesar să ucidă, o va face fără prea multe mustrări de conștiință. Simțea doar dorința de răzbunare, spera că asta îi va umple golurile din suflet și din ochii pustii și întunecați. Și avea destul de multe, unele din ele chiar dinainte să fi fost luat prizonier. *Zaira, de ce ai ales să pleci? Atât a însemnat iubirea ta, dacă m-ai părăsit atunci când aveam nevoie de tine? Din cauza ta am ajuns așa, ca un monstru care nu poate să simtă nimic pentru semenii săi. Dacă nu ai fi plecat, poate că după câștigarea luptei am fi fost fericiți, dar tu ai ales altceva. Te urăsc cu toată puterea mea!*

Îl văzu pe Hel și pe cei zece luptători care îi însoțiseră, pregătind planul de atac. Aveau să îi ia prin surprindere pe cei care păzeau intrarea și să-i termine înainte să apuce să îi alerteze pe ceilalți, deci totul trebuia să fie rapid. Se duse spre ai săi, călcând apăsat, cu sabia în mână și ochii sclipindu-i ca unui animal care-și încolțește prada.

— Domnilor, vă cam place să stați la taclale. Ne ducem peste ei sau îi lăsăm să moară de plictiseală? Nu uitați că demonii tind să aibă viața ceva mai lungă decât oamenii.

— Comandante Erin, spuse Hel cu un accent ironic pe cuvântul „comandante", mă bucur că ne lași pe noi, ăștia mai puțin importanți, să gândim. Cu siguranță, ajută la moralul oamenilor să se știe băgați în seamă, dar legenda calităților tale strategice...

— Merg pe mâna voastră. Nu mă interesează prea mult cum o facem, ci să fie făcută bine treaba asta.

— Mda, sigur. Când e vorba de salvat lumea, atunci e treaba marelui erou. Când e vorba de ucis tot ce mișcă, lăsăm fostul necromant, că doar se pricepe, nu?

— Cam așa ceva. Și da, ai dreptate, nu țin să salvez pe cineva. Așa că o facem în stilul tău.

Hel înclină din cap în semn de încuviințare, iar un rictus apărut în colțul gurii fu cel mai apropiat lucru de un zâmbet pe care o ființă chinuită ca el reușise să-l schițeze. Începea să îl placă pe Erin, fostul lui dușman. Nu știa multe despre oameni, nu apucase, în miile de ani, să îi studieze, și acum, dacă stătea să se gândească, își dădea seama că ar fi trebuit. Poate dacă ar fi făcut-o, ar fi câștigat și ultima bătălie, iar acum n-ar mai fi bântuit prin lume

fără puteri. Adică, da, era nemuritor, dar simțea durerea ca orice ființă vie. Mai mult, atunci când atingea pe cineva, corpul său era străbătut de toate torturile pe care le aplicase ființelor vii de-a lungul mileniilor. Dar regretele nu își aveau rostul, oricum ceea ce e făcut nu mai poate fi desfăcut. Îi unea dorința de răzbunare. Și începea să realizeze că viața printre oameni era mult mai interesantă decât să doarmă o mie de ani, apoi să se trezească, să strângă armate, să ucidă totul, iar să adoarmă și să o ia de la capăt. Uite-așa, încet-încet, dușmanul începe să se transforme în prieten. Să fi fost și meritul Violettei? Începea o femeie pe care știa că n-o poate atinge să îl schimbe? Scutură din cap să-și alunge asemenea gânduri, ca pe niște insecte care nu îi dădeau pace.

— Atunci, Erin, facem așa: unul din noi se va duce singur să îi atragă într-o cursă. Restul ne împărțim în grupe de câte doi-trei și îi atacăm din toate direcțiile, să nu poată să scape niciunul.

— Bun! confirmă și comandantul. Cine se va duce singur?

— Păi, eu, bineînțeles. Nu ai zis că o facem în stilul meu? Așa că, vreau să fie o intrare memorabilă...

— Pentru cine, Hel? Că doar mergem să îi ucidem, nu la paradă.

— Da, dar o putem face cu stil, nu? Măcar când voi o să vă lăudați prin cârciumi, să aveți ce povesti...

Așteptară liniștiți până spre apusul soarelui, în timp ce Erin cântărea momentul potrivit pentru atac, pașii de făcut pe mai departe. Era ușor de spus: trebuia să îi ucidă

pe cei care stăteau de pază, fără să le dea posibilitatea să alerteze nici pe rege, nici hoardele de demoni. Urmau să se strecoare, apoi, ghidați de Hel, prin acea gură întunecată, să facă o mică plimbare pe acea scurtătură către o altă intrare a infernului, probabil păzită și ea, să ajungă la punctul care era accesul în Tărâmul Sub-îngerilor.

Ticluiseră planul în cel mai mare secret, doar cu Aelyus și Maya. La început le-a fost greu să creadă spusele Doamnei, despre existența unei a patra specii de copii ai Creatorului, despre care nu exista nicio informație în arhivele oamenilor sau vrăjitoarelor. Îngerul nu știa dacă ar fi fost ceva în vasta bibliotecă a Divinatoriului, pentru că, de obicei, semenii săi era niște ignoranți. Puternici, nemuritori și ignoranți. Au fost cât pe ce să creadă că femeia malefică încerca să-i distragă de la bătăliile pe care le pregătea, făcându-i să alerge după cai verzi pe pereți. Până când Maya își aminti că îl surprinsese pe El, privind îngândurat în același punct din Lumea Oamenilor. Îl întrebase de ce, iar el, cu ochii în lacrimi, îi spusese: *Și ei sunt ai mei, dar nu am de ales. E mai bine așa, Maya.* Atunci ea nu a înțeles și nici nu a avut curaj să îl întrebe. Acum căpăta sens și puteau fi cu un pas înaintea adversarei. Îi puteau salva pe sub-îngeri de la distrugere, iar ei le puteau fi de ajutor în luptele ce urmau. Și aveau la dispoziție ceea ce le trebuia: sânge de om, de vrăjitoare și de înger.

Și, colac peste pupăză, partea cea mai grea era să îi convingă să li se alăture. Nimeni nu știa cum să ajungă acolo, precum nici ce îi aștepta. Adică știau cu aproximație locul fizic, știau cuvintele magice care deschideau

poarta dintre lumi, pe care Maya se chinuise să-i învețe, dar ce era dincolo? Cum arătau sub-îngerii? Cât erau de puternici? Aveau să fie la fel de aroganți și nesuferiți ca și îngerii? Erin se uită la Cavalerii Sfârșitului, cu mantiile lor largi fluturând în adierea ușoară a vântului. Cum reușeau oamenii ăștia să care cu ei atâtea arme? Sabia masivă cu care ar fi tăiat un om în două dintr-o lovitură, o duzină de cuțite și săgeți otrăvite, pitite prin cele mai ascunse buzunare ale hainelor negre, sacul în care își țineau mini-arbaletele, tot felul de poțiuni, provizii. Și iată-i, pregătiți...

Se despărțiră iute, prin semne, și fiecare grup își luă poziția de atac. Fluierând, Hel își scoase sabia și sprijinind-o pe umărul drept, porni spre inamici, mergând ca la o plimbare într-o zi frumoasă de vară. Soldații regelui erau cam nepăsători, însă demonii începură să urle ca niște lupi flămânzi și se aruncară spre el. Primul monstru nu apucă să se apropie prea mult, când un cuțit pe care fostul necromant îl ținea ascuns în faldurile mantiei i se opri între ochi, iar al doilea primi lovitura mortală cu sabia. Cel de-al treilea reuși să-l pună pe Hel la pământ și să îi înfigă ghearele ascuțite în piept. Bărbatul simți o durere groaznică, iar pentru câteva minute i se întunecă privirea și căzu ca mort. Ploaia de săgeți otrăvite îi lovi pe demoni din toate părțile, lovituri directe, precise și mai ales, mortale. Creaturile Stăpânului Întunericului erau mai puternice decât ființele umane, însă creatorul lor nu le înzestrase și cu inteligență. După ce primele dintre ele fură răpuse, celelalte începură să alerge haotic, să se lo-

vească una de alta sub atacul mini-arbaletelor. Doar câteva minute trecură până când grupul de demoni fu culcat la pământ. Mai rămâneau oamenii, iar Cavalerii Sfârșitului îi atacară cu sete, cu săbiile și cuțitele scoase. De data asta a durat ceva mai mult, inamicii erau, în marea lor majoritate, înarmați până-n dinți și bine pregătiți, iar doi dintre Cavaleri au luptat până la moarte.

Erin, cu două săbii în mâini, era măcinat de nevoia de a ucide. Cum puteau oamenii să se alieze cu spurcăciunile din adâncuri, care, cu o sută de ani în urmă, voiseră să îi distrugă? Pentru așa ceva s-a sacrificat el? Nici prin cap nu îi trecuse că urmașii celor cărora le dăduse o șansă la viață ar fi putut face așa ceva. Straniu lucru, cel care la un moment dat îți e salvator, se poate transforma în călăul tău, în cel mai mare dușman. Iar el știa cel mai bine cum trebuie tratat unul. Oamenii regelui cădeau ca spicele în fața lui, uimindu-i până și pe Cavaleri cu furia pe care o dezlănțuise, o veritabilă mașinărie de ucis. Până la urmă, se ridică și Hel, iar lupta deveni o competiție a cruzimii și sălbăticiei între cei doi. Plini de sânge pe mâini, pe față, pe haine, pe arme.

Cavalerii îi eliminară pe ultimii inamici. Unul singur, rănit, fu cruțat și adus în fața lui Erin și Hel. Cu mâinile legate la spate, acel bărbat ușor durduliu, cu un coif care părea neîncăpător pentru capul său mare, părea să fie comandantul detașamentului trimis de rege. Nu părea să fie prea curajos și știa ce îl aștepta.

Clipind rar, ștergând cu o mână de iarbă uscată cuțitul plin de sânge, Erin se întoarse lent către prizonier.

— Spune-mi, știi cine sunt eu?

— Ești unul din cei pe care Regele ne-a cerut să-i oprim cu orice preț. Regele v-a declarat război.

— Așa a făcut? Pe ce motiv? interveni unul dintre Cavalerii Sfârșitului.

— Contează? Pune cineva la îndoială judecata unui rege? Dacă el și sfătuitoarea lui zic asta, noi ne supunem, chiar cu prețul vieții.

Ochii lui Erin se făcură mici de furie, iar mâna se încleștă pe mânerul cuțitului. Luptase tocmai pentru ca oamenii să nu se mai supună orbește unui destin trasat de alții, iar acum, ei ce făceau?

— Eu sunt Erin, cel care, cu o sută de ani în urmă v-am salvat lumea și am îndurat torturi pe care nu vi le puteți închipui. Tocmai pentru ca voi să trăiți în liniște și pace și să fiți capabili să luați singuri decizii. Și la ce s-a ajuns? Ce rău v-au făcut Cavalerii? Ei doar vă apărau de demoni.

— Dacă regele ne-a zis că ne sunt dușmani, pentru noi e de ajuns...

— Tăcere! Acum, de când umblați înfrățiți cu demonii, Cavalerii Sfârșitului vă sunt dușmani. Și mai mult decât toți cavalerii, eu vă sunt inamic. Ce s-a întâmplat cu cei care patrulau înaintea voastră aici?

— Am... am urmat ordinele primite. I-am adormit punându-le o poțiune în băutură, i-am legat bine și i-am dat demonilor să-i mănânce. Nu eu am decis asta, așa ni s-a spus...

Salvatorul lumii nu-și mai putu reține furia. Știa că ar fi putut afla mai multe de la el, dar văzu roșu în fața ochi-

lor. Aproape fără să-și dea seama, cuțitul îi țâșni din mână, străpunse aerul ca o pasăre în zbor și se înfipse în inima prizonierului. Scârbit, nici nu se mai duse să-și ia arma, se întoarse pe călcâie și plecă spre grotă. Ceilalți îl priviră în tăcere, nimeni nu avu vreun reproș, de acord că tovarășii lor uciși meritau răzbunare.

— Hel, ai de gând să ne arăți drumul sau facem tărăboi și vedem cine vine spre noi? pufni, încă supărat, Erin.

Fostul necromant sări sprinten și trecu în fața grupului. *Casă, dulce casă! Speram să nu te mai văd niciodată*, își spuse ironic și păși în interior.

Imaginea era terifiantă, chiar mai sumbră decât și-o amintea. Cadavre descompuse, aruncate prin șanțuri și gropi. Piei de om, bucăți de scalpuri și măruntaie atârnate pe pereții din rocă întunecată, pe care se prelingea un lichid brun, care mirosea a sulf și pucioasă. Cârlige mari, din fier ruginit, în care erau atârnate aici un picior, mai încolo o mână, într-un altul un tors fără membre. Grota dădea într-un tunel lung, ceva mai aerisit, dar totuși urât mirositor, cu zidurile pătate de sânge, ca și cum demonii ar fi încercat să deseneze. Oase, oase uscate peste tot pe jos. Din când în când se împiedicau de tot felul de resturi de oameni și animale.

— Ce, în numele Tatălui, este aici? Se zburlește pielea pe mine și încep să-mi clănțăne dinții, spuse un Cavaler.

— Asta, prietene, n-are nicio legătură cu numele Tatălui, îl bătu pe umăr necromantul. Aș putea spune că El nu are niciun amestec, dar mi-e greu să bag mâna în foc... Și lasă zburlitul pe mai târziu, imediat după colțul pe care îl vezi

intrăm într-o altă încăpere și mai interesantă. Sper să nu îți verși mațele pe-acolo. Fiți atenți, mă aștept ca intrarea să fie păzită.

Hel avea dreptate. La câțiva zeci de pași în fața lor, tunelul cotea brusc și după colț se vedea o poartă neagră, păzită de patru demoni care stăteau nemișcați, cu boturile în vânt. De când fusese eliberat, Erin încercase să-și scoată din minte cum arătau creaturile Stăpânului Întunericului. Văzuse, în anii în care fusese torturat, tot felul de monștri, care mai de care mai înspăimântători. Unii se deplasau în patru labe, ca niște animale, cu cap parcă prea mare pentru restul corpului, cu mușchii picioarelor din spate puternic arcuiți, de parcă ar fi fost gata să se arunce în orice clipă asupra prăzii. Alții, mai puțini, pentru că neamul lor fusese aproape decimat în bătălia din urmă cu o sută de ani, erau un amestec înfiorător de corp de felină acoperit cu solzi, cu coadă cu un spin ascuțit în vârf și aripi ca niște membrane întinse peste articulații osoase. Cei pe care îi ura cel mai mult erau cei care semănau cu o ființă umană cu brațe vânjoase, cu piele verzuie, cu bot alungit în loc de gură, cu dinți ascuțiți ca vârfurile de cuțit. Le plăcea să-și imite prada, așa că încercau să se poarte așa cum vedeau că fac oamenii. Uneori, purtau pe corp pielea luată de la cei pe care îi ucideau. Sau încercau să-și pună fața jupuită a unui om, pe care o fixau monstruos deasupra botului. Ei îl torturaseră cel mai rău, pentru că de fiecare dată când prizonierul era forțat să ucidă un nevinovat, unul dintre demoni își punea fața lui, iar Erin era obligat să vadă chipurile hidoase în fiecare zi,

până se veștejeau de tot. Cei care păzeau intrarea purtau piei de om care emanau un miros sinistru. Unul chiar se încununase cu scalpul cu părul roșcat și lung al unei femei.

Cei patru monștri se clintiră doar ca să cadă la pământ, cu zgomote surde, loviți de săgețile otrăvite ale Cavalerilor. Cu ochii în patru, ajunseră în fața ușii masive și rămaseră cu gura căscată: era alcătuită din oase și trupuri de oameni, îngrămădite unul în altul, lipite, nivelate în așa fel încât să formeze un material plat și solid. În timp ce unii Cavaleri se abțineau cu greu să nu vomite, Erin se uita temător în jur. Vederea acelor locuri îi trezea amintiri groaznice. Ar fi preferat să moară decât să se întoarcă de bunăvoie în locul în care fusese torturat, dar dorința de răzbunare era mai mare...

Ajutat de doi cavaleri, Hel reuși să deschidă ușa masivă și păşiră în penumbra din încăpere.

— A ce miroase aici? O să ne sufocăm...

— Aici, prietene, e ceea ce noi numim o bucătărie. În colțurile alea sunt niște gropi cu apă fierbinte, din adâncuri. Câteodată, demonii se inspiră de la voi, oamenii, și le place să-și gătească hrana. Nu neapărat ucisă înainte. Cu siguranță, cei din cuștile alea scufundate nu s-au bucurat de invitația la cină. Ia uitați-vă, flăcăi, poate a mai rămas ceva de o supă... rânji fostul necromant, în timp ce însoțitorii săi își vomitau mațele.

Și cu toții descoperiră, curând, că avea dreptate. Unele cuști erau scufundate în apă în totalitate, iar lichidul murdar și urât mirositor bolborosea în jurul câtorva schelete contorsionate. Altele erau scufundate doar pe jumătate,

iar doi bărbați și două-trei femei, cu carnea căzută de pe picioare și de pe mâini, își dădeau ultima suflare.

Scena îl făcu pe Erin și pe ceilalți să se cutremure de groază și să grăbească pasul. Merseră în tăcere o vreme, până ajunseră la o altă ușă, de după care răsunau țipete îngrozitoare.

Tânărul comandant părea să ezite, de parcă lucrurile ar fi devenit prea dureroase pentru el. Știa ce se întâmpla în spatele acelei uşi. Era una din multele camere de tortură, pe care o cunoscuse în trecut. Prima dată începuseră cu torturile fizice: scaune înroșite în foc, biciuire până la inconștiență, atârnări și răstigniri în cele mai diverse poziții, scufundarea în apă până la înecare, băi în ulei încins, legatul de mâini și de picioare și întinderea până la ruperea articulațiilor. După fiecare supliciu, chiar înainte de a muri, ceea ce-și dorise de mii și mii de ori, Doamna îl salva și-l făcea ca nou, păstrându-l pentru o nouă zi. Și mulți, foarte mulți ani au fost la fel pentru Erin.

Când s-au săturat de tortura fizică, au început să îi frângă spiritul. Îl închideau într-o încăpere de fier imensă, împreună cu mai mulți nefericiți aduși de vii prin porțile infernului. La porunca Doamnei, în răgetele cohortelor de demoni, aprindeau cușca, iar el și ceilalți oameni trebuiau să se lupte pentru a supraviețui. Doar unul singur avea voie să iasă de acolo. Suferise mult, îndurase o perioadă, fără să omoare pe cineva, până când un bărbat negricios, cu părul ca o lână încrețită, care ar fi putut să-i fie tată, se năpustise asupra lui, cu ochii măriți în orbite, să-l sugrume. Își aminti cum, cu ultimele puteri, cu o mișcare

dibace învățată de la fostul său tovarăș din Liga Asasinilor, reușise să-i sucească gâtul ca unei păsări de curte. Treptat, devenise tot mai ușor, adversarii nu erau pe măsura experienței sale și câștiga mereu. Cu fiecare eliberare din cușcă, simțea cum mai pierde o bucățică de suflet.

La un moment dat, îi dăduseră să aleagă: cușca cu oameni sau să îl tortureze el pe îngerul prins de necromant. Crezuse că alege bine, își imaginase că e mai ușor cu îngerul, n-ar fi trebuit să simtă durerea. Asta până când îl auzise țipând și îi văzuse ochii dilatați de groază. În fiecare zi își spusese că îngerul acela țipa din instinct, că nu avea suflet, și totul ca să se poată suporta pe sine mai ușor. În fiecare zi, demonii îi dădeau de ales, aceleași două opțiuni: cușca cu oameni sau îngerul. Iar Erin, pe lângă faptul că își pierdea sufletul, se temuse că, foarte curând, avea să-i placă ce făcea...

Dar totul se sfârșise, Doamna îl eliberase, fără ca el să înțeleagă de ce. Iar acum se aventurase de bunăvoie în acele locuri. Nu-i venea să creadă cât de prost putea să fie. Încercând să-și alunge aceste gânduri, cu fața schimonosită de furie amestecată cu greață și durere, mări pasul și ajunse lângă tovarășii săi. Avea nevoie să știe că nu e singur. Și după câteva ore lungi și chinuitoare de mers, văzu lumina zilei în depărtare, la capătul tunelului, ca pe o binecuvântare...

Eliminară rapid detașamentul de demoni și oameni ce străjuiau acea gură a Infernului, și iată-i din nou respirând aerul curat, lipsit de miesmele morții.

— Ți-a fost greu să revezi aceste locuri? şopti Hel.

— Nici n-ai idee, îi răspunse, tot în şoaptă, Erin. Nici nu-ți vine să crezi câte imagini îți trec prin fața ochilor în acele momente. Să îți amintești din nou acea oroare de tine, groază, frică, să nu mai ai nicio speranță. Dar ce știi tu? Aproape că am ajuns și eu să urăsc tot ce e viu. Nu știu ce m-a ținut încă să nu mă prăbușesc de tot...

— Să fie iubirea? *Crezi că sunt așa de prost cum las uneori să par?*

— Ce-ți veni? De unde tâmpenia asta?

Se vedea că omul începuse să devină nervos. Cu siguranță, până și un novice în înțelegerea oamenilor, ca fostul necromant, își dădea seama că descoperise punctul lui slab.

— Lasă-mă să-ți amintesc comportamentul fără nicio noimă de acum o sută și ceva de ani. Tu, ditamai comandantul, calm, stăpân pe tine, mi-ai dejucat toate planurile. Ceva te-a ridicat și ți-a dat suficientă forță și speranță. Puține lucruri cred că sunt capabile de aşa ceva, chiar și un ignorant ca mine începe să-și dea seama...

— Serios? Nu mai spune! Cum ai ajuns la concluzia asta?

Erin începu să devină de-a dreptul nervos. Vocea îi tremura.

— Păi, puține lucruri sunt în stare să te ridice așa, după cum îți spuneam. Și eu încep să mă minunez de cât timp pierd gândindu-mă la Violetta în mijlocul acelor mici diavoli ai țăranilor. Avantajul meu e că eu nu o să mor prea curând. Însă nu-ți ascund că începe să mă și sperie faptul că la un moment dat eu o să fiu și ea nu.

— Hel, cred că ești o rușine pentru toți necromanții care au existat vreodată!

— Posibil... însă nu despre mine era vorba acum, nu schimba subiectul! Apoi, când bătălia era deja câștigată, ai primit o scrisoare. Din acel moment te-ai purtat ca un nebun. Orice om normal s-ar fi bucurat de victorie, ar fi fost cu gândul la întoarcerea acasă, la femeia iubită. Tu ai vrut să pierzi totul. Părea că nimic nu mai are rost, ai alergat în brațele morții. Iarăși, puține lucruri te pot pierde în halul ăsta, iar pierderea unei iubiri cred că e unul dintre ele...

— Nu am alergat în brațele morții, necromant idiot! Te-am învins! Eu am reușit ce n-a făcut nimeni vreodată.

— Sigur că da. *Dacă nu aveai înaripații cu tine și acea protecție divină, ai fi avut cu ce să te lauzi?* Spune ce vrei, dar eu cred că am dreptate. Ești mai prost decât te credeam, dacă îți închipui că mă minți! se umflă în pene necromantul.

— Bine, gata, ca să mă lași în pace, îți spun totul. Altfel o să mă faci să vreau singur să mor. Da, a fost o femeie pe care am iubit-o mai mult decât toată lumea. Și ca să o salvez pe ea, am vrut să salvez tot ce era viu, tot ce iubea ea. Am crezut că mă iubește... Până la acea scrisoare. Asta e tot ce-mi amintesc. Știu că a fost cineva, dar Doamna mi-a distrus amintirile. Știu că am iubit-o, știu și că m-a abandonat. Nu pot să uit asta. Uite, ai dreptate, ești un fin cunoscător al oamenilor, mulțumit? Acum taci sau te omor, măcar o dată...

25

Liniștea se lăsase, în sfârșit, între cei doi bărbați întorși din lumea Stăpânului Întunericului... Cavalerii Sfârșitului îi urmau tăcuți, mereu cu ochii în patru. Nu știau exact ce căutau și se părea că nici comandantul sau fostul necromant nu știau ce trebuie să găsească. E cel mai greu să găsești ceea ce cauți când nu ai habar ce ai nevoie. Și totuși, ei nu mai aveau cum să dea înapoi. Erau obligați să reușească. Merseră așa, haotic, până când ajunseră la ruinele unui templu părăsit. Aerul era mai rarefiat și simțeau cum ochii încep să li se închidă și să lăcrimeze. Percepeau furnicături pe șira spinării, iar părul li se făcu măciucă în cap. De bună seamă, ajunseseră, iar Erin trebuia să găsească intrarea în Lumea Sub-îngerilor. Habar nu avea cum arăta ea, nu știa dacă era vreo capcană, habar nu avea cum arătau acele ființe și dacă aveau să fie pașnici.

Era exact cum trebuie să fie viitorul sau zorii unei schimbări: nu știi ce te așteaptă, nu știi dacă va fi bine, oricât ai încerca să te încurajezi. Te gândești că ți-ar fi mai ușor să nu faci ceva nou sau diferit, riscant poate. În același timp, te gândești și la costurile pe care le vei plăti mai târziu, dacă renunți să mergi mai departe. Totuși, cea mai mare parte a lumii alege să nu se schimbe, să nu pășească în necunoscut. Întotdeauna vălul care acoperă ceea ce urmează să se întâmple are darul să înspăimânte și să tragă înapoi.

Erin se temea de ceea ce nu cunoștea, dar nu atât de mult ca ceilalți. Nu era prima dată când se avântase cu capul înainte, luase decizii, se confruntase cu situații nemaiîntâlnite, iar așa ceva te făcea mai puternic. Cumva, suma experiențelor trecute, suma ororilor văzute și suportate, dorința de răzbunare și nu iubirea pentru femeia lui, îl îmboldeau să meargă fără să se oprească. În minte îi apărură din nou imaginile pe care i le transmisese Maya: o câmpie părăginită, un templu ruinat, apoi imaginea unui copac gros, cu o coroană imensă, în spatele căruia se ascundea un zid acoperit în mare parte de vegetație.

Atunci știu care era poarta spre lumea pe care o căuta. Scoase sabia și se apucă să taie rugii de pe zid. Ceilalți îi urmară exemplul, chiar dacă durerile de cap și o oboseală inexplicabilă le veni de hac. Reușiră să curețe acea construcție și observară cu uimire o pată neagră, de cărămidă sau rocă arsă în forma unei porți cu arcadă. Comandantul scoase o sticluță din care scurse câteva picături rubinii pe conturul arcadei și repetă stângaci cuvintele învățate de la Maya. Forma de piatră începu să pulseze de câteva ori, deveni translucidă, până ce dispăru cu totul. În locul ei rămase un gol întunecat.

Planul era deja stabilit, singurii care intrau aveau să fie Erin, cu protecția divină, pe care nicio ființă supranaturală nu îl putea ucide, și Hel, care putea fi ucis, dar revenea la viață. Ceilalți ar fi riscat prea mult, așa că era mai bine să rămână să se odihnească și să facă de pază cu rândul. Nu-și doreau să se trezească pe cap cu vreo patrulă a demonilor.

— Ești gata, necromantule, să vedem ce ne rezervă necunoscutul?

— Întotdeauna sunt gata, Erin. Și mereu îți reamintesc că avantajul faptului că ești nemuritor te face să nu te stresezi prea mult. Atâta timp cât nu strâng oameni în brațe şi nu mă ating de ei, e chiar plăcut să fii nemuritor. Mai bine întreabă-te tu cât o să mai țină protecția aia.

— Laudă-te tu cu nemurirea, dar uiți că sunt moduri destul de dureroase de a-ți petrece eternitatea, și nu doar Doamna în Negru e capabilă de asta. Nu știm ce abominații mai găsim dincolo de poarta asta. Și apoi, nu-mi spune că nu ai vrea s-o strângi în brațe pe țărăncuța aia la care te gândești mereu.

— Termină cu prostiile, se încruntă Hel, dar nici el nu era convins.

Cumva, omul din fața sa avea dreptate.

— Indiferent cât de mult te doare, indiferent cât de multă suferință înduri în acel moment. Nu-mi spune că nu te-ai gândit până acum că s-ar putea ca la un moment dat bucuria de a o ține în brate ar putea fi depășită de durerea pe care ai simți-o în acel moment, cum durerea te face să uiți de iubire, se transformă în ură și apoi...

— Erin, încetează. Lumile sunt pe cale să se destrame, suntem la doar câțiva pași să descifrăm unul din secretele Tatălui. Nu știm dacă vom reuși să facem ceva, dar noi stăm și vorbim toată ziua despre femei. Crezi că merită ele atâta interes?

— Ar trebui să răspund la asta sau ai zis-o pentru tine? Habar n-am, se pare că niciunul din noi nu știe. Hai, mai

bine, să vedem ce surprize ne așteaptă dincolo. Și pentru că te stimez mult, dă-mi voie să te arunc primul; în cel mai rău caz, o să mori rapid, dar îți revii tu... spuse Erin, cu ochii sclipind de răutate și nici nu apucă Hel să se dezmeticească, că și fu aruncat prin poartă.

Numără apoi până la trei și apoi se avântă și el cu capul înainte. Imediat, un gol în stomac îl năpădi, ca atunci când îți fuge pământul de sub picioare, și începu să se rostogolească prin spațiul vid. Încercă să deschidă ochii, să vadă ce se întâmplă în jurul lui, dar totul era întunecat și șters. Părea că vede în depărtare stele, sori, nori, umbre care se mișcau, apoi se transformă totul într-o beznă atât de adâncă încât aproape că i se făcu frică. Închise ochii, oricum nu îi foloseau la nimic. Continuă să se prăbușească cu o viteză pe care o compară cu a unei săgeți lansate dintr-un arc întins la maximum și nu putu să nu se întrebe dacă protecția divină l-ar fi ajutat, în cazul ciocnirii cu vreun bolovan sau, pur și simplu, cu strivirea de pământ. La un moment dat, simți cum este încetinit în căderea sa de niște nori pufoși. Urmă impactul dur cu solul, care îl făcu să leșine. Știa că pe undeva pe lângă el trebuia să fie și Hel, dar nu mai avu putere să deschidă ochii. Mintea i se întunecă. Și se instală o liniște deplină.

26

— Ce sunt? Ce sunt?! Ce sunt?

Hel fu primul care își reveni, datorită șușotelilor din jurul său. Inițial, crezu că aude vocile doar în capul său, dar ele deveniră din ce în ce mai reale.

— Ce sunt? Îngeri? Ce sunt? Arată altfel față de cum credeam noi. Dacă nu sunt îngeri?

— I-a trimis Tatăl? Dacă nu sunt îngeri, atunci ce sunt?

— Și cum au venit aici, dacă nu i-a trimis El? Cum să nu fie îngeri, ce altceva ar putea fi?

— Nu știu, dar uite că unul pare să miște. Să facem liniște sau să-l trezim, să vedem cine și ce este?

Necromantul, în cele urmă, își veni în simțiri și privi la cei din jur. Zeci de ochi se uitau la ei, clipind des a mirare. Fețe de un alb străveziu, ce se zăreau uneori de sub praful împrăștiat peste tot, cu gurile căscate. Cu toții erau înveșmântați într-un fel de robe albe, pline de praf și cenușă. Din spate le răsăreau câte două perechi de aripi transparente, fragile, în care reflexiile a trei mici sori se jucau, orbindu-l pe fostul necromant. Încercă să vadă unde se găsește, unde se afla Erin, dar era înconjurat de acele creaturi cu fețe tâmpe și curioase.

— Bună dimineața, libelulelor! Bine v-am găsit! Vă căutam! se ridică el anevoie, scuturându-se de pulberea care îi îngreuna respirația. Am reușit! răsuflă ușurat și îl

zări pe Erin lângă el, leșinat. Îl cadorisi cu două palme zdravene peste ochi, să-l trezească. Măcar acum, cât era inconștient, nu-și putea refuza plăcerea asta... nevinovată.

— Hai cavalere, trezește-te, ridică-te și umblă! Uite ce libelule drăguțe am găsit aici! Ia uite câte figuri tâmpe ne așteaptă!

Una dintre ființe, mult mai în vârstă decât celelalte, cu aripile mai jerpelite și aproape fără nicio strălucire în ele, făcu un pas înainte.

— Bine ați venit în Lumea Sub-îngerilor, cele mai dragi creaturi ale Tatălui! Cine sunteți voi? Sunteți îngeri? Tatăl v-a trimis? O să vină și El, nu-i așa? Cine sunteți voi și cum ați ajuns aici? Ce sunt acelea libelule? Orice ar fi ele, noi nu suntem acele ființe, dacă pe ele le căutați. Noi suntem cele mai îndrăgite creaturi ale Tatălui, noi îl ajutăm să câștige războaiele Lui mărețe...

Necromantul simți că începe să-și piardă răbdarea. Prea multă agitație, prea multă vorbărie inutilă în jurul lui.

— Erin, ce te uiți așa? Închide gura, că începi să semeni cu ei. *Nu știu dacă sunt cele mai minunate, iubite, îndrăgite creaturi ale Lui, dar cu siguranță sunt cele mai tâmpite.* Vorbește tu, ca un mare comandant ce ești...

Tânărul se ridică de spate, trase aer în piept, împărtășind părerea nerostită a necromantului în privința inteligenței creaturilor din fața ochilor săi.

— Bine v-am găsit, cele mai îndrăgite creaturi ale Tatălui! Dacă ați știi cât v-am căutat! Noi suntem... El este Hel și eu sunt Erin. Și avem mare nevoie de voi...

— Sunteți îngeri, nu-i așa? Sigur că El și-a trimis cei mai importanți îngeri la noi. Unde vă sunt aripile? Cum zburați?

— Nu, înțelept sub-înger, noi suntem doar oameni. Dar, într-un fel, El ne-a trimis. Avem nevoie de ajutorul vostru.

Erin pronunțase cu greu cuvântul „înțelept", dar altul mai flatant și măgulitor pentru creatura cu părul lung și sur, cu aripi jerpelite, chiar nu găsise. Înainte să ajungă pe mâinile Doamnei în Negru nu suporta lingușitorii și mincinoșii. Oamenii se mai schimbau. Se adaptau. Răul corupe până și cele mai pure suflete atunci când insistă. Iar la el avusese timp o sută de ani. Acum era perfect adaptat. Și dacă femeia malefică nu l-ar fi eliberat pe neașteptate, ar fi fost o marionetă la fel de ascultătoare ca luptătorul celest torturat. El și Îngerul Morții.

— Oameni? Ce sunt aceia oameni? Nu am auzit niciodată vorbindu-se de voi. Știam de îngeri. Noi, poporul nostru îi slujește pe preaputernicii luptători ai Tatălui încă de la începuturile lumilor, dar nu am auzit de niciun om până acum. El v-a creat? Și dacă da, de ce?

— Cred că... el a vrut să aibă mai mulți copii, cât mai diferiți. V-a creat pe voi, cei mai dragi copii ai Lui, pe măreții lui îngeri, pe frumoasele lui vrăjitoare, pe curioșii și imprevizibilii lui oameni. Erin avu o ușoară reținere când aminti de vrăjitoare, părea să-i evoce multă suferință. Ar fi vrut să spună că oamenii erau copiii preferați ai Creatorului, dar alese să facă jocul acelor... libelule.

— Atunci, dacă sunteți copiii Lui, înseamnă că sunteți frații noștri. El când va veni? Uneori ne gândim că ne-a

abandonat. Atunci ne strângem pe Muntele Sacru și plângem și îl implorăm să vină, dar nu ne răspunde...

— Este... este ocupat, interveni și Hel în discuție. Sunt sigur că ar vrea să vină, dar este ocupat rău, dacă ați ști câte are de făcut, credeți că e ușor să ai o întreagă lume pe cap? Din păcate, noi, frații voștri mai mici, avem nevoie de ajutorul vostru.

Cei doi bărbați se priviră complice, în timp ce răspunsul interlocutorilor întârzia să vină. Conducătorul creaturilor nătânge stătu o vreme cu ochii pierduți în zare, înainte să spună vreun cuvânt. În cele din urmă, luă o decizie.

— Atunci, frații noștri dragi, fiți bineveniți. Vom merge la locul nostru de odihnă și de rugăciuni și vom vorbi despre ajutorul de care aveți nevoie, spuse.

Făcu un semn și alți doi sub-îngeri, mai tineri, îl luară fiecare de câte o subțioară și se ridicară cu el în zbor. Alți doi semeni de-ai lor procedară la fel cu Erin și Hel.

Cei doi încercară să vadă unde îi duceau înaripații, dar ceața deasă și vremea mohorâtă îi împiedicau să deslușească ceva. Părea că până și vremea era deprimantă cu aceste creaturi naive. În sfârșit, ajunseră pe platoul unui munte înalt, care străpungea norii. Ființele zburătoare le dădură drumul de la câțiva metri, iar ei se rostogoliră pe pietrele umede, înjurând printre dinți. Simțeau atmosfera tristă și apăsătoare și-și doreau să plece cât mai repede de acolo. Libelulele, așa cum le zicea Hel, erau amabile și încercau să fie prietenoase, dar naivitatea lor – ca să nu fie prea dur și să genereze vreun conflict –, începea să îi întărâte.

— Fratele meu Erin, fratele meu Hel, am ajuns acasă. Aici este mărețul munte în care stau, de la facerea lumii, toți sub-îngerii.

— Cum? Stați toți grămadă aici? Și nu ați încercat să căutați și alte locuri prin lumea asta a voastră? se uită Erin cu neîncredere la ei.

— Să căutăm alt loc? Bătrânul zburător le aruncă o privire de parcă i-ar fi vorbit de un sacrilegiu, de parcă în cei aproape o mie de ani de existență nimeni nu-i pusese o asemenea întrebare prostească.

— De ce să facem asta? De ce am avea nevoie să plecăm de aici, dacă Tatăl ne-a zis să stăm în acest munte? glăsui cu neîncredere.

Cei doi intruși se uitară buimaci unul la altul. Înțeleseseră că Stăpânul Întunericului crease demonii săi doar ca să-i asculte orbește ordinele, dar nu pricepeau cum însuși Tatăl plămădise asemenea ființe lipsite de creier. Să fi făcut El vreo greșeală? Prea erau tâmpe aceste creaturi. Știau, însă, că nu trebuie să le supere, nu voiau să rateze unica șansă.

— Da, Tatăl v-a zis, dar nu v-a spus să stați aici, legați de piatra asta. Îmi imaginez că aveți o lume destul de mare, sigur mai sunt și alte locuri de văzut...

— Fratele meu om, ce spui tu intră în contradicție cu ce ne-a zis Tatăl. Ne-a spus să locuim acest munte, să ne facem treaba sacră pentru care am fost creați și să-L așteptăm. Nu ne-a zis nimeni să vedem alte locuri și să ne mutăm, așa că nu ne îndepărtăm prea mult de casa noastră. Avem tot ce ne trebuie aici, uitați-vă și voi! Sunteți oaspeții noștri!

— Dar n-ați fost curioși să vedeți ce e acolo, în depărtare?

— De ce să fim, frate Erin? Creatorul nu ne-a spus asta. Nu ne-a explicat nici ce înseamnă să fii curios, dar dacă el nu ne-a zis, înseamnă că nu avem voie să fim așa.

Cei doi oameni continuară să se holbeze unul la altul, de parcă ar fi vorbit cu niște nebuni, apoi începură să privească peisajul care se așternea în fața lor. Muntele era imens și aproape lipsit de orice urmă de vegetație. De fapt, realizară că nu exista altceva decât piatră, cenușă vulcanică și ceața aceea care, amestecată cu praful, acoperea totul.

Mii, zeci de mii de peșteri stăteau aliniate simetric pe toată suprafața, cât vedeai cu ochii. Unele locuite, altele în paragină. Micile chilii păreau să înconjoare ridicătura imensă de rocă pe mai multe zeci de rânduri, ca niște inele. Deasupra lor se găsea o potecă în trepte, care ducea spre inima muntelui.

— Mulțumim pentru ospitalitate, deși sperăm să nu stăm mult, interveni și Hel. Nu că n-am vrea sau nu ne place compania voastră, dar Tatăl are alte treburi pentru noi, iar noi trebuie să îl slujim, așa cum faceți și voi. Dar de ce aveți atât de multe căsuțe goale și părăginite pe munte? Oricum, nu e important, mai bine dați-ne ceva de mâncare...

Sub-îngerii se uitară unul la altul, de parcă n-ar fi auzit ce zicea. De fapt, nu înțelegeau.

— Ce înseamnă să dai cuiva de mâncare? întrebă unul mai sfios.

— Cum adică... voi nu mâncați?

Hel făcu ochii mari de uimire. În ce se băgaseră? Cum să ai încredere în niște ființe care nu mănâncă? Parcă stăteau de vorbă cu niște statui vii. Semănau mult și la comportament și la inteligență.

— Cum, în numele Tatălui, mai trăiți?! zgudui fostul necromant una din ființele din fața lui. Foamea îl făcea să-și piardă răbdarea. Știa că risca să-și supere gazdele, dar pur și simplu nu mai putea gândi și aproape că nu mai auzea nimic din cauza ecourilor care îi veneau din stomac.

Bătrânul cu păr sur și aripi fără strălucire privi în gol, cu ochii cuprinși de lacrimi. Nu mai vedea prea bine și amintiri de demult îl chinuiau. Se așeză pe o piatră mare, sprijinit de cei doi sub-îngeri care îl însoțeau mereu. Erau fascinanți pentru el acei oameni, prea mult stătuseră în izolare, prea multă suferință, prea mult abandon și tristețe. Și iată că acum descopereau că nu erau singurele creații ale Lui și că alte ființe în afară de îngeri aveau nevoie de ei. Era, însă, prea temător și lipsit de curajul de a lua rapid o decizie. Nu-i plăcea că n-are timp de gândire, în lumea lor nu îi grăbea nimeni. Dacă era ceva ce aveau din belșug, acel ceva era timpul.

—Nu, tinere Hel. Noi nu mâncăm, nu am mâncat niciodată, nici nu știm ce înseamnă asta. Dacă e ceva tipic uman, legile voastre nu ne afectează pe noi. Cred că ești la fel de confuz ca și noi. Nu e nimic rușinos în asta, la un moment dat ne dăm seama toți. Ce facem noi? Acum doar stăm, ne rugăm și plângem. Îl rugăm pe El să își întoarcă fața, să ne mângâie cu atenția Lui. N-am înțeles niciodată

de ce ne-a închis aici, nu ne-a spus. Rolul nostru era să-i sprijinim pe îngeri în bătăliile lor. Iată unul din secretele Lui: ca orice Creator, se temea la un moment dat că ceea ce a creat se poate întoarce împotriva Lui. E blestemul oricărui Creator, să știi asta. Am avut mult timp să mă gândesc. Așa că i-a făcut pe îngeri, cum știți și voi, invincibili. Dar, spre siguranța lui, nu i-a făcut imuni la durere. Așa că ne-a creat pe noi, care nu suntem nemuritori, deși avem viața atât de lungă încât nu ne mai știm șirul anilor. Rostul nostru era doar să absorbim durerea oricărei lovituri sau răni pe care un înger ar fi primit-o în luptă. Ei credeau că nu simt loviturile, dar în realitate le suportam noi. Așa că viața noastră, în momentele de glorie ale luptelor Tatălui, era plină de suferință, dar și de mândrie. Era o onoare să fii cel care încasa loviturile pentru Arhanghel sau pentru conducătorul Legiunii a Șaptea de Serafimi, cel numit Aelyus, dintre Primii Îngeri.

La auzul numelui cunoscut, cei doi se priviră mirați. Se pare că și Aelyus uitase să le specifice că făcea parte din cea mai mândră și mai puternică dintre Legiunile Cerești. Secrete. Secrete peste secrete. Toți aveau unul sau mai multe, care, când ieșeau la iveală, se prăbușeau ca un bolovan peste lumea lor. Erin își aminti de cărțile citite în Marea Bibliotecă, în urmă cu un secol, despre acea măreață Legiune care căzuse în dizgrație când conducătorul ei plecase. Unde? Nu spunea nicăieri. Nici prin gând nu i-ar fi trecut că îl cunoștea și chiar erau legați unul de altul.

— Erin, cred că prietenul tău înaripat a uitat un asemenea detaliu mic și lipsit de importanță. Poate l-o fi lovit

modestia. Un înger care nu e arogant și plin de el. Mai rar, ce-i drept. Și nici vrăjitoarea aia care îi dă târcoale nu ne-a spus. Or mai fi uitat și alte lucruri mărunte? Ceva de genul mărunțișurilor care să ne ajute să nu fim făcuți praf în lumea noastră de Stăpânul Întunericului sau de Doamnă?

— Tacă-ți gura, idiotule. Te refereai la Maya? Îi dă târcoale?

— Ești atât de orbit de răzbunare și de fuga ta de probleme, încât n-ai vedea nici dacă ți-ar spune că a luat-o de nevastă. Eu îți vorbesc despre secretele prietenilor noștri, că e periculos ce fac, și tot ce poți să mă întrebi e dacă vrăjitoarea aia afurisită și cu nasul pe sus e cea care îi dă târcoale. Da, exact asta am spus. Se potrivesc, nu? chicoti Hel, sub privirile dezaprobatoare ale lui Erin și cele uimite ale sub-îngerilor. *Clar trebuie să plecăm de aici, că te molipsești de la ființele astea.* Continuă, te rugăm, bătrâne!

— Acum, însă... ceva s-a întâmplat. Nu mai simțim legătura cu îngerii. Nu mai simțim! Și asta ne sperie și ne face chiar mai singuri. Plângem, implorăm, dar El nu ne aude... Și despre chiliile goale, ți-am spus că nu suntem nemuritori. La un moment dat ne vine timpul. Iar poteca de deasupra duce la... la o grotă fără sfârșit, unde ne găsim noi liniștea după moarte. Simțim cu ceva timp înainte când o să murim. Tatăl ne trimite o viziune, în care ne cheamă la El. Din acel moment, renunțăm la atribuțiile noastre și ne pregătim pentru moarte. Urcăm acea potecă, aruncăm priviri înapoi, îi binecuvântăm pe ceilalți, ne reamintim gloria bătăliilor duse de Tată, apoi ne aruncăm

în grotă. Habar nu am dacă El ne prinde în brațe la capătul ei sau doar murim. Dar curând voi afla și eu, am avut de curând revelația...

— Mie mi-a trecut foamea, bătrâne înțelept.

Erin se așeză lângă el pe piatră, privindu-l cu compasiune. Se pare că totuși mai era capabil de așa ceva. Se simți stânjenit, dar și mirat, în același timp. Secrete, secrete și iar secrete! Creatorul, femeia pe care o iubise, Aelyus... toți, dar chiar toți aveau ceva de ascuns?

— Și pe noi Tatăl ne-a abandonat, se pare că face ceea ce știe El cel mai bine. Măreții Lui îngeri nu sunt decât o grămadă de înfumurați care ne urăsc pe noi, oamenii, și pe vrăjitoare. Iar Aelyus, cel de care vorbești tu, îl cunosc bine, el ne sprijină și ne-a rugat să venim aici. El ține la Lumea Oamenilor, dar pesemne că a uitat să ne spună că era conducătorul Oștirilor Cerești. Totuși, în mâinile voastre, a copiilor lui dragi, stă salvarea a tot ce a creat El. Aveți șansa să luptați voi și să-L faceți mândru.

— Dar noi, sub-îngerii nu suntem războinici, nu știm să luptăm. Noi știm doar să îndurăm loviturile altora, așa ne-a învățat Creatorul și asta trebuie să facem!

Mai mulți spuseră asta în cor, în încuviințările celorlalți.

— Și unde e El acum? Vi se pare că îi pasă de ce faceți voi sau vă ascultă? Aiurea! El nu dă nici măcar o ceapă degerată nici pe voi, nici pe noi! Și dacă e reținut de altceva, cum va reacționa când va afla că toți ceilalți copii ai Lui v-au cerut ajutorul și voi n-ați vrut să-l acordați? izbucni Erin. Ochii îi scăpărau plini de furie și dinții îi scrâșneau să se spargă. Tremura de nervi și furie. Avea nevoie disperată de ei.

Plecară să se odihnească într-o chilie, așa obosiți și flămânzi cum erau. Se uitau de sus la acel platou de unde se auzeau tot felul de murmure, fâlfâituri de aripi. Sub-îngerii se adunaseră în cerc în jurul bătrânului și vociferau în contradictoriu. Le puseseră pe gânduri pe sărmanele făpturi chinuite. Altădată, Erin i-ar fi înțeles. Ceea ce aflaseră le dăduse existența peste cap. Își aminti cum s-a simțit atunci când, în urmă cu o sută de ani, deschisese cartea interzisă și reușise să deslușească sensul viselor pe care le avusese. Furia i se domolise și încercase din nou sentimente uitate față de semenii săi. Acum simțea la fel pentru libelulele imense și neștiutoare.

Adormiră, în cele din urmă, frânți după o zi obositoare, plină de descoperiri tulburătoare. Dimineața se treziră mai odihniți, dar și mai flămânzi. Și ajunseră din nou în fața bătrânului sub-înger, care îi privea cu ochi încețoșați.

— Aveți dreptate. El ori ne-a abandonat, ori a uitat de noi. Sau ceva îl reține. Dacă rămânem aici, nu facem decât să ne tânguim și să așteptăm revelația aducătoare de moarte. Nu avem cu ce lupta, dar vom veni cu voi. Ajutați-ne cu armele, iar noi vă vom sprijini prin numărul nostru mare și cu viețile noastre. Măcar vom muri cu un scop. Vom lupta, sperând că El ne va vedea și îi va fi iarăși drag de noi. Poate își va întoarce chipul către noi și ne va mângâia cu atingerea Sa blândă, pe care niciunul dintre cei care mai trăiește aici n-a simțit-o vreodată. Acum duceți-vă în lumea voastră și... mâncați, orice ar însemna asta. Văd pe chipurile voastre că asta e important pentru voi. Lăsați-ne să ne pregătim de război, avem nevoie de ceva timp, mai ales că nu știm cum se face...

Cei doi oameni răsuflară ușurați. O piatră de moară li se luase de pe inimă. Reușiseră ce își propuseseră, îi salvaseră pe sub-îngeri de la un posibil atac al Doamnei în Negru sau, și mai groaznic, de la subjugarea dorințelor ei, iar acum găsiseră dintr-odată foarte mulți aliați care aveau să devină o forță redutabilă în lupta ce urma să vină. Doar foamea care îi rodea încet le mai tăia din bucurie.

Bătrânul conducător făcu un semn în aer și un cerc auriu îi încadră pe cei doi vizitatori. Pământul se despărți sub picioarele lor. Era mai ușor să ieși din acea lume, nu mai aveau nevoie de ritualuri și poțiuni din sângele tuturor copiilor Tatălui. Căzură din nou în gol, cu ochii închiși, rotindu-se fără niciun control și se izbiră de sol, în fața celorlalți Cavaleri ai Sfârșitului, care tocmai ce puseseră masa.

27

Se bucurară că scăpaseră din lumea cenușie a sub-îngerilor. Mâncară de parcă n-o mai făcuseră de un secol. Necromantul chiar se gândi că niciodată o bucată de pâine uscată și niște carne tare, cu același gust ca al curelelor de care își atârnau săbiile, nu îi produseseră atâta bucurie și încântare. Cavalerii Sfârșitului îi ascultară cum povesteau, cu gura plină, despre ființele ciudate pe care le văzuseră dincolo. Toți erau cu inima mai ușoară acum, că Salvatorul lumii se întorsese și câștigase aliați numeroși și puternici. Dar nu aveau timp de pierdut. Lupta pentru lumea vrăjitoarelor era mult prea aproape ca să mai piardă vreme lenevind lângă foc și spunând povești. Luară decizia ca Erin, însoțit de cavalerii rămași, să se alăture armatei care mărșăluia spre lumea de deasupra norilor, iar Hel să vină cu copiii preferați ai Tatălui. Atunci când vor fi şi ei pregătiți.

Îmbrăcat în veșmintele negre ale Cavalerilor Sfârșitului, cu mantia fluturând în vânt, cu părul tuns scurt și barba abia ivindu-se, Erin stătea lângă calul său, însă, din motive greu de înțeles pentru el, îi era greu să se despartă de fostul necromant. Trecuseră prin multe împreună și poate era ultima dată când aveau să se mai vadă. Nu știa cât se va mai îndura Tatăl să îi ofere protecția divină. Uneori i se părea că abuzase prea mult de ea și de bună-

voința Creatorului. Era doar una din multele ființe nevolnice și netrebnice, poate chiar mai josnică decât toți semenii săi. De ce El?

— Comandante, sper că nu ai de gând să verși lacrimi la despărțire, nu? Pentru că eu încă nu pot să vă înțeleg emoțiile. Adică, dacă cineva pleacă, să plece pur și simplu. De ce să-ți pară rău? Dacă se întoarce, treaba lui, dacă nu, sper să aibă un loc de odihnă liniștit.

— Tu nu poți să înțelegi multe, Hel. Dar va veni o vreme când o vei face. Asta dacă nu cumva te gândești să dai bir cu fugiții, nenorocitule! Sper că nu ți-a trecut asta prin cap. Sau să te apuci, tu cu armata de libelule, să căsăpești oameni, să-ți reiei vechea ocupație.

— Cine mă crezi, cap pătrat ce ești? Pe cuvântul meu de om, nemuritor, fost necromant. Puteam să te las baltă de zeci de ori până acum. Și totuși, n-am făcut-o. Vino aici!

Erin rămase surprins când fostul Necromant îl îmbrățișă ca un frate mai mic. El nu avusese niciun frate, dar așa își imaginase că trebuiau să se comporte. Fără să spună nimic, îl cuprinse pe după gât și îl strânse cu putere. Simți convulsiile care îl cuprinseră pe Hel și strădania acestuia de a le controla, fără succes însă. Se depărtă de el, cu o senzație de remușcare în suflet.

— Cu bine... frate! Ar fi de preferat să nu întârzii!

— Da... *O să încerc.*

28

Cavalerii Sfârșitului din celelalte colțuri ale lumii ajunseseră la locul pe care Aelyus îl comunicase și scrutau orizontul. Abia când în zare începu să se vadă micul grup de vrăjitori și călugări care plecase împreună cu războinicii din Fortăreață, pricepură că rămăseseră fără conducător. Înțeleseră că toți ceilalți tovarăși ai lor, care îl urmaseră pe Elan, se sacrificaseră pentru misiune. Cinste lor, respectaseră întocmai codul, își îndepliniseră menirea, dar acum scopul final nu mai era doar lupta cu demonii. Făceau parte dintr-un plan mult mai mare, iar ei erau convinși că nu îl vor înțelege niciodată. Mesajele pe care le primiseră cu ajutorul proiecțiilor astrale ale mentaliștilor îi informaseră că trebuie să vină în ajutorul Lumii Vrăjitoarelor, ce va fi atacată de Doamna în Negru, dacă nu cumva și fusese deja. Însuși Îngerul Aelyus îi ceruse asta comandantului lor.

Mai mult, un miracol de nedescris se înfăptuise: Salvatorul lumii, Erin, se întorsese și avea să lupte alături de ei. Călătorea acum tăcut în fruntea lor, privind impasibil în jur. Cum și de unde venise, nu se știa. Unele zvonuri spuneau că a fost mort și a înviat. Alții că a fost prizonierul Stăpânului Întunericului, alții că nu ar fi el cu adevărat sau că s-a rătăcit în gurile infernului, iar acolo se părea că până și timpul putea fi înșelat. Tot ce era important

acum era că un comandant bun murise pentru ei, iar unul legendar îi luase locul.

Se temuseră ca nu cumva cei din Templu sau din Orașul Vrăjitorilor să fi fost atacați pe drum de vreo armată ascunsă, să nu fi fost vreo diversiune a acelei femei malefice, dar din fericire nu se întâmplase așa ceva. Chiar și Erin se temuse de așa ceva. N-ar mai fi avut cum să ajungă la vrăjitoare și ar fi asistat neputincios, de acolo, de jos, la măcelul care ar fi avut loc. Știa că Maya făcuse pregătiri pentru asediu, însă și ea recunoscuse că vrăjitoarele nu sunt destul de puternice sau de numeroase pentru a rezista unui asemenea atac. Aveau disperată nevoie de ajutor. Iar cei din Lumea Oamenilor nu aveau timp de pierdut. Din punctul înalt de unde privea Aelyus, mii de furnici se agitau rostogolind și împingând bolovani. Din locul în care se afla Erin, mii de Cavaleri ai Sfârșitului tăiau copaci pe care elementaliștii îi smulseseră din pădurile vecine, prin intermediul unor vânturi uriașe. Focurile alchimiștilor ardeau întruna, amestecând fumuri, prafuri și mirosuri, umplând sticluțele cu poțiuni înviorătoare și cleiuri pentru lipit materialul de construcții. Turnul se ridica, încet, monstruos, ca o sfidare a oamenilor împotriva Creatorului. Milenii întregi, ființele umane se întrebaseră ce este deasupra norilor, dacă Tatăl îi privește de sus, dar nu îndrăzniseră să spere că unii dintre ei vor avea posibilitatea să și ajungă acolo. Unii Cavaleri ai Sfârșitului vociferaseră că vor atrage mânia îngerilor, când auziseră planul nebunesc născocit în sala mare a Fortăreței. Numai faptul că Elan se sacrificase pentru îndeplinirea acestei

nebunii îi convinsese să se supună ordinelor. Și turnul urca, urca mereu, cu un fel de trepte pe partea exterioară, în spirală, suficient de late încât o jumătate de duzină de oameni să urce cot la cot. Ajunseseră la primii nori, se temuseră să nu se lovească de ei, dar descoperiră uimiți că erau alcătuiți din fum gros, care nu se risipea nicăieri, ci plutea purtat de vânt. De acolo, de sus, se vedea în depărtare, dar nicăieri nu zăreau nici Creatorul, nici îngerii și nici vrăjitoarele.

— Știi, încep să cred că Tatăl e departe sau nici nu-i pasă de ce se întâmplă aici, îi spuse Erin îngerului care coborâse lângă el. Dacă i-ar fi păsat, nu ar fi lăsat să se întâmple una ca asta.

— La ce te referi, mai exact? La planurile Doamnei, la luptele dintre copiii Săi, la invazia demonilor?

Fața îngerului era impasibilă, privea mereu spre turnul al cărui vârf nu se mai vedea, iar oamenii, vrăjitorii și călugării care se agitau pe toată suprafața monstrului de piatră și lemn, nu erau mai mari decât niște puncte negre.

— La toate astea și la faptul că o asemenea construcție ar fi trebuit să atragă mânia Lui, să ne transforme pe toți în praf și cenușă, să ne împrăștie în cele patru vânturi. Dacă ne atacă îngerii, pentru că ne sfidăm locul în planul Creatorului?

De mult timp nu-l mai văzuse îngerul pe urmașul său așa îngândurat. De fapt, de la bătălia din urmă cu o sută de ani. Acum avea protecție divină, nu putea fi ucis, dar nu se temea pentru sine. Se gândi că faptul că urmează să pășească în Lumea Vrăjitoarelor, unde era femeia pe care o iubise, care de data asta era în pericol, îl făcea să

fie așa temător, și colțul gurii i se ridică ușor a satisfacție. *Încă nu e pierdut. Timpul vindecă unele răni, dar altele rămân. Și e cel mai bine, așa mi-a spus Maya. Iar unde iubirea s-a uscat ca un trunchi de copac, poate răsări la fel de puternică. Numai să nu fie prea târziu.* Aici simți și el un fior care îi porni din vârfurile aripilor și îl străbătu până în piept, aproape sufocându-l. Să nu fie prea târziu nici pentru el.

Proiecția unui mentalist le întrerupse discuția. Unul dintre nori se apropiase de turn și se curbase sub forma unei arcade gigantice. Era poarta pe care o deschidea Maya, așa că nu era timp de pierdut. Cavalerii care se odihniseră, se apropiau din toate părțile, cu armele în mâini. Săbii, mini-arbalete, securi de luptă, cârlige uriașe cu care să pironească demonii, plase pentru monștrii zburători, poțiuni explozive, toate pregătite să semene moarte, ironic, pentru salvarea unei lumi. Se aliniaseră toți în fața alchimiștilor pentru a-și primi poțiunile care aveau să-i ajute să nu ajungă obosiți în mijlocul bătăliei. Cei care se aflau trebăluind pe structura uriașă de lemn și piatră erau deja gata de luptă, cu poțiunile pregătite.

— Du-mă sus, Aelyus! Trebuie să fiu în fruntea lor.

Se ridicară în zbor, cu ochii la norul ce semăna cu poarta unui castel, din care se auzeau deja răgete monstruoase, amestecate cu țipete de femei, tunete și tot felul de bubuituri.

Numai de n-ar fi prea târziu! își spuse cel ce mai salvase o dată omenirea, iar îngerul repetă ca un ecou același gând.

Măcelul începuse de ceva timp și era în toi. Vrăjitoarele se luptau la sol, folosind tot soiul de magii, toiege magice

sau arcuri invizibile, din care țâșneau săgeți de lumină. În văzduhul de deasupra, din nou, alte vrăjitoare, călare pe ciorile lor imense, se învârteau și se înfruntau cu hoardele de demoni zburători. Săgeți, foc, fulgere și urlete veneau din toate părțile. Maya lupta la sol, cu rochia ruptă și murdară de sânge, încercând să țină piept, împreună cu alte războinice experimentate, creaturilor înaripate din adâncuri, ce se apropiau turbate. În aer, Zaira și alte vrăjitoare tinere făceau bucle și se rostogoleau înverșunate în urma unor demoni sau fugeau urmărite de acele ființe hâde, dornice să aducă moartea.

Groaza îl cuprinse pe Erin când văzu cu câtă ferocitate erau atacate femeile, cum erau încolțite și ghemuite una în alta, luptând cu îndârjire. Erau altfel de demoni, cum nu mai văzuse, mult mai mari și mai înfiorători. Unii aveau trupuri umane, pline de mușchi, cu capete de animale de pradă, cu colți care sfâșiau ca niște cuțite. Brațele li se terminau cu gheare sau lame osoase ce aduceau cu săbiile sau securile de luptă. Arătau ca niște sculpturi neterminate, realizate de un meșter nebun. Cei din aer, cu aripi groase, păreau niște împreunări grotești, amestecuri de animale sălbatice pe care mintea unui om nu le-ar fi plăsmuit niciodată. Aveau coarne de taur, gheare de pasăre, unii aveau ciocuri curbate, ca de vultur. Scoteau urlete înfiorătoare când erau loviți sau când își urmăreau prada în zbor.

Conducătorul celor din Lumea Oamenilor renunță la scut, pentru a putea lupta cu două săbii, ambele înmuiate în otrăvurile pe care Cavalerii Sfârșitului le produseseră

cu ajutorul metodelor vechi ale asasinilor. Cu un răcnet puternic, aruncă una din lame în spatele unui demon imens care încolțise o vrăjitoare, iar când acesta se întoarse clătinându-se, îl lovi cu o sete de sânge pe care nu o mai simțise demult. Era vremea răzbunării. Își recăpătă sabia, aruncă o privire de superioritate femeii pe care o salvase și porni mai departe, cu ceilalți luptători urmându-i exemplul. Era rândul demonilor să fie încercuiți și luați prin surprindere. Nu erau imuni la otrăvurile care își făceau rapid efectul, și nici la sălbăticia cu care îi atacaseră cei care veniseră în ajutorul femeilor. Cavalerii curățară toată valea în care ajunseseră și se pregătiră să treacă mai departe, peste dealurile create de formele neregulate ale norilor. În depărtare se auzeau răcnetele demonilor și țipetele vrăjitoarelor. Deasupra solului se vedeau, la mică înălțime, ciorile imense și demonii zburători într-o încleștare înfiorătoare a morții. Dintr-odată, demonii care tocmai fuseseră uciși începură să respire și, cu ochii bulbucați, se ridicară din nou în picioare. Cavalerii se uitară descumpăniți unul la altul.

— Ce așteptați, afurisiților? urlă Erin la ei. Omorâți-i din nou și asigurați-vă că rămân așa. Demonilor le stă cel mai bine morți! Și încercați să rămâneți vii, dacă se poate. Nu știu cum au înviat ăștia, dar sunt aproape sigur că nu e ceva normal. Dacă muriți, nu cumva să înviați, că vă ucid cu mâna mea! Cei cu plase și cârlige mergeți cu mine, restul rămâneți cu cățeii ăștia!

Cavalerii Sfârșitului se împărțiră în două grupuri, din care unul rămase să se lupte cu demonii înviați. Lupta

era grea, mai ales că moralul le fusese afectat de ceea ce văzuseră, iar pierderile erau mari de ambele părți. Un grup de vrăjitoare se alătură cavalerilor, luptau cot la cot, dar nu era suficient ca soarta bătăliei să se tranșeze. Totuși, demonii morți nu mai înviau și asta era încurajator. Lupta aeriană era în toi, iar săgețile cavalerilor nu erau foarte eficiente împotriva solzilor groși ai adversarilor vrăjitoarelor. În mod clar, soluția era să îi aducă la sol și acolo să îi măcelărească.

— Aruncători, pregătiți plasele! Și acum, așteptați fără ca măcar să respirați! Voi, cei cu cârlige, ascundeți-vă după ridicătura aceea din zare! Când va fi momentul, lansați tot ce aveți! Repede! Aduceți-i la sol și ne ocupăm acolo de ei!

Câteva vrăjitoare urmărite de un stol destul de numeros de demoni se îndreptau spre ei la mică înălțime. Femeile înțeleseră că nu există alternativă decât să lucreze împreună.

— Plasele, acum!!! răcni Erin și sute de năvoade ca de pescuit se ridicară în același timp, înconjurând grupul mare de demoni, care începură să cadă ca niște saci de nisip când legăturile se strânseră din ce în ce mai tare în jurul lor. Cavalerii își scoaseră săbiile și securile, iar zburătorii prăbușiți n-avură nicio șansă. Când alți demoni se năpustiseră spre ei, așa cum prevăzuse comandantul, aruncătorii de cârlige își făcură treaba exemplar și aduseră bestiile la pământ, măcelărindu-le. Chiar și după ce înviară, ființele din adâncuri se treziră încă legate, așa că fu doar o formalitate pentru cavaleri să le ucidă definitiv.

Tânărul comandant nu avu ocazia să se bucure prea mult, fiindcă o recunoscuse pe Zaira, urmărită de un demon înspăimântător, iar cioara ei arăta rănită și se zbătea din greu să se îndepărteze. Săgețile de lumină pe care le arunca vrăjitoarea nu păreau să îl afecteze pe monstrul turbat care o fugărea. Fără să stea pe gânduri, bărbatul alergă spre prima cioară care aterizase, o repezi la o parte pe femeia de pe ea și se îndreptă fulger spre ființa hâdă, încercând să se interpună între ea și Zaira.

Pasărea uriașă pricepu ce voia el să facă, de parcă i-ar fi citit gândurile, și îl duse deasupra creaturii din adâncuri, iar Erin se aruncă, înfigându-i bestiei săbiile în spinare. Demonul nu vru însă să moară, căci, din cauza solzilor, lamele nu pătrunseră prea adânc. Cavalerul nu putea să îl înjunghie în gât, așa că se concentră asupra aripilor, lovindu-le cu sălbăticie, în timp ce demonul urla de durere, încercând să se mențină în echilibru și să îl apuce pe muritorul de care nu putea scăpa.

Erin văzu că cioara care îl adusese era în apropiere, așa că aruncă o sticluță cu substanță explozivă și plonjă spre pasărea care îi înțelese încă o dată planul.

— Zaira, trage acum! apucă să spună, înainte ca săgeata de lumină să provoace explozia.

Un glob imens de flăcări îl înconjură într-o clipită pe demonul care urla de durere și groază. Suflul exploziei îl aruncă pe bărbat departe de cioară. Se lovi din plin de un alt demon, care se apropiase prea mult și se prăbușiră amândoi în gol. Cavalerii îi veniră de hac monstrului. Erin rămase leșinat pe sol.

În fața Mayei, un grup de luptătoare încerca fără succes să țină piept conducătorului armatei demonice, însuși Îngerul Morții, a cărei sabie cu flăcări negre făcea ravagii printre vrăjitoarele și cavalerii care încercaseră să îl oprească. Ochii lui roșii aruncau priviri ce îi paralizau pe cei care îl priveau și îi făceau să renunțe singuri la arme, aruncându-se ca niște marionete în brațele morții. Armele oamenilor și toate magiile celor din Lumea Vrăjitoarelor îi produceau în mod clar dureri, dar nu îl puteau ucide. Îngerii erau mult prea puternici pentru orice ființă vie și erau nemuritori. Iar acest înger pervertit era încă și mai puternic. După ce le ucise pe ultimele vrăjitoare care se aflau în calea lui, se îndreptă, cu un rânjet sinistru, către Maya. Fulgerele trimise de ea se pierdură în flăcările negre ale sabiei inamicului. Descumpănită, femeia se trezi dintr-odată lovită și trântită de un demon, în timp ce îngerul întunecat ajunse deasupra ei, pironind-o cu sabia.

— Răbdare! tună. Stăpâna vrea să te omoare personal!

Atât apucă să spună înainte ca Aelyus, năpustindu-se din văzduh, să-l izbească cu forță și să-l arunce cât colo. Oamenii și vrăjitoarele se dădură la o parte, în timp ce îngerii, cu săbiile scoase, se priveau plini de furie: unul cu ura născută din pervertire și suferință profundă, celălalt cu ura împotriva celui care voia să îi răpească ființa iubită. Puterile le erau egale, niciunul nu putea fi ucis de celălalt, iar lupta avea, cu siguranță, să dureze mult...

29

Tabla de șah se prefigură iar în fața Tatălui, care o privi îngândurat. Norii înconjurau suprafața de joc, iar adversarul își etală piesele. Pioni negri, în forme monstruoase, alții cu aripi și inserții solzoase, deplasându-se deasupra mesei de joc. În fruntea lor, un Nebun întunecat, cu ochii roșii și o sabie care ardea cu foc negru, ce absorbea orice urmă de lumină. Imediat apărură și piesele Creatorului. Pioni albi, pe suprafața de joc, la fel și în aer, dar mult mai puțini decât cei ai inamicului. Lupta părea inegală, dar Tatăl văzu cum cel dintâi Nebun Alb și Caii pe care îi conducea se cățărau și intrau în luptă, atacând piesele negre.

— Hm, m-ai luat prin surprindere, îi spuse adversarul ușor amuzat. Văd că Nebunul tău se încăpățânează să nu renunțe. Omul ăsta, pur și simplu, nu vrea să moară și, aparent, nu-i lasă nici pe ai lui. Mă tot întrebam de ce îl placi, de ce i-ai acordat protecția Ta. Ce are el așa special?

— Tocmai de asta. El e ceea ce am așteptat și am sperat de la oameni. Și de asta spun că ei sunt tot ce am creat mai bun. Uită-te ce s-a întâmplat de când i-am părăsit: îngerii sunt pierduți, respectă niște reguli care nu mai au niciun rost, ca un roi de albine care și-au pierdut regina. Se pierd în importanța și măreția lucrurilor care au avut loc înainte ca munții să se înalțe și norii să brăzdeze cerul. Nu s-au întrebat niciodată de ce fac ce fac, ci doar acțio-

neazǎ orbește, din inerție. Privește vrăjitoarele. Ele, cel puțin, au avut o menire mult mai nobilă decât îngerii. Au vegheat asupra lumii muritorilor din depărtare, dar nu s-au implicat atunci când a fost nevoie. Pe de-o parte, le înțeleg, nu sunt nemuritoare. Apoi, rămân oamenii. Ființele cele mai slabe, cele mai vulnerabile, cu mintea cea mai îngustă. Te-ai putea gândi că nu e mare lucru de capul lor. Dar sunt cele mai luptătoare ființe din câte am creat până acum. Oricât le-ai distruge, se ridică iar și iar... Știu că nu pot fugi, știu că nu se pot ascunde, știu că nu pot îngenunchea în fața durerii. Ei n-au de ales decât să meargă mai departe. Și iată-l pe Erin, câtă încăpățânare, câtă determinare, în ciuda a tot ce a suferit! Și câtă strădanie pune în tot ce face, în ciuda faptului că el crede că nu mai are suflet! Uneori îmi aduce aminte de mine.

— Mie îmi aduce aminte de ce am pierdut. Sau, mai bine zis, de ce m-ai părăsit, răbufni adversarul. Pentru că asta faci Tu. M-ai părăsit, așa cum i-ai părăsit și pe ei. Așa că înțelegi de ce trebuie să distrug totul. Și acum, te rog să mă scuzi puțin, am o mică răfuială personală...

30

Fulgere se abătură asupra tablei de șah din toate cele patru colțuri și se uniră într-un punct, unde loviră iar și iar. Din adâncul suprafeței ieși o Regină neagră, atât de întunecată încât arunca beznă în jurul ei, și începu să se miște încet, înconjurată de forțe care măturau pionii albi sau negri din calea ei.

Ochii Tatălui urmăreau cu îngrijorare cum Doamna în Negru se deplasa lent, cu mișcările ei teatrale, și cum toți cei care îi stăteau în cale, fie ei demoni, cavaleri, vrăjitoare erau făcuți praf fin sau, în cel mai fericit caz, aruncați departe. Ajunse în fața Mayei, care, cu părul pârlit, cu brațele zgâriate și rochia ruptă, rămase pironită locului.

— În sfârșit, vrăjitoareo! Aștept de mult momentul ăsta. Chiar îmi era dor de o răfuială ca între femei! râse sinistru apariția a cărei rochie părea de fum înecăcios și care pășea nepăsătoare peste cadavre, de parcă ar fi fost frunze uscate de toamnă.

— Cine sau ce mai ești și tu? izbucni Maya, în timp ce aruncă un fulger spre ea.

— Asta ar trebui să fie ultima ta grijă, insectă băgăcioasă ce ești! Credeai că mi-L iei tu? Chiar credeai că Te va iubi pe tine? Credeai că se va întoarce de dorul tău? Cât de naivă poți fi? Dar nu te învinovățesc prea rău, la urma urmei ești femeie. Ca și mine, de altfel. Și știi că nu te poți feri de răzbunarea unei femei rănite.

Doamna pocni din degete și adversara sa fu ridicată la o palmă de pământ, cu brațele întinse, răstignită în aer, zbătându-se inutil din toate puterile. De pe brațul gol al maleficei femei, acoperit de desene misterioase, alunecă încetișor un șarpe care se încolăci în jurul încheieturii mâinii. Îl privi tandru, îl sărută pe gura care sâsâia, mișcându-și limba agitat, și apoi îl aruncă spre locul în care era pironită Maya. Flăcări imense cuprinseră acel loc și curând nu mai fu nimic.

— Hm, așa repede? Cred că am supraestimat-o. Oare așa fac și femeile oamenilor, își supraestimează adversarele? Încă o întrebare la care n-o să aflu răspunsul niciodată...

Timpul parcă se opri. Urletul lui Aelyus se ridică mai presus de orice zgomot și în furia lui se aruncă iute ca vântul spre locul unde se afla femeia, cu sabia de foc în mână. Era, totuși, prea târziu, vrăjitoarea lui iubită pierise în izbucnirea aceea de flăcări, iar cea care o ucisese se transformase într-o perdea de fum, care se evaporă de îndată, în timp ce râsu-i malefic încă se mai auzea în zare. Cu chipul schimonosit de durere și ochii stinși, îngerul lovea în stânga și-n dreapta, fără să țină cont dacă îi erau aliați sau inamici. Erin încercă să se apropie, dar o lovitură de aripă îl ridică în aer și se prăbuși apoi peste un morman de oameni căzuți. Aelyus se lăsă neputincios, aruncând arma din mână, la picioarele Îngerului Morții. Luptătorul celest pervertit ridică sabia lui cu flăcări negre, dornic să dea o lovitură mortală, când cerul se întunecă deasupra lor și vânturile se stârniră din senin.

Fâlfâituri se auzeau în toate zările, iar reflectarea razelor soarelui în aripile străvezii ale noilor sosiți îi făcu pe cavaleri să-și ducă palmele la ochi. Zeci de sulițe aruncate cu o forță incredibilă se înfipseră în îngerul întunecat, făcându-l să urle de furie și durere, în timp ce unghii ascuțite sau gheare puternice îl rupeau în bucăți. Ploaie de săgeți, sulițe și securi de luptă se prăbușeau peste demonii care o luară la fugă, înnebuniți de frică. Pierduseră curajul când văzuseră că cea care îi crease dispăruse, iar conducătorul lor sfârșise în bucățele. Creaturile înaripate care aduceau ca asemănare cu îngerii, dar totuși erau diferite, îi urmăreau, dornice să ucidă. Pe nori și în aer nu mai era loc să se ascundă. Cei care reușiră să se ferească de sub-îngeri căzură neputincioși în mâinile Cavalerilor Sfârșitului, ale căror chipuri erau de nerecunoscut sub valurile de sânge de demon. Vrăjitoarele împresurară cu un cerc de foc ultimul grup răzleț de monștri, care își dădură ultima suflare, cu țipete sinistre, în timp ce toți ceilalți urmăreau scena în tăcere.

Doi sub-îngeri îl coborâră pe Hel ca pe un rege, ținându-l de brațe. De bună seamă, el se simțea salvatorul, cel care câștigase bătălia. Îl trezi din această visare un mâner de sabie care îl lovi în creștetul capului. În loc să se bucure, Erin izbucni de furie.

— Ticălosule, monstru idiot din infern, tu chiar nu ești bun de nimic? Pe unde te-ai oprit? Era cât pe ce să fim uciși toți.

— Erin, calmează-te! Am venit cât am putut de repede! îngăimă bâlbâindu-se fostul slujitor al Stăpânului Întunericului. V-am salvat...

— Ne-ai salvat? Asta numești tu salvat? Uite ce măcel a fost aici, uite câți oameni și câte vrăjitoare au murit pentru că cine știe pe unde te-ai oprit tu. Mai presus de toate... am pierdut-o pe Maya. Și cred că odată cu ea l-am pierdut și pe Aelyus.

Erin îi făcu necromantului semn cu capul, iar acesta se întoarse. Îl văzu pe îngerul încă prăbușit, cu aripile strânse în jurul lui și cu ochii înlăcrimați, smulgându-și părul și spunând cuvinte de neînțeles. Hel fu năpădit și el de compasiune pentru starea jalnică în care se afla ființa aceea nemuritoare, care nu mai păstra nimic din strălucirea avută nu cu mult timp înainte.

— Erin, îmi pare rău... am făcut tot ce am putut să ajung cât mai repede... am întârziat din cauza cailor.

— Ce cai, idiotule? Ăștia au aripi, în caz că nu ți-ai dat seama până acum. Dacă zboară, nu au nevoie de cai. Ce să facă, să îi care în spinare? tună tânărul comandant, gândindu-se dacă să arunce și cealaltă sabie după el.

— Am... am plecat la timp. Dar ne-am dat seama că sunt total neînarmați, ei nu văzuseră în viața lor o armă, și nici măcar nu erau în stare să meșterească vreuna. Așa că am fost nevoit să improvizez, să găsesc o soluție.

— Nu reușesc să te urmăresc, Hel. Cred că am primit o lovitură în cap, de care nu-mi amintesc, de nu sunt capabil să descifrez nimic din ce spui acolo. Ce cai?

— Dacă ai putea să taci odată din gură, să mă asculți până la capăt... Începi să fii la fel de nesuferit ca îngerul tău, care crede că le știe pe toate. Uite că nu-i deloc așa! Mă apucasem să-ți povestesc. M-am gândit să mă întorc

cu prietenii noștri mai slabi de minte în locul unde Cavalerii Sfârșitului au înfruntat armatele oamenilor, cavalerilor și asasinilor, să luăm de acolo câte arme ar fi fost nevoie. Pentru numele Tatălui, mi s-a părut o idee bună, totul mergea strună. Până când au văzut caii...

— Ce cai? Vorbește odată sau măcar dă-mi încă o lovitură, poate mă trezesc din coșmarul asta. Hel, nu mai suport!

— Calmează-te, omule! După cum spuneam, fiecare înaripat și-a luat câte arme putea duce și eu eram bucuros că vom ajunge înainte să înceapă bătălia. N-aș fi vrut pentru nimic în lume să nu fiu în prima linie împotriva demonilor. Doar că ignoranții ăștia au văzut caii uciși în luptă. Pur și simplu, când au privit miile de oameni morți, au fost o clipă descumpăniți, au înaintat uitându-se temători la început, dar apoi au prins curaj. Însă când au văzut animalele moarte, au început să plângă, se așezau lângă ele și se rugau Creatorului să le învie. Spuneau că nu au întâlnit niciodată creaturi atât de frumoase și că dacă Tatăl nu vrea să le readucă la viață, măcar să îi lase și pe ei să moară acolo. Cred că am murit și eu de vreo două ori de furie și de nervi atunci. Am încercat să le poruncesc să se miște mai repede, apoi să îi implor, dar ei erau surzi la vorbele mele. Până la urmă, am reușit să îi aduc...

— Ar fi fost bine dacă veneai la timp. Cu ce i-ai mai amenințat? se arătă Erin curios.

— Așa încredere ai tu în mine? Ți-am spus că încerc să înțeleg mai bine oamenii, se arătă mândru de sine, Hel. Nu i-am mai amenințat, le-am făcut o promisiune.

— Acum chiar m-ai făcut curios. Ce ai putea tu să le dai unor ființe aproape nemuritoare, care te pot rupe în bucăți într-o clipă?

Pe bună dreptate, cavalerul era neîncrezător.

— Am... am promis că... Am zis că le dau... de fapt, nu, am zis că le dăm... Ca să fiu mai clar, am zis că **tu** o să dai... fiecăruia... câte un cal. Se pare că îi îndrăgesc atât de mult încât fiecare vrea unul ca animal de companie. Libelulele astea sunt convinse că o să îi învețe să zboare. Nu cred că vrem să îi dezamăgim, nu i-am vrea ca dușmani. Nu știu de unde o să găsești câteva mii de animale, dar cred că te descurci tu... Doar ești Salvatorul lumii, nu?

Hel ar mai fi vrut să spună ceva, dar nu mai apucă. Undeva, deasupra lor, o cioară uriașă se ciocni cu un subînger, iar vrăjitoarea, panicată, se prăbuși peste fostul Necromant. Se rostogoliră de câteva ori prin norul plin de praf și sânge. Se opriră, într-un final, cu femeia deasupra lui, uitându-se la el cu ochi mari și mirați. În mod clar, acel bărbat îi salvase viața și trebuia măcar să îi mulțumească.

— De unde ați căzut, doamnă? Din cer? pufni necromantul, cu mâinile pe șoldurile ei. *Adevărul e că eu credeam că nu mă pricep la femei. Și uite, acum, că am învins într-o bătălie, îmi cad în brațe din nori. Acum înțeleg de ce-i place omului ăsta să fie erou.*

— Te-ai lovit la cap? se răsti îmbufnată vrăjitoarea. Nu am căzut din ceruri, ci de pe cioara mea de luptă, care, întâmplător, s-a lovit de împiedicații aduși de tine. Și tu ești la fel de împiedicat ca ei?

— Domniță... așa vorbești cu cel care ți-a salvat viața? rânji Hel. Ai putea să-mi mulțumești măcar. Câteva cuvinte de recunoștință ar fi de ajuns.

— Dacă o să-ți iei mâinile de pe șoldurile mele și mă lași să mă ridic, poate o să-ți mulțumesc. Altfel, te pocnesc de nu te vezi.

Contrariat, în chicotelile lui Erin și ale celorlalți luptători care asistau pasiv la scenă, bărbatul își dezlipi cu greutate și regret mâinile, iar femeia se ridică într-o clipă. Îi întinse apoi mâna și lui, iar el o apucă fără să stea pe gânduri. Simți mâna caldă a vrăjitoarei și i se păru o senzație plăcută, de nedescris. Nu își mai amintea să fi încercat vreodată una asemănătoare. Nici măcar când fusese copil și tânjea după atenția mamei.

— Vezi, Erin, de ce te uiți așa ciudat la mine? *Încep să am și eu succes la femei. Nu numai tu sau prietenul tău înaripat, cu pletele în vânt și aripi pufoase.* De ce ai rămas cu gura căscată? Închide-o, că poate îți intră vreo pană de la ciori sau de la libelulele noastre.

— Hel... tu ești bine.

— Dar, vai, ce perspicace ești, prietene. Începi să semeni cu prietenii noștri zburători. Aproape la fel de inteligent, dar fără aripi. Sau ți-e ciudă?

— Femeia are dreptate, cred că te-ai lovit la cap. Zdravăn, aș putea crede. Mă refeream la faptul că ai atins-o fără mănuși și nu ai mai simțit durerea cu care te-a legat Doamna în Negru. Mai ții minte că atunci când ai pus mâna să mă omori, ai urlat de parcă toată durerea de la facerea lumii a intrat în tine? Sau atunci când te-ai bătut

și ai dat să-l strângi de gât pe țăranul acela? Acum, ai atins-o pe ea și nu ai pățit nimic. Ba mai mult, stai și te uiți de parcă tu ai fi picat din cer!

Atunci realiză și fostul necromant ce voia să spună Erin și își dădu seama câtă dreptate avea. Nu voia să recunoască faptul că mai mereu tovarășul său avea dreptate. De fiecare dată când încercase să atingă un om, durerea îl mistuia. Era blestemul cu care îl lovise acea ființă malefică, ce părea mai puternică decât îngerii. Trebuia să trăiască la nesfârșit printre oameni, mereu singur, fără să-i poată atinge. Se gândise cu groază că nu ar fi putut fi niciodată cu o femeie, fie și pentru puțin timp. Își impusese să o uite și pe Violetta cu acea ocazie. Până acum. Oare uitase Doamna sau îi oferise o portiță de scăpare? Sau poate nu luase în calcul amestecul vrăjitoarelor? Oricum ar fi fost, era bine primit, nu era el ființa care să-și pună prea multe întrebări. Sări în picioare ca o păpușă trasă de sfori și o îmbrățișă pe vrăjitoarea care căzuse peste el. O sărută pe obraji, începu să o mângâie pe păr şi pe gât, în timp ce se uita la Erin, pe piept.

— Erin, ai dreptate... blestemul nu afectează vrăjitoarele, se pare. Nu simt nicio durere, nici măcar...

Atât apucă să spună, pentru că femeia apucase să se dezmeticească și îl cadorisi cu o palmă zdravănă, de-i clănțăniră dinții în gură. Încă amețit, realiză că rămăsese cu mâinile pe sânii femeii și le retrase de parcă le-ar fi ținut deasupra unui foc.

— Mii de scuze, doamnă. Nu am vrut să vă jignesc, doar că până acum nu am putut să ating o femeie.

— Da, te cred... Văd asta. Bănuiesc că tu ești cel despre care ne spusese Maya că nu poate atinge oamenii și este nemuritor. Altfel nu văd un alt motiv să te bucuri atât de mult că pui mâna pe cineva. Ființa din fața lui, blondină, cu ochii în care jucau irisuri albastre, cu o față atât de desăvârșită ca și cum însuși Creatorul o plămădise, se roși în obraji și-i aruncă priviri care-l contrariară.

— Da, eu sunt Hel, necromantul. Și cel care v-a salvat, aș putea spune, își încercă el norocul. Așa vă purtați voi cu cei care vă ajută? Îi snopiți în bătaie? Acum înțeleg de ce nu prea relaționați cu oamenii... Să știi că lovești bine, aproape ca un demon. Tu cine ești? Dacă tot ne-am apropiat atât de mult, nu crezi că s-ar cuveni să-ți știu numele?

Femeia îl privi amuzată. Supărarea îi dispăruse. Între timp, cioara coborî lângă ea și îi analiza îndelung pe cei doi. Vrăjitoarea cu ochi albaștri se apropie, îi atinse obrazul cu buzele și apoi se urcă grațioasă pe spinarea păsării, ridicându-se imediat în zbor. Se întoarse cu fața la bărbatul încă năucit.

— Numele o să ți-l spun data viitoare când ne vom întâlni. Poți să mă cauți, nu cred că timpul e un impediment pentru vreunul dintre noi. Nemurirea are și ceva avantaje, nu? Și promit că dacă o să ajungem în aceeași situație, nu o să te mai lovesc.

Și se pierduse printre nori.

Erin veni lângă Hel și-l bătu prietenește pe umăr. Îi zâmbi cu subînțeles.

— Haide, amice, că noi orizonturi ți se arată. Poate iese ceva bun din asta. Până atunci, hai să-l căutăm pe Aelyus, are nevoie de noi acum.

31

În fața tablei de șah, Tatăl stătea îngândurat, când umbra adversarului său apăru din nou pe scaunul de dinainte. Deși nu putea să îi vadă chipul, cumva îi citea satisfacția pentru ceea ce făcuse. Pe suprafața de joc, Nebunul Negru încolțise Regina Albă, dar fu rapid atacat de un Nebun Alb. Ar fi fost o mișcare câștigătoare, dacă nu ar fi apărut din senin acea regină întunecată, care într-o clipă părea să schimbe soarta bătăliei. Creatorul văzuse cum piesa care o reprezenta pe Maya dispare într-un ocean de flăcări și își încleștase mâinile pe marginea tablei. Totuși, nu spuse nimic, iar chipul îi rămase lipsit de expresie. Ascundea ceva? Devenise atât de rece și nesimțitor? Chiar nu îi păsa de cea care îl venerase și iubise? La urma urmei, era doar o mică parte din Creație, ca alte mici părți care se nasc, trăiesc și, la un moment dat, se duc... Făcu următoarea mutare, mii de pioni albi se năpustiră din văzduh, cu aripi străvezii măturând totul în cale.

— Văd că încă reușești să mă surprinzi și să mă înșeli, chiar și după atâta timp..., îi șopti umbra, pe un ton mai grav decât se așteptase.

— De ce nu te arăți? Nu te-am surprins și nu te-am înșelat. Doar că tu nu mă înțelegeai. Am sperat mult timp să faci asta. Până la urmă a trebuit să aleg. Și am ales... spuse Tatăl, căzut pe gânduri.

Își dădu seama că amintirile de dinainte de facerea lumilor încă îl afectau.

— Nu-mi spune, dragul meu Creator, că ai devenit nostalgic. Dar zi-mi, a meritat?

— Ce să merite, Doamnă? Ce să merite?

Privirea Lui se încruntă. Asistase impasibil la moartea celor care îl veneraseră, a celor care luptaseră în numele Său, dar cuvintele Doamnei în Negru reușiră să-i smulgă liniștea de pe chip.

— Asta... alegerea Ta. Ai ales să îi iubești pe ei și ai distrus însăși Distrugătoarea. Eu, care te-am iubit, am devenit un monstru, am devenit întruchiparea a tot ce înseamnă Rău. Și pentru ce? Pentru că te-am iubit cum nicio ființă creată de Tine nu-și poate imagina?

— Nu a fost așa... încercă El să se apere, deși remușcările și secretele ascunse păreau să îl lovească necruțător.

— Recunosc, ai fost mai șiret decât mi te puteam închipui, ripostă aproape glacial interlocutoarea, care încă refuza să-și arate chipul. Deși știam amândoi că toate conceptele sunt relative, tu ai decretat că ești bun, iar eu am devenit răul absolut. Și nici nu-ți imaginezi, dragul meu, cât a durut... Ce-i drept, a durut doar o perioadă. Treptat, m-am obișnuit cu noul meu rol și, în cele din urmă, chiar a început să-mi placă. Să știi că uneori e amuzant să îți înșel micile creaturi, sunt așa de naive și limitate... Sunt ca niște insecte care se adună la lumina lămpii. Sunt atât de atrase de lumină, încât nu-și dau seama că aceasta le aduce moartea, decât foarte târziu... Iar mie nu-mi scapă nimic.

— Încă poți să te schimbi. Ei sunt nevinovați, nici măcar nu știu despre problemele dintre noi. Răzbună-te pe Mine, dar nu te atinge de ei.

Privirea Tatălui se schimbase, nu mai era îngândurat sau melancolic, ci în ochi îi strălucea forță și hotărâre. Era mai pregătit ca oricând să lupte.

— Dar asta fac, dragul meu. Mă răzbun pe Tine. Și cum aș putea-o face mai bine decât distrugând tot ce iubești? Și chiar dacă nu vrei să admiți, asta am învățat-o tot de la Tine, Creatorule.

— Oprește-te! Nu ai făcut destul de mult rău?

Vocea umbrei devenise sigură, arogantă, ca și cum știa deja cum se va încheia partida. Aproape că se simțea un pic de milă pe sub stratul de batjocură și atotputernicie. Se vedea clar că luase în calcul toate posibilitățile și era cu câteva mișcări înaintea Tatălui și îl grăbea, chiar îl provoca să facă următoarea mișcare.

— Tu chiar începi să fii patetic. Credeam că ți-ai făcut creaturile după chipul și asemănarea Ta, dar văd că tu începi să îi imiți pe ei. Îmi spui Tu mie că am făcut destul rău? Îmi vorbești mie de principii și concepte, când știm amândoi că suntem mai presus de ele? Dar, vai, dragule, văd că ai adus noi jucării. Unde ai ținut insectele astea drăguțe? Of, și eram așa de mândră de demonii mei îngrozitori! Uite, totuși, că nebunii tăi au stricat tot efortul meu. Sper că ești mulțumit acum. Știi câți oameni au muncit la ei? Ai idee cât m-am bucurat că am reușit să creez și eu ceva? Ce zici, aș fi fost o Creatoare mai bună decât tine?

— Îți imaginezi că doar îi modelezi, sufli pe ei, le dai viață și atât? Ăsta e doar începutul.

— Nu, dragule, dar îmi place să te chinuiesc. Spuneam că mi-ai distrus demonii, dar stai liniștit, nu mă supăr eu doar din atâta lucru. Știi că încă am o slăbiciune pentru Tine. Acum trebuie să plec, mi-a făcut plăcere. Ne vedem data viitoare, promit că vei fi impresionat.

Umbra din fața Tatălui se ridică încetișor și îl atinse aproape tandru pe mâna care încă îi era încleștată pe Nebunul Alb cu aripi, care își pierduse strălucirea. La atingerea acelei ființe care, deocamdată, nu se arăta, fu străbătut de fiori reci și, pentru prima dată de la facerea lumii, se întrebă și El dacă meritase.

32

Aelyus deschise ochii. Durerea pe care o simțea era la limita suportabilului de când Doamna în Negru rupsese legătura cu sub-îngerii. Ocazional, îngerul încercase diferite feluri de durere, dar niciunul nu se asemăna cu ce simțea acum. Încercă să își dea seama unde este, ce se întâmplase înainte să fie luat prin surprindere, dar fără niciun rezultat. *Așa simt oamenii? E panică? E durere, e teamă? Simt cum îmi bate inima, ca niciodată. Trăind printre oameni și având această capacitate, realizez că are și părți negative. Măcar până acum nu percepeam durerea. E mult mai ușor să fii curajos când știi că nu ți se poate întâmpla nimic. Acum bag de seamă că eram doar niște lași ignoranți care se jucau de-a războinicii. Și câtă durere este în lume... Tată, de ce ai creat-o? Și, mai presus, de ce ne-ai scutit pe noi de ea? Poate că dacă nu o făceai, am fi înțeles ce înseamnă să fii om. Și ce ți-au făcut sub-îngerii să fie condamnați veșnic la suferință? Nu ești drept cu copiii Tăi. Până de curând credeam că doar oamenii sunt superiori îngerilor prin suflet. Iar acum îmi dau seama că războinicii Tăi sunt ființele cele mai infame și mai jalnice. Merităm toată durerea din lume.*

Simți o mână caldă așezată pe frunte și o mângâiere fină. Nu deschise ochii imediat, lumina care se revărsa asupra lui îi rănea. Dar mirosul pe care îl îngropase de foarte mulți ani în colțișoare ascunse ale memoriei îi

apăru ca un semnal revelator. Era mirosul pielii ei, de fân proaspăt cosit. Îl trase adânc în piept și până la urmă se forță să vadă. Ea era acolo... *Ce-i asta?! Oare visez? Îngerii nu visează! Sau consecința durerii sunt visele? De asta visează oamenii? Ca să uite, ca să scape de durere?*

— Aelyus, dragul meu...

Îngerul înlemni și un fior rece de gheață îl străbătu. Era Sara, cu ochii ei mari și nehotărâți, de culoarea între verdele câmpului și maroniul pământului, într-o cămașă lungă și albă.

— Sara, dragostea mea, ce se întâmplă? Cum de ești aici? Lumi s-au născut și au murit de când tu ți-ai trăit viața printre oameni...Te-am văzut când ai ajuns o bătrânică slabă și bolnavă, până când n-ai mai fost deloc...

— Nu căuta răspunsuri unde nu sunt, dragul meu! Pot fi din nou cu tine, mereu lângă tine...

— Dar nu e cu putință, Sara! Oricât te-aș iubi, nu pot crede că ești tu, oricât aș vrea să te țin de-a pururi în brațe, știu că nu se poate. Pentru că tu ești moartă...

Femeia pe care o iubise, cea pentru care își trădase menirea divină, stătea în fața lui, zâmbind senină, ca și cum n-ar fi trecut decât o zi de când nu se văzuseră. Fire din păru-i lung se răzvrătiseră și atingeau chipul îngerului, care inspira flămând mirosul ei.

— Moartea nu e reală, Aelyus. E doar un vis. Sau chiar dacă nu e, poate fi păcălită. Sau și mai bine, poți ajunge la o înțelegere cu ea...

— Sara, dar nu se poate... ceea ce a fost și nu mai e, nu are cum să mai fie. E legea firii și tu ar trebui să știi. Voi,

oamenii, știți asta cel mai bine! Voi, oamenii, știți mai bine decât noi, nemuritorii!

— Se poate, scumpul meu, e doar o lege ca toate celelalte. Crede-mă! Tatăl v-a spus că legile Lui nu pot fi schimbate, dar v-a mințit. Nimic din ce v-a spus El nu este adevărat. Există cineva care poate încălca până și legea firii, trebuie doar să vrei tu, scumpul meu... și vom fi din nou împreună și ne vom iubi, și vom zbura din nou împreună...

— Sara, ceea ce spui tu e sacrilegiu, e împotriva a tot ceea ce sunt și cred eu... Tatăl este în tot și în toate, El a făcut totul, în nemărginita-i înțelepciune...

Ea se ridică semeață, cu atitudinea unei statui de gheață. Poleiala de iubire de pe față i se transformă în răceală și hotărâre, mutilându-i zâmbetul, dar Aelyus păru să nu observe.

— Te înșeli, dragule. Te rog, fă-o pentru mine! Dacă mă iubești, dacă iubirea ta pentru mine e veșnică, știu că o vei face! Cere-i Ei, supune-i-te în schimb și vom fi din nou împreună! Doar un mic preț pentru fericirea noastră regăsită!

— Sara, te-am iubit mai presus decât am iubit tot ce este, a fost și va fi viu în toată creația Lui. Vreme nemărginită te-am avut în gând, în timp ce eram stană de piatră, dar am înțeles că trebuie să te las să pleci din mintea mea. Rămâi, însă, în suflet. Am suflet datorită iubirii pe care ți-o port mereu. Dar nu voi alege să schimb ceva ce Tatăl ne-a spus că nu poate fi schimbat. Tu n-ar trebui să fii aici. Tu ești moartă, trebuie să îți dormi somnul.

Fața Sarei se schimonosi de furie, iar ochii îi deveniră mici și amenințători. Părul frumos se transformă în unul

mult îmbătrânit, iar pe cămașa albă cu care era îmbrăcată începură să apară, ca din senin, pete mari de murdărie. Mirosul de iarbă proaspăt cosită fu înlocuit cu unul greu și apăsător, ca de furtună.

— E din cauza ei, nu? A vrăjitoarei, nu? Mi-ai promis că mă vei iubi veșnic doar pe mine! Atâta timp cât vei fi viu, atâta timp cât Cerurile vor exista, lașule! Din cauza ei nu vrei să mă readuci pe mine la viață? Ce mare lucru e să renunți să crezi într-un Creator care e mereu absent și vă minte? O vrei pe ea, pe vrăjitoare? Atunci, bine, eu te las, rămâi cu ea...

Aelyus nu mai era capabil să înțeleagă nimic. Încercă să-și deschidă aripile, ca să se ajute să se ridice în picioare, dar nu îl ascultară. Durerea fizică se împletea acum cu o durere imensă, ascunsă, în ultimul timp, în adâncul sufletului. Răni cicatrizate demult începură să se deschidă, iar povara secolelor de singurătate îl lovi acum cu forța unei pietre de moară. În timp ce suferința care îl răscolea îi oprea cuvintele în gât, Sara cea cu cămașa murdară fu cuprinsă de un foc ivit din senin și mistuită, iar în locul ei apăru... Maya, în rochia ei de culoarea toamnei, cu părul lung și vâlvoi, cu o mică dâră de sânge în colțul gurii...

— Aelyus, mi-a fost dor de tine, mi-ai lipsit... pe unde ai umblat?

— Maya, te-am văzut când ai pierit, acum mi-am amintit, am încercat să te salvez, dar n-am putut! Iartă-mă..., apucă îngerul să rostească în șoaptă, buimac.

— Stai liniștit, nu sunt supărată pe tine. Sunt sigură că ai făcut tot posibilul. Am trăit destul, nu am regrete. Ba nu, am unul... Nu ești curios să-l știi?

— Da, Maya, vreau...

— Regret... regret că nu mi-am dat seama mai devreme că te iubesc. Regret că m-am obișnuit și m-am mințit milenii întregi că îl iubesc pe El, când tot ce simțeam, de fapt, era obișnuință și admirație. Regret că nu am avut puterea să te scot din acea statuie și să-ți fiu alături. Ce lume am fi putut avea noi, un înger și o vrăjitoare! Spune-mi, tu nu regreți asta? Tu n-ai fi vrut?

— Aș fi vrut, Maya, dar e mult prea târziu pentru noi... Când te-am văzut prima dată, era mult prea devreme, iar când ne-am regăsit a fost deja prea târziu... Mi se rupe sufletul...

— Termină cu văicăritul, înaripat idiot! Parcă ești om! Chiar dacă am murit, pot fi adusă la viață. Să știi că e cineva la fel de puternic ca Tatăl, care deține secrete și puteri teribile. Și, la fel ca noi, și Ea vrea să-L găsească. Ați putea lucra împreună! Te rog, alătură-i-te! Ea are nevoie de tine și tu ai nevoie de Ea și de mine! E puternică, ai întâlnit-o acum o sută de ani!

Îngerul reuși să găsească puterea să se ridice. Își întinse aripile maiestuos, ridicându-se încetișor de la pământ și se îndreptă spre Maya, din ce în ce mai sigur pe sine. Atinse cu vârful unei aripi mâna ei, iar penele i se chirciră, de parcă ceva le-ar fi speriat. Dacă, în urmă cu câteva clipe, avea dubii, acum era sigur.

— Dacă ai fi fost cu adevărat Maya care mă iubește, ai fi știut că eu nu L-aș trăda niciodată pe Creatorul nostru. Așa că, oricine ai fi, arată-te și spune-mi ce vrei, până nu te distrug!

Maya izbucni într-un râs puternic și sinistru, care nu avea nimic uman în el. Rochia ei de culoarea toamnei se închise treptat, din ce în ce mai mult, până când deveni neagră, atât de întunecată încât parcă absorbea toată lumina din jur. Trăsăturile feței i se schimbară, iar pupilele îi dispărură, ochii devenind de culoarea lavei încinse. Părul lung și buclat al Mayei deveni neted și de culoarea purpurei, iar buzele pline îndemnau pe oricine la păcate. Așa apăru Doamna în Negru, în toată splendoarea ei...

— Îți place? întrebă femeia din fața lui. Sau mă preferi așa? Și execută o piruetă, iar rochia neagră se transformă într-o rochie roșie, urmărindu-i liniile corpului. Decolteul îi era umbrit de un colier sub forma a doi șerpi cu ochi scânteietori, ce dispăreau în faldurile veșmântului, iar podoaba capilară i se schimbase într-un negru strălucitor. Șerpii păreau să se miște, se învârteau sâsâind încetișor, urmărind curbura sânilor. Ochii, inițial de culoarea lavei, deveniră umani, semănând cu ai Mayei.

Aelyus rămase hipnotizat, uitându-se la sânii protejați de șerpii ce scoteau amenințător limbile bifurcate spre el, apoi la ochii care îl tulburau.

— Da, văd pe fața ta că îți place. Și pe mine mă încântă. Consider că roșul mă prinde mai bine. E culoarea sângelui mizeriilor ăstora umane și al vrăjitoarelor. Scuză-mă, uneori mă ia valul, devin melodramatică... Așa cum spuneam, prefer roșul, pentru că e mai puternic și mai senzual, dar, deh!, sunt Doamna în Negru și am o reputație de apărat... Spune-mi, crezi că ar trebui să îmi schimb numele?

— Numele tău n-ar trebui să mă intereseze pe mine și nici să sperie pe cineva! tună îngerul, iar ochii îi deveniră scânteietori. În mâna dreaptă îi apăru sabia angelică a cărei lamă era formată dintr-o limbă de foc alergând încolo și încoace în jurul unui contur imaginar. În numele Tatălui, îți poruncesc să i Te supui și să te duci acolo de unde ai venit!

Ochii femeii se transformară din nou în lavă aprinsă, iar pieptul începu să îi tremure. Luă unul din șerpii care deveniseră tot mai agitați, îl mângâie ușor și și-l încolăci pe o mână. Îndreptă apoi degetele întinse spre sabia de foc a îngerului și o apucă de mijloc. Lighioana părăsi brațul Doamnei în Negru și se întinse de-a lungul lamei de foc, care se stinse. Aelyus rămase doar cu mânerul fumegând în mână, cu o privire nedumerită. Nu știa cu cine se punea, iar asta îi dădu un fior de neliniște.

— Voi, îngerii, sunteți mai proști și mai aroganți decât bănuiam. Tu îmi poruncești **mie** să mă supun Lui? Tu îmi ceri **mie** să mă întorc de unde-am venit? Crezi că m-aș supune vreodată Lui? Eu îi sunt egală, zburător arogant... zâmbi ea, în timp ce mâna descătușată de șarpe începu să mângâie penele de pe aripa îngerului. Acestea începură să se înfioare și să se ofilească sub atingerea mortală. În fine, te iert acum, bănuiesc că ești șocat. Nu de alta, dar încă nu pot să omor îngeri. Și, sincer îți spun, mă cam enervează la culme chestia asta.

— Cine ești tu? Și de unde ai puteri așa de mari?

Aelyus făcu un pas înapoi și simți un val de teamă ieșind din pământ și împresurându-l, fără să poată opune

vreo rezistență. Până acum ei fuseseră cele mai puternice ființe, iar acum apărea această femeie periculoasă, care era, aparent, mult mai puternică decât ei. Și totuși, nu putea să-l omoare. De ce? De ce nu le-a spus Tatăl nimic despre ea? Să nu fi știut? Nu era cu putință, El era atoateștiutor. El a creat totul. El este Creație. Să o fi creat Tatăl pe ființa aceea atât de frumoasă, dar atât de crudă și de malefică? Sau...

Femeia făcu un pas în lateral, teatral, dezvăluind de sub crăpătura largă a rochiei piciorul lung, cu tatuaje în simboluri pe care îngerul nu le cunoștea. Acele însemne păreau vii și pulsau pe pielea-i de un alb imaculat, aproape străvezie. Mai văzuse asemenea inscripții în Divinatoriu, dar acestea erau diferite.

— Ce te atrage mai mult? Simbolurile care te intrigă sau piciorul? îi zâmbi ea provocator.

Aelyus nu îi răspunse. Nu putea nici dacă ar fi vrut, mintea lui era complet subjugată de ființa nemaipomenit de frumoasă. Dar, spre deosebire de frumusețea caldă a celor două femei pe care le iubise, cea de dinaintea lui era rece ca o piatră de mormânt. Doamna în Negru pricepu efectul pe care îl are și își continuă avansurile.

— Pot să fiu cum vrei, numai să îmi ceri asta. Cere-mi ce vrei și vei avea la picioare. Cred că știu la ce te gândești acum: oare sunt mai puternică decât tine? Dar decât El? Știe El de mine? V-a mințit pe voi, Îngerii? Of, sărmanul de tine... Știu cum e să fii rănit și trădat de cei la care ții... La un moment dat am suferit și eu, dar mi-am găsit alte ocupații, mai... distractive. Și distructive pentru El, în același

timp. Vrei să știi cine sunt? Fie... dar, te rog, ascunde sabia aia. Chiar și așa, stinsă, cu toate că nu mi-e frică de tine, nu e politicos să ții o armă îndreptată spre o femeie. Iar pentru o doamnă, în caz că nu știai, manierele contează. Așadar, cu ce începem? Chiar sunt mai puternică decât voi, Îngerii? Da, cu mult mai puternică. Însă nu pot să vă omor. Pot să vă chinui, să vă torturez, să vă închid pentru eternitate, asta da. Din nefericire, nu am puterea să vă omor, datorită trădării Lui. Dacă sunt mai puternică decât El? Aș zice că nu, dar cine știe până unde poate merge o femeie rănită și disperată? Dar ce știi tu ce-i trădarea? Dacă știe de mine? Fii sigur de asta, cu toate că sunt convinsă că a încercat să mă uite, cum am încercat și eu să nu mă mai gândesc la El. Dar n-am reușit, iar Creatorul probabil se minte. Și da, v-a mințit când v-a spus că El singur este atotputernic și atoateștiutor.

— Dar... cum?

— Aelyus... îmi place numele tău. De unde i-o fi venit ideea? Cât timp o fi stat să vă creeze pe toți și de unde o fi găsit atâtea nume pentru toți câți sunteți? Imaginația nu i-a lipsit niciodată... Scuză-mă, am tendința să pălăvrăgesc. Am stat prea mult printre oameni. Deci, ce spuneam? Ce vrei să știi exact?

— Păi... totul, de la început.

Iată cum secretele Tatălui începeau să iasă la iveală și cum totul se transforma în haos. Firele invizibile care ținuseră înlănțuite tot ce era creat de mâna Lui începeau să se destrame. Războinicul celest, împreună cu toți ceilalți, ascultaseră orbește cuvintele Sale, dar acum îndoiala începuse să-l roadă pe interior ca o molimă.

— Hm, un înger curios. Voi ăștia sunteți plini de voi și credeți că le știți pe toate. Și totuși, ești curios. Ești sigur că te simți bine? Începi să te porți ca un om... Femeia zâmbi amuzată, jucându-se, aparent neștiutor, cu o șuviță de păr.

— Îți porun..., te rog... vreau să știu totul, îi spuse îngerul, aruncând sabia stinsă cât colo, știind că e total nefolositoare. Își luă cu greu privirea de la piciorul gol al femeii.

— Scuză-mă, dragul meu, te tachinam doar. Câteodată sunt jucăușă, câteodată iau totul prea în serios. În ultimele milenii nu prea m-am mai jucat. Să începem cu începutul, te asigur că o să te doară. Dar vei supraviețui. Sau, mă rog, cel puțin o perioadă. La început, așa cum v-a zis, a fost Nimic. Apoi noi, Eu și El, am venit dintr-o altă lume. Eu și El, o singură ființă, eram unul și unul era în toate. În lumea din care am venit, erau mulți ca noi, ni se spunea Dualis. Eram Creatori și Distrugători. Căutam lumi, iar când le găseam, le urmăream regulile, le studiam construcția. Când nu se așteptau, ne năpusteam asupra lor până nu mai rămânea nimic. Dar nu mai erau lumi de găsit, așa că le cream noi, le lăsam să se dezvolte și apoi le distrugeam, ca să avem din nou loc să creăm. Așa eram noi, de la începuturi. Până când El a decis că s-a săturat de cercul ăsta vicios și mi-a cerut să-l urmez. Descoperise un colțișor de spațiu în care încă nu apăruse viață. După cum spuneam, mi-a cerut să-l urmez.. Iar eu, într-un moment de slăbiciune, am acceptat. Mult timp am conlucrat la regulile noii lumi, la legile care să o guverneze, la cum s-o creăm, cum s-o populăm. Și era așa de bine, era atât de pasionat de ce spunea, iar modul cum o spunea mă făcea

să vreau să-l ascult la nesfârșit. La un moment dat, când poporul Dualis se năpustea peste o lume amărâtă, am dezertat și am fugit în colțul nostru de spațiu. De acolo am început prima dată să creăm legile și regulile care să guverneze acel gol din univers. Prima regulă a fost că noi suntem și vom fi atotputernici. Nimic nu ne va putea distruge și nimic din ce vom crea nu va fi peste noi. Cred că înțelegi, spuse ea zâmbind. Uneori, copiii tind să-și ucidă părinții, unii au asta în sânge... Dar, să revin. După ce am stabilit prima regulă, cea de-a doua a fost că nimeni nu ne va găsi lumea, iar poarta spre lumea Dualis va putea fi deschisă doar dinspre noi. Atunci când a văzut că, în sfârșit, noul locșor, încă gol, era în siguranță, ne-am simțit ca atunci când unul din oamenii blestemați pe care îi iubește El așa de mult intră într-o casă nouă: fericiți și cu planuri pentru viitor. Așa voiam și noi. La un moment dat mi-a zis că vrea o schimbare. Vrea ceva diferit. A venit cu propunerea să ne despărțim, să nu mai fim unul în toate, ci două ființe separate, cu atribuții diferite, dar care nu pot decât să se completeze. La început am fost sceptică, dar m-a fermecat și am acceptat. Bântuiam prin acel colț de lume ca două vietăți acorporale, niște esențe dezlegate de orice constrângere. Am decis să luăm formă fizică. Am încercat mai multe, nici nu-ți imaginezi. Și pentru că nu am vrut să fim identici, cum susținea El că ar trebui, a vrut să-mi facă o surpriză. Într-o zi, și-a luat o anumită înfățișare... Cam cum sunteți voi, dar fără aripi. Mi-a plăcut, era ceva desăvârșit și, văzându-L, am știut și eu cum vreau să fiu. Și... iată-mă! Atunci am stabilit cea de-a treia

lege: unul avea să fie Creatorul, iar celălalt Distrugătorul. Pentru că El vorbea pasionat de cum ar trebui creată o lume, am ales să fiu eu Distrugătoarea. Noi suntem Viața și Moartea, Începutul și Sfârșitul, sau oricum ai vrea să-i spui. Și a fost bine, pentru mult timp...

Ceea ce aflase Aelyus acum era mult peste ce și-ar fi putut închipui. Crezuse că Tatăl fusese etern, nici prin cap nu-i trecuse să se întrebe de unde și cum a venit El. Li se spusese de la Începuturi că El este unic, atotputernic și atotcunoscător. Iată că o altă ființă pretindea acum că este la fel de atotputernică. Arătase până acum că este mai puternică decât un înger, îl subjugase pe altul, iar cuvintele ei îl usturau ca loviturile unui bici de foc. Însă ea continuă nepăsătoare.

— Apoi m-a trădat, m-a înșelat și v-a creat pe voi, îngerii, pe furiș. Până mi-am dat eu seama, a fost prea târziu. Aveam un pact: unul dădea viață, altul o lua. În momentul în care ați apărut voi, Primii Îngeri, pactul a fost rupt. Balanța a fost tulburată, prin faptul că voi sunteți nemuritori. Și s-a purtat ca un laș, a plecat cu voi, fără să spună nimic. Ulterior, împreună cu cohortele de îngeri, a creat lumea așa cum este în acest moment și cred că de aici îți amintești. Multă vreme am suferit din cauza trădării, dar odată ce lumea a fost creată, am început să-mi îndeplinesc menirea. Și a început să-mi placă, uneori mă distrez. Am învățat să corup, să seduc, să dau speranțe și să le nărui într-o clipă. Am adus asta și ființelor create de El, ca răzbunare. De la cine crezi că a avut Fiul Său ideea să-l provoace? A, uitasem, și chestia cu Fiul m-a jignit profund, dar o să plă-

teasca și pentru asta. De ce avea nevoie de un Fiu și de mine nu? Și apoi, cine crezi că i-a corupt pe îngeri să îi urască pe oameni? Eu am adus coruperea, înșelăciunea, ura în lumea Sa și mă bucur că l-am rănit. În final, îl voi distruge și mă voi ocupa și de voi, insecte zburătoare...

— N-o să te lase să faci asta!

— Sunt sigură, îl provocă ea. Dar eu voi avea ultimul cuvânt. Însă, pentru că risc să rămân din nou singură și să n-am cu cine să mă mai joc, ți-aș propune să stai cu mine.

Aelyus răbufni:

— Niciodată nu l-aș trăda!

— Sigur că da, nesăbuitule. Așa spuneți toți. Dar ia spune-mi, îți e bine că El nu e niciodată lângă tine și nu știi pe unde umblă? Și că are secrete față de voi? V-a mințit! Iar voi îl ascultați orbește.

— Tatăl este drept și cinstit, poate a vrut să ne protejeze de minciunile și uneltirile tale...

— Fie cum spui tu, mică zburătoare. Spune-mi ce dorești să ai și vei avea... O vrei pe Sara vie? Nu? O vrei pe vrăjitoarea aia nesuferită? Nu o suport, am fost geloasă pe ea, dar pentru tine, ce nu fac eu? Nu o vrei? Of, neastâmpăratule, le vrei pe amândouă? Nici așa? Atunci vei fi al meu și eu doar a ta. Eu pot să fiu în mii de feluri și nu ai avea cum să te plictisești vreodată. Nici n-ai idee ce plăceri pot să-ți ofer. Mintea ta simplă încă nu poate înțelege toate senzațiile pe care ți le pot dărui...

— Niciodată! tună îngerul.

Glasul hotărât îl surprinse și pe el. Stătea drept în fața ei, cu pumnii strânși, răsuflând grăbit, ca în fața unei con-

fruntări. Furia îi întunecase judecata, altfel nu ar fi avut atâta curaj. Se părea că odată cu apariția durerii, curajul începea să-i părăsească pe nemuritori. Pentru o clipă, i se păru tentantă oferta ei, însă alungă repede gândul.

— Cum, nu mă vrei? Chiar mă jignești. Atunci... poate vrei să îi iei locul? Poți să fii Creator sau Distrugător, dacă vrei, deși nu știu dacă mi-ar plăcea să mă reprofilez...

— Femeie, ce ai tu nu îmi trebuie mie. Așa cum tu ai ca țel să distrugi toată creația, eu îmi doresc să opresc asta. Și acum ai un chip. Dușmanul nostru are un chip. Iar noi, insectele, te vom opri sau vom muri încercând.

—Mai degrabă ultima parte, zburătoare proastă! Toți, până la unul! Mă veți ruga să vă cruț, veți plânge pentru pateticele voastre existențe, dar nu voi avea milă pentru nimeni! Când îți va veni timpul, să știi că nu voi uita că m-ai refuzat. Nu e ușor pentru o femeie să se ofere așa, chiar și din răzbunare, dar se simte de două ori mai ofensată când e refuzată... Îți vei dori să fi acceptat să rămâi lângă mine, exact înainte să-ți dorești singur moartea!

Dezamăgirea și ura se vedeau pe chipul Doamnei, rochia îi devenise din nou neagră, din rotocoale de fum dens, iar părul îi luase foc. Aruncă șarpele rămas spre Aelyus. Îngerul simți cum veninul îi străbate aripa și căzu într-un leșin adânc. Văzu, cu ultima clipire, cum femeia malefică devine imaterială și dispare.

34

Undeva, la marginea spațiului și timpului, Distrugătoarea contempla, de pe o bucată imensă de stâncă întunecată, locurile în care începuse totul. Acolo, împreună cu cealaltă jumătate a ființei ei, Creatorul, își sfidaseră lumea din care făcuseră parte împreună. Apoi scriseseră împreună legile lumii celei noi și făcuseră mii și mii de planuri. În niciunul din acestea, nici măcar în cele mai sumbre versiuni ale unui viitor posibil, El nu ar fi părăsit-o. În toate visele lor, sau cel puțin așa credea ea, ei vor fi împreună, creând și distrugând laolaltă, plăsmuind și plămădind, apoi ștergând totul cu un burete nevăzut, lăsând în urmă praf și pulbere. Să aducă viața și moartea, să scrie cu cenușa ființelor și lumilor povești pe care să le împrăștie împreună, purtate de vânturile cosmice. Până când El a amăgit-o să se împartă în două ființe și apoi a trădat-o, lăsând-o singură, cu toate speranțele năruite.

Acum, însă, a venit vremea răzbunării. Și avea să fie cruntă, pe măsura mârșăviei Lui. Din spatele ei, un sâsâit ascuțit o întrerupse din șirul gândurilor. Femeia se întoarse lent, cu ochii încă ațintiți într-un punct fix în întunericul din fața ei. Șarpele se încolăci în jurul brațului ei, dezmierdându-i pielea acoperită de simboluri cu limba sa ascuțită. Era agitat, dar Ea nu se impacientă.

— Da, dragul meu prieten, știu că ești nerăbdător. O să vină, nu-ți face griji. Nimeni nu îmi rezistă mie, ai uitat?

După atâta timp petrecut împreună, tu te îndoiești de asta? Iar ființele create de El sunt așa previzibile, naive și egocentrice, încât nu văd decât ce vreau eu să vadă. Da, scumpul meu, și eu sunt de părere că orgoliul creaturilor vii este una din moștenirile Lui. Cum bine am bănuit, la Fiul Său e imens. Ceea ce îmi ușurează mult planurile. Însă pentru tine am altă misiune. Urmărește-l pe Aelyus. Oriunde s-ar duce. Vei fi pe cont propriu, o să știi ce ai de făcut.

Șarpele începu să se agite și își înfipse colții în antebrațul femeii, picurând otravă peste simbolurile impregnate în pielea albă și palidă, care începură să strălucească. Zâmbind, femeia îl ridică încetișor și îl sărută pe cap. Era singura ființă pentru care nutrea sentimente. Șarpele acela fusese prima făptură pe care o crease de când o părăsise El. La început îl văzuse doar ca pe un totem al trădării, al speranțelor spulberate, al înșelăciunii supreme. Odată cu trecerea timpului, se atașase de reptila cu pielea rece și solzoasă. Nu îl opri atunci când o mușcă, pentru că otrava lui îi amintea de durerea pe care o încercase când și-a dat seama cum o tratase Creatorul. Îl mai dezmierdă de două-trei ori și îl puse jos, pe stânca întunecată. Jivina se zvârcoli de câteva ori și, fără să se uite în urmă, se depărtă și deveni străveziu, pierzându-se în neant.

— Vai, Doamnă, nu te-am știut așa sentimentală! auzi în spatele ei glasul Stăpânului Întunericului. Credeam că urăști tot ce e viu.

Ea se întoarse, cu ochii în flăcări și cu părul fluturând în vântul slab pe care îl crease. Îi plăceau nespus micile

efecte speciale pe care le punea în scenă cu măiestrie. Știa că niciun bărbat nu putea rezista farmecelor ei. Chiar dacă nu își dădea încă seama de asta, nici Stăpânul Întunericului. Și această neatenție avea să-i aducă pierzania.

— Nu toți suntem așa egoiști ca tine, dragul meu. Tu ai demonii tăi, ai lumea ta, ai luptele tale cu Tatăl. Eu, eu sunt doar o femeie singură. Uneori am nevoie de puțină companie și atenție...

— Doamnă, știi că poți avea câtă companie vrei în palatul și în lumea creată de mine, zâmbi cu subînțeles personajul întunecat ca noaptea din fața ei.

—Voi, bărbații, gândiți mereu așa de simplist. La voi totul este un joc, totul se rezumă la putere și posesie. Află, dragul meu, că eu nu pot fi îmblânzită. Iar pentru mine, reptila asta solzoasă este animalul de companie perfect: supusă, rece și otrăvitoare. Ca mine... Să lăsăm asta. Vrei să jucăm o partidă de șah?

O tablă de șah apăru din senin în fața lor, iar firicele de praf cosmic se adunară încetișor, modelându-se sub formă de piese de joc. În mod straniu, toate erau negre, nimic alb. Și fără niciun sens, Regele și Regina erau în tabere opuse. O mână scheletică întinsă de ființa cu ochii precum niște găuri negre, lovi cu furie tabla de șah și toate piesele, cu excepția Reginei, se transformară în praful din care fuseseră plăsmuite.

Știa că Stăpânului Întunericului nu îi place să fie refuzat, dar o distra să îl provoace. Îi plăcuse să îi seducă pe Erin, pe Aelyus. I-ar fi vrut ca pe niște jucării care să-i satisfacă toate poftele trupești, dar întotdeauna îi neglijase

și ignorase avansurile bărbatului aflat în fața sa. Avea alte planuri pentru el.

— Doamnă, ai de gând să îmi spui de ce m-ai chemat aici? M-ai chemat pentru șah? Nu joc cu femei, e un joc pentru cei care conduc lumea. M-ai adus doar pentru a-ți vedea șerpișorul? Se prea poate ca la un moment dat să îmi pierd răbdarea și să trimit vreo doi-trei demoni să îmi aducă pielea lui. Promit că o să găsesc un meșter care o să-ți facă o curea foarte frumoasă din ea. O să-l ai mereu cu tine, dar măcar nu mă vei mai face să îmi pierd timpul. Izbucni în râs, iar demonii grohăiră înfiorător, împrăștiind respirație murdară și salivă în jur.

Atât! Era punctul din care nu se mai putea întoarce. Vântul pornit de femeia malefică se înteți tot mai mult. Părul devenit mov și rochia neagră și întunecată fluturau sălbatic, iar picioarele ei se ridicară încet de pe bucata de rocă. Desenă niște simboluri în aer, iar demonii care îl înconjurau pe interlocutorul ei se treziră împresurați de lanțuri otrăvite, care li se strângeau tot mai mult în jurul trupurilor. Cele două forțe universale se priveau impasibile în urletele și zvârcolirile de durere ale demonilor care își simțeau sfârșitul aproape. După un timp, totul încetă.

— Ignorantule, îi strigă femeia scrâșnind din dinți, tu ai idee cine sunt eu și ce pot? Tu, în prostia ta, crezi că mă poți controla pe mine? Sau că mi-ar fi frică de tine?

— Cum îți permiți să...

Fură ultimele vorbe pe care Stăpânul Întunericului mai apucă să le rostească, înainte să fie ridicat în aer de lanțuri care se materializară în jurul încheieturilor lui. Rămase

atârnat în aer, în zvârcoliri inutile, iar cuvintele lui nu-și mai găseau glas. Femeia îl privi satisfăcută, cu superioritate.

— Buun, sper că stai confortabil, dragule. Oricum, nu te vei odihni mult, îți promit. Bănuiesc că ești surprins și total nelămurit. Da, știu, mereu m-am considerat o femeie surprinzătoare și descurcăreață, dar uneori mă întrec și pe mine. Dar vai, unde-mi sunt manierele? Câtă lipsă de politețe... Dă-mi voie să mă prezint. De fapt, n-am un nume. N-am găsit niciunul care să mi se potrivească. Poți să îmi spui Distrugătoarea. Așa cum există un Creator care dă viață, trebuie să existe și cineva care o ia. Multă vreme, eu am fost aceea. Dar, la un moment dat, începusem să mă plictisesc. Și atunci, spre norocul meu, te-ai răzvrătit împotriva Tatălui. Cred că a suferit mult când Fiul Său, prima ființă creată, l-a trădat, dar sigur și-o merita. Ei bine, ca să înțelegi cu cine ai avut de a face, eu sunt egala Lui, secretul de care a încercat să fugă. Mare greșeală, nu-i așa?

— Ce... ce vrei de la mine? Eliberează-mă și-ți dau ce...

— Of, bărbații ăștia! Sunteți atât de superficiali și nu înțelegeți nimic. Eu încerc să îți arăt cum m-am jucat cu tine de milenii întregi. Cum am sedus o lume întreagă. Cum am înșelat, cum am sădit speranțe și cum le-am smuls din inimi sângerânde. Dar tu n-ai pic de răbdare. Îmi ștergi orice urmă de fericire de pe față. Vrei să-mi apară riduri? Glumeam, iartă-mă, uneori mă prostesc ca o femeie de rând. Dar, ca să-ți satisfac nerăbdarea, vreau să mă răzbun pe El. Și cum pot face asta mai bine decât întorcând Fiul contra Tatălui, manipulându-l? Ajutându-te să-l în-

vingi. Crezi că Necromantul tău ar fi învins vreodată fără călăreții-umbră pe care eu îi trezeam? Cine crezi că era Doamna Lacului?

— Ce mai vrei de la mine? Ai reușit să-L faci să sufere, iar eu te-am ajutat. E dușmanul nostru comun.

— Am nevoie de sângele Lui. Cum de la El nu pot să îl iau, îl voi lua de la tine. Acesta a fost norocul meu. Spre deosebire de restul creației, făcută din praf, lut și apă, tu ești sânge din sângele Lui. Firește că te voi ucide, în caz că aveai dubii. Ți-am promis-o demult, ți-am răbdat prea mult toanele și imbecilitatea, cu greu mai rabd câteva secunde. Aș putea să-ți explic ce am de gând, dar nu ești vrednic de planurile mele mărețe. Acum, gata cu vorba...

— Eu nu pot muri! Sunt nemuritor. Îți poruncesc să lași șarada asta!

— Aici poți să mori, dragule. Ăsta e singurul loc în care legile lui nu au efect. Pentru că e prea aproape de poartă.

Un cuțit cu lama de foc negru îi apăru femeii în mână, în timp ce se îndreptă spre bărbatul care încercă să rupă lanțurile care îl imobilizau. Stăpânul Întunericului simți arsura focului întunecat și sângele, sângele Tatălui, scurgându-i-se pe picioare, ca un șuvoi năvalnic. Ochii săi, deveniți roșii, demonici, mai clipiră de două ori, iar apoi se stinseră pentru eternitate. Doamna zâmbi încântată de reușita ei, în timp ce își crestă brațul, iar sângele ei se amestecă, după o infinitate de timp, cu al celui care o refuzase. Sărută lama ardentă și o aruncă cu toată puterea în punctul fix spre care privise ceva mai înainte. În locul în care părea să nu fie nimic, o ușă imensă apăru din senin, iar

cuțitul se înfipse în ea. Lichidul de pe suprafața ascuțită începu să se prelingă și, încet-încet, să topească materia impenetrabilă a portalului.

35

În lumea oamenilor, Erin și Hel aproape că renunțaseră la căutarea lui Aelyus. Sub-îngerii cutreieraseră pământul în lung și în lat. În fiecare seară îi raportau conducătorului lor pe unde umblaseră, dar nicio urmă de cel dispărut. Bănuiau că voise să se retragă în singurătate, să sufere în tăcere pierderea ființei iubite. Tânărul comandant pierduse pentru o vreme legătura misterioasă pe care o împărtășea cu prietenul său înaripat, însă acum aceasta revenise. Știa cel puțin că îngerul era bine, măcar atât de bine cât poate fi cineva care pierduse persoana care îi aprinsese speranțele și dorința de viață. Trăise pe pielea lui o asemenea durere, în urmă cu o sută de ani, când aflase că Zaira nu era ce credea el și nici măcar acum rănile nu erau vindecate. Totuși, își dădea seama că pierderile nu se puteau compara: Zaira era vie pe undeva, pe când Maya nu mai împărțea aceeași lume cu ei. Erin își aminti cum înnebunise de furie când citise acea scrisoare blestemată, precum și dorința de răzbunare și autodistrugere pe care o încercase în acel moment. Era convins că prietenul său va încerca să facă același lucru. Dar împotriva cui? Împotriva celorlalți îngeri? Împotriva Doamnei în Negru? Ambele opțiuni erau posibile. Sigur avea nevoie de ajutor. Cei mai buni aliați i-ar fi fost, fără îndoială, niște îngeri. Trebuie să fi avut ceva prieteni. Așa că,

în acel moment, toate drumurile îl duceau către locul unde, în urmă cu mulți ani, îi invocase pe fiii cei mai puternici, mai mândri și mai egoiști ai Tatălui. Câțiva subîngeri îl duseră pe tânărul comandant și pe fostul necromant în zbor către acel loc mistic. Călătoria fu destul de lungă și incomodă, dar i-a scutit de timpul pierdut dacă ar fi mers cu caii. În plus, noii lor prieteni înaripați ar fi făcut orice să scutească sărmanele animale de orice sarcină ar fi avut.

Într-adevăr, Erin avusese dreptate încă o dată. În depărtare, lângă un foc imens, în lumina lunii, recunoscură silueta lui Aelyus. Legătura dintre om și înger era mai puternică decât se așteptase. Cei doi bărbați pășiră cât mai delicat, să nu îl deranjeze. Îngerul privea în gol, neclintit. Oare de când era în poziția asta?

— Ce v-a luat așa mult să veniți? spuse pierdut, fără să-și ia, fie și pentru o clipă, ochii de la jocul flăcărilor.

— Noi... ne-am gândit că ai nevoie de liniște. La un moment dat m-am panicat când nu am mai simțit legătura dintre noi. Apoi m-am gândit că vrei să fii singur. Pot să stau lângă tine? E cam frig, iar focul ăsta e prea mare pentru o singură persoană...

Până să primească răspuns, cei doi oaspeți se așezară neinvitați în vecinătatea focului și câteva minute așteptară în tăcere. În final, tot Erin sparse liniștea mormântală...

— Și acum? Ce ai de gând? Vei face și tu aceleași greșeli pe care le-am făcut eu?

— La asta mă gândeam și eu, șopti Aelyus. Dar nu am de ales...

— Înțeleg... fă ceea ce trebuie să faci. Sper să îți fie mai bine după, deși mă îndoiesc. Sper să supraviețuiești, nu te pot opri și nici nu am vreo dorință să fac asta. Cine îți va simți mânia? Îngerii? Doamna în Negru?

— Nu e ce crezi tu. Ea m-a răpit de pe câmpul de luptă. Am fost neputincios ca o insectă în fața ei. Cred că am subestimat-o cu toții. Am crezut că e doar o altă marionetă a Stăpânului Întunericului, dar ne-am înșelat amarnic. Marioneta era el și nici nu știu dacă și-a dat măcar seama.

— Ce vrei să spui? interveni Hel precipitat. Când eram în slujba lui, femeia aia blestemată era la fel ca mine, îi îndeplinea întocmai ordinele. Ce-i drept, era cam obraznică, iar lui îi plăcea asta...

— Femeia aia blestemată, sau cum vrei tu să-i zici, l-a dus de nas, cum m-a dus și pe mine. Ea zice că este egala Tatălui, iar asta e blasfemie. Nu știu dacă e așa, dar e mult mai puternică decât mine. Și cred că are un plan sinistru. Trebuie oprită. Vreau s-o distrug. O să cer ajutorul îngerilor.

— Nu ți-e teamă că vei fi transformat iar în statuie sau mai știu eu ce ar putea să-ți facă? întrebă Erin.

— S-au mai schimbat lucrurile de atunci, zâmbi războinicul celest. Acum dormiți, am nevoie de liniște să mă pregătesc. Ne vedem dimineață, înainte să răsară soarele. O să plec atunci.

Ca prin magie, cei doi căzură într-un somn adânc, odihnitor. Nu prea avuseseră parte de asemenea momente. De multă vreme, timpul și faptele se scurgeau cu o viteză amețitoare. Și tot așa trecură și orele, liniștite și fără vise, până ce curenții iscați de aripile întinse ale îngerului îi

treziră brusc. Se uitară buimăciți, dar ochii li se închiseră îndată, răniți de strălucirea ființei celeste.

Aelyus stătea înaintea lor, într-o armură argintie, cu simboluri necunoscute de ei, care se schimbau mereu și aruncau străluciri tainice. Părul i se ivea dintr-un coif strălucitor, iar aripile păreau să fie protejate de straturi subțiri de argint, scânteietor în lumina zorilor care începeau să se ivească. Sabia de foc părea mult mai mare decât înainte, iar mâna dreaptă avea pe ea o brățară de o frumusețe nepământeană. O senzație de liniște îi cuprinse pe cei doi când îngerul le făcu un semn de salut cu capul. Se avântă apoi ca o săgeată spre cer. Era pregătit pentru orice primire. Se baza pe faptul că îngerii nu ar fi îndrăznit să încalce ierarhia din legiunile cerești. Mai ales că avea și brățara de comandant. Subalternii lui nu l-ar fi lăsat baltă. Și nu mulți ar fi fost nesăbuiți să se împotrivească legendarei Legiuni a Șaptea.

Zări în depărtare cele trei Porți prin care trebuia să treacă până să ajungă în Regatul Cerurilor, așa cum îl numea cu drag când era slujitorul Creatorului. Văzu Porțile și îl cuprinse emoția: Poarta de Foc, Poarta de Gheață și Poarta de Vânturi. Oare mai putea să treacă de ele? De-o mulțime de ani nu o mai făcuse, dacă își pierduse forța divină? Intrările erau făcute să țină la distanță orice ființă muritoare sau care nu fusese creată de mâna Tatălui. El încă era nemuritor, deși căpătase suflet trăind și iubind oameni. Oare va reuși? Stătu câteva clipe contemplând lumina divină care se ițea la capătul acestor încercări și apoi se aruncă spre prima Poartă.

Focul se năpusti spre el de parcă ar fi fost dușmanul pe care îl aștepta de veacuri, însă fâlfâitul aripilor protejate de scutul argintiu îl făcu să tremure în fața îngerului. Flacăra, ca și cum ar fi fost vie, i se înclină până la nivelul picioarelor. Încurajat de izbândă, se îndreptă plin de încredere spre blocajul de apă. Se opri pentru câteva clipe, privindu-și reflexia în luciul suprafeței lichide, apoi luă un pumn de apă. Aripile începură să-i bată cu putere, creând un curent imens care despărți bariera lichidă în două, în stânga și în dreapta sa.

Aelyus păși printre ele plin de încredere, satisfăcut, îndreptându-se către cea de-a treia Poartă. Vânturile porniră să-l lovească din toate cele patru zări, dar el nu se mișcă. Își ghemui aripile lângă trup și merse întocmai ca un om printre ele. Era hotărât, iar vântul înțelese asta și se domoli, lăsându-i în dar o briză răcoroasă. Îngerul prinse în mâna liberă o rafală de vânt și, unind pumnii, transformă apa și vântul în mici bucățele de gheață. Avea nevoie de ele pentru o mică demonstrație, ceva mai târziu. Înaintea lui se așternu drumul și apoi zidurile imense, până dincolo de cei mai îndepărtați nori, ale Regatului Cerului. Cei doi îngeri care stăteau de pază îl somară să se oprească, iar el îi privi nepăsător.

— Ce cauți tu aici? Ai fost izgonit! Ai ales să ne părăsești și să trăiești cu ființele inferioare! îi strigă cu furie unul dintre gardienii Porții.

— Măsoară-ți cuvintele, Mansur! Sunteți niște bieți ignoranți care trăiți de milenii doar din amintiri. Chiar crezi că eu, Comandantul Legiunii a Șaptea de Serafimi, aș fi plecat dacă mai aveam în ce să cred aici?

— Dar Tatăl... Arhanghelul a spus că El a plecat din cauza oamenilor, îngăimă celălalt înger.

— Arhanghelul a făcut ce știa el mai bine. Să urască și să găsească un vinovat. Vinovați suntem cu toții pentru că n-am știut să apreciem toate lucrurile minunate pe care Tatăl le-a creat. Cum putea să facă El experimente eșuate? Tot ce și-a dorit era ca Oamenii, Vrăjitoarele și Îngerii să trăiască în pace și înțelegere, dar pe noi ne-a cuprins invidia și gelozia. Nu asta ne-a învățat Creatorul! Noi și numai noi am fost de vină că n-am înțeles că El ne iubește pe toți la fel. Și ca să învăț asta, a trebuit să cobor printre oameni. Cum poate un tată să spună că iubește mai mult pe unul dintre copii decât pe ceilalți? Cum ar putea un tată să accepte că unul din fiii lui ar ucide un altul pentru a primi mai multă dragoste? Chiar atât de ignoranți și lipsiți de minte să fiți, să credeți că v-ar iubi mai mult dacă i-ați omorî unul dintre copii? Acum spune-mi, cine e inferior și mai ales cui?

Cei doi îngeri începuseră să șovăie, îndoiala părea să prindă rădăcini în inimile lor. Aelyus așteptă ca aceasta să crească și să-i roadă, știa că nu e bine să-i grăbească. Totuși, îngerii nu erau obișnuiți să gândească, toată existența lor primiseră ordine, de la Tată sau de la Arhanghel. Acum erau nevoiți să ia o hotărâre și să și-o asume. Era atât de greu să iei o decizie de unul singur... Cum reușeau oamenii să facă asta, iar ființele nemuritoare erau așa de neștiutoare sau lipsite de curaj?

Ca să-i ajute să se decidă, își arătă mâna pe care avea brățara strălucitoare. Era însemnul de comandant al le-

giunii, simbolul puterii divine. Precum regii oamenilor aveau sceptrul lor, fiecare conducător de legiune cerească avea o brățară. În momentul în care aceasta era distrusă sau dispărută, proprietarul ei își pierdea rangul în mijlocul armatelor îngerești. Mulți și-l pierduseră în lupta directă cu Arhanghelul sau în intrigile țesute de acesta. Aelyus avusese prevederea să o ascundă în lumea oamenilor, unde nu putea fi găsită cu ușurință. Presimțise pesemne că la un moment dat va avea nevoie de ea. Și nu se înșelase, acum era timpul să profite. Bijuteria străluci puternic în lumina divină care se revărsa din vârful Divinatoriului, iar îngerii rămaseră blocați. Unul dintre ei făcu un pas în față și se aplecă într-un genunchi, cu aripile strânse pe lângă trup și cu sabia cu flacăra stinsă.

— Fii binevenit, Aelyus, Conducătorul Legiunii a Șaptea! Armata ta nu te-a uitat, de veacuri întregi așteptăm să-ți reiei locul, pentru gloria Tatălui.

— Mulțumesc, Wael! Nici eu nu v-am uitat. Aș fi putut să vă cer ajutorul cu mult mai devreme, dar n-am vrut să vă pun libertatea în pericol. Însă timpurile sunt disperate. Va trebui să luptăm nu pentru gloria Tatălui, ci pentru întreaga Creație de sub și de deasupra norilor. Un rău mult mai mare decât își poate închipui vreun om sau înger vrea să ne piardă, iar noi suntem singurii care îl vom putea opri.

—Nu intri nicăieri, trădătorule! Eu mă supun doar conducătorului întregii armate cerești, mărețul Arhanghel, fiul preferat al Creatorului! tună celălalt înger, cu sabia scoasă din teacă, avântându-se înainte.

Aelyus se ridică fulgerător în aer și de acolo aruncă cu toată forța câteva dintre bucățile de gheață ascuțită spre chipul atacatorului. Acesta se dădu înapoi năucit, cu fața schimonosită de durere. Șocul fu cu atât mai mare cu cât niciodată, în luptele pe care le dusese, nu simțise durere. Creaturile cerești nu știau ce înseamnă să suferi, sărmanii sub-îngeri erau cei care îndurau totul, iar ceilalți primeau gloria și plăcerea de a ucide fără milă și fără conștiință. Acum, însă, era diferit. Wael se repezi la îngerul prăbușit, cu chipul zgâriat de cioburile înghețate, îi țintui cu piciorul aripile pe sol și îi puse sabia de foc la gât.

— Crunt, nu-i așa? întrebă compătimitor Aelyus. Până de curând îngerii n-au simțit durerea, nici măcar n-au știut că există. Și iată cum un măreț războinic se zvârcolește ca un om. Sunt ființe care de-a lungul timpului au îndurat dureri de mii de ori mai cumplite decât ce simți tu acum, Mansur. Află că Tatăl nu ne-a spus chiar totul. A omis lucruri. Se pare că avea secrete și față de copiii Săi. Însăși cea care vrea toată Creația distrusă e unul din secretele Sale. Lucruri ascunse care, după cum vezi, încep să apară din senin și să ne facă rău. Poate are nevoie de ajutor. Cât despre fiul preferat, permite-mi să mă îndoiesc, în ultimul timp tot apar o grămadă de asemenea copii. Încep să mă obosească.

— Comandante, mă ocup eu de Mansur. Acum, că simte ce e durerea, începe să înțeleagă că trebuie să se teamă de ea, spuse Wael, apropiind sabia de foc de chipul îngerului prăbușit. Acesta închise ochii, întocmai ca un animal sălbatic când apropii o făclie de el.

— Fii blând cu el, Wael. Nu el e dușmanul nostru, e doar o oaie rătăcită ce are nevoie de un păstor care să o îndrume. Nu cu îngerii suntem în război, poate doar cu conducătorul lor.

Aelyus păși mai departe și ajunse în dreptul porților imense, al căror capăt superior abia se zărea. În stânga și în dreapta intrării străjuiau statuile imense a doi îngeri din metal divin, cu aripile întinse și cu săbiile ridicate ca pentru a ține inamicii la distanță. Armele din mâinile lor păreau de foc, iar buzele lor se mișcau șoptind în surdină laude Tatălui și preamărind Creația.

Îngerul renegat se bucură să revadă Gardienii Adevărului și se opri înaintea lor, conform datinilor de la facerea lumii. Statuile se întoarseră spre el, puseră săbiile de foc încrucișate deasupra capului său și îi citiră în inimă și în gânduri. Deciseră că era curat și faptele sale erau în slujba Binelui și întru dragostea Creatorului și, în cele din urmă, reveniră la forma lor amorfă, lăsându-l să treacă. Mulțumi Gardienilor înclinând capul către fiecare și șopti și el vorbele lor, apoi trecu de intrare.

Vocile a mii și mii de ființe angelice îi răsunară în cap. *Fii binevenit, Comandante! Știam că o să te întorci! Legiunea a Șaptea de Serafimi nu te-a uitat! Poruncește și vom răsturna Cerurile și dedesubtul norilor pentru tine! Acum, că avem din nou comandant, steagul nostru se va ridica printre legiunile cerești întru slava Tatălui.*

Amintirile îl năpădiră pe Aelyus, văzu în minte chipurile fiecărui războinic celest din armata sa derulându-se cu repeziciune. *Bine v-am regăsit, prieteni vechi! Mi-ați lipsit!*

Iertați-mă că v-am părăsit. Acum Legiunea a Șaptea va străluci mai presus de toate oștirile Tatălui. Întâlniți-mă la Divinatoriu.

Îngerul parcurse restul drumului pe jos, așa cum erau legile Lui. Nicio ființă nu avea dreptul să zboare în interiorul zidurilor cerești, ci doar după ce ieșea și trecea de Gardienii Adevărului. Calea pe care o urmă spre Divinatoriu, locul unde creaturile celeste aduceau slavă și rugăciune Creatorului, trecea printre chiliile pe care le locuiau semenii săi. Erau așa cum le știa: albe, pătrate, învăluite într-un nimb cald de lumină. Simți un sentiment de melancolie, gândindu-se că undeva în șirul acela ordonat de clădiri rectangulare fusese și locuința sa, pentru multe milenii. Ce s-o fi întâmplat cu ea?

Gândurile acestea îl părăsiră când ajunse în apropierea clădirii albe cu multe inscripții aurii care dansau în toate direcțiile ca purtate de vânt. Locul unde se înălțau rugăciunile către Creator, după ritualul pe care el nu îl mai urmase de tare demult. Se îmbăie în lumina sfântă care izvora din turnul locului de venerație, lăsându-se învăluit de aceasta și simți cum tovarășii săi de legiune se adunau de pe aleile înconjurătoare. Atinse ușile Divinatorului, care se deschiseră singure, întrucât îi recunoșteau rangul în armata cerească. Vocile îngerilor încetară brusc și din încăperea al cărei interior era mult mai mare decât exteriorul, mii și mii de ochi se întoarseră spre el.

Arhanghelul, care conducea ritualul, puse deoparte cupa din material divin plină cu apa cea mai pură a izvorului ceresc și se îndreptă spre el cu pași grăbiți și ochi încărcați de răutate.

— Ce cauți tu aici, trădătorule? Cum îndrăznești să te întorci? O să te arunc cu mâinile mele să putrezești într-o gaură de viermi, împreună cu mizeriile tale umane. Apoi o să te acopăr cu sângele lor. Voi șterge abominațiile alea din creația Tatălui. Atunci când nu va mai exista sămânța scandalului, El se va întoarce la noi. Dar până atunci, mai avem o singură luptă de dat. Curând, foarte curând... Până atunci, trebuie să îți dau o lecție.

— Oprește-te! Nu ai să-mi dai nicio lecție! Am învățat tot ce era de învățat, răspunse cu o voce atât de calmă cel considerat pe nedrept trădător, încât ceilalți rămaseră nedumeriți. Am înțeles în sfârșit de ce Tatăl era încântat atât de mult de noua Sa creație. Și că ție sau altora nu vă place, sunt de acord că sufletul oamenilor e ceva minunat, ce tu cu mintea ta îngustă nu poți cuprinde. Pretinzi că îl slujești pe Creator, dar nu știu ce jocuri faci. Crezi că El a vrut să vadă cum copiii Lui se sfâșie între ei cum nici animalele sălbatice nu o fac?

— Tăcere, trădător laș și perfid! Noi suntem copiii Lui, nu nimicniciile alea. Pot ele să zboare? Pot ele să învingă dușmanii și să aducă slava și gloria Lui cu săbiile de foc? E de ajuns doar o lovitură de aripă și le transform oasele în praf și cenușă. Ce spui tu e blasfemie!

Se întoarse către îngerii săi fideli și așteptă ca ecourile vocii sale să se stingă.

— Puneți mâna pe el și înlănțuiți-l! se auzi izbucnind mânia Arhanghelului. Eu și numai eu sunt vocea Tatălui printre îngeri! Mișcați-vă sau vă transform și pe voi în statui pentru eternitate!

Aelyus bănuia că se va ajunge la o asemenea reacție. Îl cunoștea prea bine pe mărețul Arhanghel, cum își dorise și cum reușise, prin jocurile lui, să rămână singurul conducător al Legiunilor Cerești. Îi amăgise sau îi întorsese pe ceilalți unul împotriva altuia, îi transformase pe unii în stane de piatră, pe alții îi aruncase în închisori întunecate și pline de umezeală. Asta aflase în ultimele clipe, înainte să intre în Divinatoriu, din ceea ce îi comunicaseră mental îngerii care erau de partea sa. Se gândi cu groază la bieții prizonieri nemuritori din celulele mucegăite, oare le-au putrezit aripile? Acum, că nu mai aveau legătura cu sub-îngerii care să le absoarbă durerea, sufereau oare din cauza oaselor și aripilor îngreunate de apa murdară? Sufereau din cauza mirosului rânced care le era tovarăș?

Simți cum gândurile sale bune și puritatea erau năpădite de furie și dorința de răzbunare împotriva acelui Arhanghel plin de trufie și a celor care îl ascultau orbește. Înger se întorsese contra înger. Păcatele lumii de jos păreau și mai îngrozitoare de când infectaseră ca o molimă regatul divin. Cum închidea ochii, vedea murdăria ce afecta sfințenia clădirilor albe, imaculate. Vedea cum norii de mizerie acopereau lumina divină. Și vedea cum îl acoperă și pe el. Desfăcu brațele și în fața ochilor săi pluteau săgeți mici de gheață, pe care le crease din apa și vântul pe care le luase cu el. Se uita cum soldații Arhanghelului se îndreptau spre el și le permise să se apropie. Apoi, într-o fracțiune de secundă, își ridică aripile, iar curentul de aer stârnit aruncă micile ace înspre fețele și aripile celorlalți nemuritori. Grimase de durere și urlete de furie sparseră

liniștea care cuprinsese în ultimele secunde locul sfânt al divinației. Îl privi pe strălucitorul conducător al întregii armate cerești cum se scutură de bucățile înghețate și își șterge picurii de apă de pe chip. Aelyus zâmbi, animat de satisfacția că acum vor învăța și îngerii trufași ce este durerea. Mică, dar pentru cineva care n-o simțise vreodată, de nesuportat.

— S-a terminat vremea în care tu dai ordine, Arhanghele! Nu te mai recunosc drept conducător al Armatelor Cerești și, conform datinilor străvechi, te provoc. Brățara de comandant al Legiunii a Șaptea îmi conferă acest drept, iar tu nu îl poți refuza. Bagă de seamă însă, că acum, așa cum ați simțit pe pielea voastră, și îngerii ştiu ce e suferința. În schimb, eu am viețuit cu ea secole întregi.

— Fie cum vrei, mizerabile! Deși brățara nu-ți mai aparține de drept, de când ai plecat la oamenii tăi infecți, acum, că putem simți durerea, o să am prilejul de a mă bucura de a ta.

36

Râsul puternic al Arhanghelului fu acoperit de un zgomot infernal, ca un tunet care venea din capătul cel mai îndepărtat al spațiului, locul în care îngerii nu se prea avântau. Lucruri misterioase începeau să se întâmple acolo. Părea că legile fizice ale lumii nu reușeau să învingă întunericul gol și rece, unde nici măcar lumina soarelui nu reușea să ajungă. Zgomotul puternic continuă la nesfârșit, făcându-i pe îngeri să-și acopere urechile, strâmbându-se de durere. Vibrațiile sunetului făcură și pereții imenși să se cutremure, iar o crăpătură imensă străbătu peretele opus intrării, de la un capăt la altul.

Dualis! Dualis! Dualis! și sunetul se repeta la nesfârșit. Toți cei din Divinatoriu și din afara lui se uitau, muți de uimire, unul la altul. Să se fi întors Creatorul? Cine altcineva ar fi fost atât de puternic încât să dărâme zidurile din Regatul Cerului? Toți, în afară de Arhanghel, care stătea calm.

— Nu vă speriați, frații mei! Iată că a apărut ocazia să îi demonstrăm Tatălui că noi suntem fiii Săi cei mai buni și mai devotați. Un nou dușman a apărut, întocmai cum mi-a spus Doamna în Negru. Avem ocazia să semănăm moartea și groaza în liniile inamicului și, mai presus de toate, gloria și slava Lui. Pregătiți-vă de luptă! Sunați trâmbița Războiului Sfânt!

Abia acum înțelese Aelyus până unde ajunseseră amăgirile și jocurile perfide ale Doamnei în Negru. În sfârșit, piesele ascunse ale planului ei malefic se așezară în locurile lipsă. Femeia aceea voia să îl învingă pe Creator cu ajutorul fostei sale seminții. O armată cum nu-și imagina nimeni, formată din ființe la fel de puternice ca Tatăl, ființe care, de dinainte de facerea Timpului, distrugeau lumi şi aveau să o distrugă şi pe a lor, până n-avea să mai rămână niciun fir de praf din ea.

În strigăte de bucurie, îngerii ieșiră unul câte unul. Speranța răsărise din nou pe chipurile lor, erau convinși că după asemenea ispravă de măreție, Creatorul se va întoarce la ei și îi va recunoaște ca pe cei mai buni dintre copiii Lui. Doar Arhanghelul și adversarul său rămăseseră nemișcați, măsurându-se unul pe altul. Iar trâmbița războiului suna neîncetat...

— Nu vă duceți la luptă, e o capcană! strigă comandantul Legiunii a Șaptea.

— Ce știi tu, trădător laș ce ești? Ai trăit atât de mult printre ființele netrebnice încât nici nu mai ai curajul să te ridici la luptă. Ai uitat cum e să te năpustești cu sabia de foc în rândurile dușmanilor, în sunetul trâmbițelor și al imnurilor închinate Tatălui? Doamna în Negru a avut dreptate, planul ei e bun: i-a adus pe acești vrăjmași ca să îi învingem, iar El va fi impresionat de fapta noastră măreață, întreaga creație ne va cânta curajul și dăruirea.

— Nu poți avea încredere în acea femeie, nu știi cine e și ce planuri are! Iar acum îngerii simt durerea! Și asta, tot datorită ei.

— Știam eu că așa vei spune! Ea mi-a zis că vei spune asta. Are dreptate, ești un vierme, o târâtoare a pământului. Chiar dacă simțim durerea, asta ne va face și mai demni de lauda Tatălui. În afară de asta, nimic nu ne poate ucide!

— *Nimic din lumea asta...*

Îi trecu prin minte să îi spună adversarului asta, dar ceva îl opri. Alese să nu o facă. Să fie teama? Dorința de răzbunare? Nu prea conta și nici nu mai era relevant. Atinse brățara și ceru Legiunii sale să nu se alăture luptei. Deși nedumeriți, îngerii nu se împotriviră. Erau obișnuiți să asculte ordinele fără să crâcnească și se bucurau că pot să îi dovedească asta celui care îi condusese, îi abandonase și se reîntorsese ca un fiu rătăcitor.

37

Înaintea tablei de șah, cei doi oponenți stăteau neclintiți. Acum, ambii adversari erau vizibili, umbra care o învăluia pe oponenta Creatorului nu își mai avea rostul. Nu avea niciun farmec pentru Doamna în Negru dacă El nu îi vedea satisfacția pe chip când avea să fie învins. Și iată, suprafața de joc, suspendată, diferită față de alte jocuri. Doi Nebuni, unul alb, pur, celălalt cu pete de murdărie, și mii și mii de pioni albi, cu aripi care roiau în jurul lor. Undeva în aer, la marginea tablei de șah, o lumină se aprindea și se stingea, ca o lumânare bătută de vânt. Un zâmbet meschin se ivi în privirea femeii când Tatăl înțelese ce reprezenta pâlpâirea. În spatele licăririi se văzu un fel de ușă care se făcu fărâme și apoi întunericul puse stăpânire pe tot acel loc. *Dualis! Dualis!* – strigătul infernal se ridică până la urechile Lui. Un zâmbet forțat, înghețat, îi apăru pe chip.

— Văd, Doamnă, că ai adus piese noi, şopti Creatorul, în timp ce niște figuri a căror existență o negase mii de milenii apăreau una câte una pe tabla de șah, iar vibrațiile lor făceau piesele albe să se cutremure.

— Da, dragul meu, am vrut să-ți fac o surpriză. Am învățat jocul ăsta de la tine și mi-am dorit cel mai mult să te bat la el. Ce satisfacție mai mare decât să îl înving pe Creator la propriul Său joc? Am avut mult timp la dispo-

ziție să te studiez, să îți învăț fiecare mișcare. Exact ca pe vremuri, înainte să venim în lumea asta, nu? Am avut ocazia să înțeleg de ce anume îți pasă cel mai mult și am putut să descifrez fiecare regulă și să derulez în minte orice posibilitate. Iar acum, în momentul ăsta, orice scenariu îmi este favorabil.

— N-ar fi trebuit să faci asta, șopti bărbatul cu păr alb.

Semeția și încrederea îi dispăruseră. În ochii săi blajini se citea îngrijorarea.

— O, ba da... trebuia, zâmbi cu falsă bunăvoință femeia, ai cărei ochi de lavă încinsă străluceau. Am vrut să îți arăt ce înseamnă să pierzi tot ce ai. Cum altfel ai putea înțelege ce am simțit eu?

— Doamnă, asta era între mine și tine doar. Nu trebuie să implicăm...

— Ba da, cum îndrăznești? țipă ea înfuriată. Cum aș fi putut să ignor creaturile tale blestemate, când pentru ele m-ai părăsit? Cum crezi că aș fi putut să accept vreodată că m-ai părăsit pentru Îngeri și Oameni și Vrăjitoare? Pe mine, care am fost una cu tine și de dragul Tău am trădat lumea mea? Și asta mi-e răsplata? Acum e vremea recoltei...

— Totuși, cum ai...

— Tot nu pui întrebările corecte, dragul meu. Dar nu e nimic, m-am obișnuit. Așa Tată, așa Fiu. Nici el nu a înțeles ce se întâmplă, până n-a fost prea târziu. Abia în momentul fatal a priceput mărețul meu plan și victoria mea strălucită. Fiul Tău și-a dat sângele pentru această partidă hotărâtoare. Să nu îl irosim de pomană.

Doamna puse pe tabla de joc, în spatele pieselor care-i reprezentau pe războinicii Dualis, Regina pe care Stăpâ-

nul Întunericului nu reușise să o distrugă. Broboane de un roșu întunecat se scurgeau de pe figurină pe suprafața cadrilată, iar Creatorul pricepu al cui era sângele. În timp ce lacrimi mari îi acoperiră Tatălui ochii, femeia, sigură pe ea de victoria finală, continuă:

— Pe undeva, îmi pare rău de Fiul Tău. Pe de altă parte, chiar mi-a făcut plăcere să-l omor, prea mă subestimase și mă umilise. Răbdarea mea are limite, chiar dacă cu Tine am răbdat aproape la infinit. Și ca să te lămuresc... De unde crezi că a pornit ura îngerilor împotriva oamenilor? Zburătoarele tale nu sunt în stare să scoată un singur gând din capul lor. Cine crezi că l-a convins pe Fiul Tău să te provoace și să-și facă o lume a lui, ca să-ți dovedească faptul că e mai bună ca a Ta? Era cât pe ce să îl învingi în ultimul moment, din cauza îngâmfării sale. Apoi, cine crezi Tu că a pornit războiul între Oameni, Vrăjitori și ceilalți? Cine i-a pus să se omoare între ei? Sau cine l-a convins pe Fiul Tău să le atace pe Vrăjitoare? Și cine l-a manipulat pe îngâmfatul ăla de Arhanghel să plece la luptă? Era atât de dornic să îți facă pe plac, întocmai ca un cățeluș pe lângă stăpânul său. Eu și numai eu am fost peste tot! Eu am fost mereu pe urmele pașilor Tăi! Te-am urmărit. Ți-am învățat mișcările pe care le făcuseși și pe care le vei face. Ți-am distras atenția. Te-am manipulat după placul meu, ca pe întreaga ta creație...

— Da, Doamnă, tu ai făcut asta, spuse gânditor Tatăl, în timp ce noile figurine distrugeau cu furie nemaivăzută pionii albi, care zburau care-ncotro. Curând, tabla se umplu de cioburi albe, iar un vânt slab le mătură unul câte unul.

Într-un colț, stingher, rămase doar un Rege Alb. În depărtare se vedeau alte armate de pioni albi, pregătindu-se pentru lupta finală.

—E rândul tău, dragul meu. Încă mai ai ceva mutări...

38

În depărtare se auziră mult timp zgomotele bătăliei în desfășurare. Scântei, fulgere, limbi de foc care luminau în întuneric și se stingeau brusc. Metal lovit de metal, arme infernale străpungând armuri. Țipete care spărgeau liniștea de mormânt din acel loc, de unde, de obicei, nu răzbătea nimic. Și ce îi sfâșia inima lui Aelyus era că recunoștea glasurile care scoteau acele urlete de durere și de spaimă. Erau vocile tovarășilor săi din armata cerească. Erau Legiunile divine decimate de ființele necruțătoare numite Dualis, de care aflaseră de puțin timp și care fuseseră aduse de femeia malefică și distrugătoare. Treptat, țipetele și sunetele încetară, iar luminile, care mai înainte animaseră acel colț întunecat, rămaseră pierdute în întuneric. Comandantul Legiunii a Șaptea pricepu ce se întâmplase, dar vrusese să afle cum de fusese posibil.

Se duse în Divinatoriul cu peretele crăpat de la un capăt la altul și turnă din apa creației într-un vas plat și strălucitor. În suprafața ca oglinda putea să vadă prin ochii oricărui înger și luă la rând numele tuturor camarazilor din primele legiuni. Nimic. Doar liniște și beznă. Derulă în minte, cu viteza gândului, numele și chipul fiecăruia din zecile de mii de îngeri care luptaseră de partea Arhanghelului, dar primi același răspuns. Aceeași tăcere sinistră și același întuneric cuprindeau totul. Până la urmă, reuși să

vadă niște imagini prin ochii unui înger, dar erau neclare, ca printr-o perdea de pâclă roșiatică. Văzu aripi rupte și murdare plutind aiurea prin aer, alături de frânturi de armuri, săbii de foc stinse. Îi atrase atenția o bucată din armura Arhanghelului, care strălucea în depărtare. Văzu apoi trupurile îngerilor rupte bucăți, îngrămădite unul lângă altul. Ca și cum toți îngerii fuseseră prinși într-o capcană și loviți din toate părțile, iar ei se ghemuiseră unii într-alții, ca niște vite încolțite. Inamicii, acele ființe care își schimbau continuu forma și dimensiunea, de parcă erau plămădite din apă și întuneric, se îndepărtau. Se aflau undeva între acel înger și lumina sfântă a Divinatoriului care binecuvânta și călăuzea în tot universul, la fel de strălucitoare ca un far în mijlocul nopții. Apoi, pâcla roșiatică deveni tot mai densă, imaginea tot mai neclară.

Aelyus înțelese ce se întâmplase: ceea ce îl împiedica să vadă erau valurile de sânge care acopereau ochii sărmanului luptător divin. Viziunea se întunecă de tot, războinicul murise. Încercă mai departe, derulând în minte până la ultimul înger, dar oglinda de apă rămase întunecată. Așa se sfârșise cu temuta armată cerească, pe care nicio ființă din lumea asta n-o putea învinge.

Legiunea a Șaptea de Serafimi privea în tăcere în locul unde mai înainte lumini scăpărau în întuneric, iar acum se făcuse liniște. Îngerii-santinele din colțurile lumii îi informaseră că ceva nemaivăzut se îndreaptă spre Regatul Cerului și apoi amuțiseră și ei de tot. Trâmbițele lor nu mai scoaseră niciun sunet. Comandantul ultimei legiuni știa că nu vor putea izbândi acolo unde toată armata ce-

reasca fusese făcută praf, fără nicio victimă din partea inamicului. Dualis erau infinit mai puternici. Avea nevoie de alte arme pentru a putea învinge. Să-și joace ultima carte. Totul sau nimic. Se uită la locul în care slujiseră Tatălui, încă de la facerea lumii. Lumina sfântă scădea în intensitate, prevestind întunericul ce avea să vină. Crăpătura din zid avansa și la celelalte clădiri. Știa că trebuie să părăsească pentru totdeauna acele locuri. Zidurile imense, al căror capăt nu se vedea, nu îi puteau apăra la infinit.

În cele din urmă, luă decizia cea mai grea din întreaga sa existență. Se ridică în aer și așteptă ca toți îngerii care îl urmau să facă asta. Și, fără să se uite înapoi, se avântă prin cele trei Porți, spre lumea oamenilor, cu toată legiunea după el.

39

Încă nu se luminase de ziuă când câțiva Cavaleri ai Sfârșitului dădură buzna în încăperea unde dormeau Erin și Hel, cu mâinile încrucișate și săbiile pe piept, ca niște ornamente de mormânt. Ușa se prăbuși călcată în picioare, iar Erin, fără să deschidă ochii, aruncă un cuțit spre primul intrus, care cu greu se feri din calea armei venite cu o precizie ucigătoare.

— Comandante... Vino afară, trebuie să vezi asta! spuse bărbatul, năucit de faptul că trecuse pe lângă moarte.

— Ce mai e? Alți demoni? Credeam că i-am omorât pe toți, pufni Erin.

— Nu, comandante, încă nu ne vine să credem... poate poți tu să explici.

— Ce să îți explic, omule? Nu știi să vorbești clar? Nu vezi că nici nu pot să gândesc?

— Cad îngeri... îngăimă bărbatul, prăbușindu-se în genunchi.

Salvatorul lumii, cum îi zicea Hel, întinse mâna și bău jumătate din cana de apă, ca să se trezească, iar restul i-o aruncă în cap fostului necromant, care sări și el, buimăcit, în picioare. Ieșiră cu toții afară. Cerul era aprins de mii de lumini care se îndreptau cu viteză spre pământ, ca niște mingi de foc. Recunoșteau, în depărtare, formele îngerești.

— Vai, Erin, e așa de frumos. Plouă cu aroganți înaripați. Să ne aducă cineva o apărătoare! țipă agitat Hel.

Primul ajunse pe solul întărit Aelyus, în armura lui strălucitoare. Aterizarea fu zgomotoasă, impactul cu pământul ridică un nor de praf, iar forța lui aruncă pe spate doi-trei cavaleri. Sub-îngerii se uitau, cu gurile căscate. Aterizarea celorlalți îngeri fu și mai abruptă, unii se ridicau icnind de durere, suflând să-și stingă aripile și hainele aprinse la trecerea prin Poarta de Foc. Oamenii și sub-îngerii aruncau pe ei găleți cu apă și îi loveau cu crengi înfrunzite, să îi ajute să se stingă. Era o hărmălaie și un haos de nedescris.

— Erin, Hel... mă bucur să vă revăd, deși poate e pentru ultima oară, îi îmbrățișă prietenul lor înaripat.

— Cum așa? Credeam că am învins-o pe Doamna în Negru, i-am făcut praf pe demonii ăia. Eu v-am salvat! Bine, cu ajutorul libelulelor astea, dar eu i-am adus! se proțăpi, mândru de sine, necromantul.

— Da, Hel, i-am făcut praf pe demoni, dar ei, ca și lupta din lumea oamenilor, erau doar o simplă diversiune. Planul femeii malefice a fost cu totul altul. Și ne-a păcălit pe toți. E pe cale să învingă. Arhanghelul și cea mai mare parte a oștirii cerești au fost învinși și acum zac morți, undeva în întunericul de la capătul lumii.

— Cum, nu pot să cred, interveni Erin, îngeri să moară? Credeam că sunteți nemuritori. E drept că tu era s-o pățești cu necromantul pe vremuri, dar totuși... Cum se poate ca nemuritorii să moară?

— De fapt, stă scris că nimic din lumea asta nu poate ucide un înger, nu că nu putem muri. Iar Doamna știa

bine asta. Așa că a adus aici ființe din altă lume. Iar Tatăl n-a fost sincer cu noi, se pare că femeia aia frumoasă și crudă îi este egală. Și tare mi-e teamă că fiecare creatură care vine spre noi e cel puțin la fel de indestructibilă ca Tatăl, șopti îngerul, căzând neputincios în genunchi.

Cuvintele picară ca o lovitură peste ceilalți. Oamenii se priveau unii pe alții, tăcuți. Dacă și ființele nemuritoare puteau fi ucise de intrușii veniți din altă lume, ce șansă aveau niște simpli muritori? Sub-îngerii se uitau cu gurile căscate la îngerii care își terminaseră căderea și începeau să se adune, spășiți, cu aripile fumegânde, plini de rușine, în jurul lui Aelyus. Pentru prima dată, cei care încasaseră milenii întregi loviturile primite de războinicii divini își vedeau partenerii de care fuseseră legați o veșnicie, iar în fața lor era chiar unul dintre Primii Îngeri. Care părea acum lipsit de măreție și cu capul plecat.

— Înseamnă că suntem pierduți, spuse calm Erin, doar Creatorul ne mai poate salva. Însă el a fost mereu surd, orb și mut la durerile noastre. De ce ar fi diferit acum?

— Cred că știu ce e de făcut, am o idee! sări Hel în sus. Din poveștile voastre frumoase și emoționante am înțeles câteva lucruri: Tatăl v-a creat pe toți, Oameni, Îngeri și Vrăjitoare. Apoi neghiobii înaripați au vrut să arate că ei sunt mai presus de ceilalți copii ai Creatorului și au încercat să vă omoare pe voi, pricăjiții umani. Au intervenit vrăjitoarele și a ieșit scandal. Bărbosul v-a separat și a plecat, supărat, cine știe pe unde... Am fost atent la lecție, nu?

— Hel, modul în care o spui e aproape de blasfemie, îi răspunse cu voce fermă Erin, dar unde vrei să ajungi? În

locul tău, aș avea grijă ce cuvinte folosesc, cu atâția îngeri zburătăcind bezmetic pe aici.

— Și ce dacă o spun ca pe o blasfemie? Să vină îngerii, să vină și Creatorul! Să mă transforme în praf și cenușă, dacă vor! Cel puțin o să se termine într-o clipă, n-o să fiu făcut bucăți de cine știe ce bestii or mai fi și cele care vin...

— Se numesc Dualis, îi aminti Aelyus.

— Nici nu mă interesează, să se numească cum vor ele, dar să mă lase în pace. Ce spuneam eu e că Tatăl a plecat dezamăgit de faptul că ați început să vă luptați între voi. Dacă v-ați împăca și l-ați implora toți odată să se întoarcă? Ce-ați avea de pierdut? Oricum, clipele ne sunt numărate...

Comandantul legiunii cerești nu spuse nimic. Îi dădu dreptate fostului necromant. Și lui îi trecuse asta prin cap. Dintr-o sticluță pe care o avusese ascunsă, puse puțină apă sfântă în paharul pe care îl smulse din mâna unui cavaler, aruncându-i vinul pe jos. Se uită în oglinda formată și ceru să vadă prin ochii unuia dintre cei doi Gardieni ai Adevărului. Era o cerință neobișnuită, nu știa dacă îi va reuși. Avu noroc.

Îl zări pe Gardianul din fața celui prin ochii căruia vedea, luptând din greu cu ființele din fum negru, care își schimbau forma când acesta lovea cu sabia de foc. Vedea cum arma din mâna Dualisului care îl ataca se schimba când în sabie, când în suliță, când în alte arme pe care îngerii nu le mai văzuseră vreodată. Privi înspăimântat cum armele necunoscute hăcuiau, se înfigeau în diverse părți ale corpului statuii făurite din metal divin. Laudele aduse Tatălui, fără oprire, de la facerea lumii, de gura șop-

tindă a statuii, încetară, iar aceasta se prăbuși în genunchi, încercând zadarnic să se ridice. Ceva ca o secure îi reteză capul dintr-o singură lovitură, iar Dualis se îndreptară acum spre cel prin ai cărui ochi vedea Aelyus.

— Ai dreptate, Hel, nu mai avem nimic de pierdut, tocmai am văzut cum cade lumea îngerilor, nu mai avem casă. Pentru scurt timp, suntem niște orfani, copii pierduți. Vai nouă! Nu prea mai avem vreme... Erin, să chemăm Vrăjitoarele, avem nevoie și de ele...

40

În fața tablei de șah, femeia aștepta, bătând cu degetele ei cu unghii lungi în suprafața de joc. Se simțea ca un prădător care își încolțește victima și se joacă cu ea, știind că nu poate scăpa. Jocul era aproape sfârșit, erau două posibile scenarii, iar ea câștiga în oricare din ele. Într-unul, Tatăl sacrifica totul pentru a nu-i da ei satisfacție. Era El atât de orgolios să își distrugă creația, doar pentru a n-o lăsa să se bucure de victoria deplină? În al doilea, Creatorul se sacrifica pe sine pentru a-și salva creația. Era El atât de mărinimos cu acele ființe care îi greșiseră și îl dezamăgiseră atât de mult? Oare ce-ar fi făcut ea în această situație? Gândul o înfioră o clipă, dar bucuria că lucrurile stăteau așa preluă repede controlul.

— Creatorule, ai de gând să-ți faci mutarea? Piesele noi nu prea așteaptă... Iar tu ai o grămadă de pioni nerăbdători. Îi lași să intre în joc? Ia spune-mi... ce valoare are un Rege când rămâne singur? Pustiit, fără nimeni să îl apere sau să îi suporte capriciile? Neputincios și căzut în uitare. Sau poate pierde ca un erou, sacrificându-se.

Tatăl stătea pe gânduri. Știa că nu mai are mult timp să acționeze, noile figurine acopereau treptat suprafața rectangulară pe care o distrugeau în trecerea lor. Se apropiau de marginea unde se agitau o mulțime nenumărată de pioni albi. Singur, pe câmpul de joc, era doar El, Regele.

Creatorul. Își încordă privirea și privi de aproape la pioni. Pe măsură ce se uită mai atent, imaginea deveni mai clară. Unii pioni deveneau oameni, alții, îngeri cu aripile plecate, alții, frumoasele lui vrăjitoare cu părul căzând lung pe umeri și rochiile fluturând în vânt. Și mai erau acolo și neștiutorii sub-îngeri, care se alăturaseră celorlalți. O mulțime de copii care se adunaseră la un loc, în genunchi, cerându-I cu lacrimi în ochi să se întoarcă și să-i apere. Valuri de rugăciuni se ridicară în aer, transformându-se în căldură, învăluind Regele. Privirea Tatălui începu să se tulbure.

Își dădu seama că din ochii Săi izvorăsc lacrimi. Și nu de furie sau durere că a fost învins. Copiii Lui mult iubiți erau din nou împreună, fără să se omoare unul pe altul, cot la cot și aripă lângă aripă. Îi cereau să se întoarcă. Se uită la femeia din fața Sa, apoi la pionii care stăteau adunați lângă suprafața de joc, la noile piese care se apropiau transformând totul în nimic și, în cele din urmă, din nou la adversara Sa. Puse mâna pe Rege și îl plecă la pământ.

— Șah-mat...

— Acum, dragul meu, ai ales. Te-ai sacrificat Tu pentru copii, întocmai ca un tată iubitor. Speram să faci asta, era cea mai bună soluție. Știi care sunt condițiile mele și știi care e singurul mod să îi aperi. Și trebuie să discutăm despre legile acestei lumi, unele vor trebui schimbate.

— Da, Doamnă, ai câștigat, fie voia ta. Acum avem o lume de salvat...

— Of, tot grăbit ești, ca atunci când ai plecat. Aș fi vrut să mai savurez momentul ăsta, dar se pare că o să-ți fac

încă o dată pe plac. Acum, dragule, lumea noastră, regulile noastre.

Cei doi adversari își zâmbiră unul altuia și se transformară fiecare în câte un nor de fum. Cei doi nori se alungiră, ca două coloane imense împletindu-se strâns, tot mai strâns, până când deveniră una singură. Noua făptură, cu o formă în continuă mișcare, coborî pe suprafața de joc. Se îndreptă către fiecare ființă Dualis în parte. Măcinate din interior, acestea se prăbușeau fără de viață. Piesă cu piesă, invadatorii dispărură sub atingerea noii creații atotputernice...

41

Aelyus își ridică ușor capul și se opri din rugăciune. Vedea cum se apropie dușmanul și pricepu că trecuse și pârjolise deja și Lumea Vrăjitoarelor. Mai avea puțin până la ei, iar o luptă cu el nu-și mai avea niciun rost. Erau sortiți pieirii. Însă atenția îi fu brusc atrasă de un nor imens, care întunecă cerul și se îndreptă vijelios spre dușmani. Ca o ceață densă, învălui fiecare Dualis în parte, iar acesta începu să se dizolve și să dispară în urlete groaznice. Ceața mătură tot orizontul și apoi dispăru brusc, locul ei fiind luat de o lumină blândă, plină de speranță. Fiecare ființă vie știu atunci că Tatăl se întorsese, iar lumea n-avea să mai fie la fel.

— Liniște și pace veți trăi de-acum înainte. Așa cum v-ați unit în fața primejdiei, așa să rămâneți mereu! auziră o voce din senin. Și apoi liniște.

Erin, Hel, Zaira și Aelyus nu apucară să se bucure prea mult de salvarea nesperată, că se treziră undeva, într-un luminiș, în mijlocul unei păduri. Acolo, un bătrân cu părul și barba albă, cu o robă care, cândva, fusese de aceeași culoare, dar murdărită de lut, stătea desculț în jurul unui foc și frigea niște pești. Le zâmbi fericit și îi invită lângă foc, oferindu-le câte un pește.

— Tu... tu ești bătrânul Bibliotecar. Cum așa? Am simțit că ești mai mult decât un simplu îngrijitor al cărților, fu uimit Erin.

— Mă bucur că nu m-ai uitat, tinere. Să zicem că, uneori, îmi place să stau în biblioteci. Nu am găsit nimic mai frumos decât cărțile, în toată lumea pe care am creat-o. Nimic nu mi se pare mai surprinzător decât modul în care voi, oamenii, așterneți cuvintele pe hârtie. Fără să fiți capabili să creați ființe vii, voi reușiți să așezați pe foi povești care te fac să vrei să ai suflet. Desenați în cuvinte sentimente, iluzii, vise, iubire, suferință, iar ele par mai vii decât multe din creațiile mele. Și cred că și pe tine te fascinează la fel de mult, dacă îmi amintesc bine. Și mai cred că și pe prietena ta, nu? Zaira, unde îți este pisica aia ciudată?

Vrăjitoarea păși sfioasă înainte. Ochii ei se uitau când la Erin, când la bărbatul din fața ei. Era așa cum îl descrisese Maya, în urmă cu o sută de ani. Păcat că n-o salvase și pe ea...

Bătrânul păru să-i fi ghicit gândurile și un val de liniște și pace o cuprinse.

— Erin și Zaira, voi ați suferit mult. Ați luptat însă și mai mult, iar în cele din urmă ați biruit. Ați fost învățați că teama și suferința sunt cele mai puternice emoții umane care fac lumea să se miște. E timpul să învățați că o forță mult mai mare face soarele să vă lumineze calea în fiecare zi. Se numește iubire, iar voi o aveți din plin. Erin, fii îngăduitor, ea a făcut cum a fost sfătuită că e mai bine pentru tine. Zaira, fii răbdătoare. Încă are sufletul zdrobit, dar fiecare zi alături de tine îl va aduce mai aproape de vindecare. Da, știu la ce te gândești... Tu poți trăi la nesfârșit, iar el este muritor. Ani vor trece ca o clipă, iar el va fi mai bătrân ca tine. Tu vei rămâne mereu tânără și frumoasă.

Ce e de făcut? se prefăcu gânditor Creatorul. A, da, nu am dreptul să schimb legile firii, dar voi vă veți găsi în fiecare existență a tânărului nostru prieten. Ce poate fi mai frumos decât emoția revederii și senzația că vă știți de dinainte de a vă cunoaște?

Zaira zâmbi fericită, sări în brațele bătrânului și depuse un sărut pe obrazul acestuia, apoi realiză ce făcuse și fu cuprinsă de panică. Tatăl îi zâmbi cu bunăvoință și îi binecuvântă pe amândoi. Cu Erin procedă la fel și apoi omul încălecă pe un cal, care apăruse din senin acolo. O luă pe sus pe Zaira, fără ca ea să aibă timp să spună vreun cuvânt, și o porniră în goană pe potecile pădurii. Zaira se gândi că începe să fie fericită, iar asta era ceva nou pentru ea. Fără să spună nimic, Erin era de aceeași părere.

— Hel, ziceai ceva de transformat în praf și cenușă, numai să mă întorc? Uite că am făcut-o.

Vocea Creatorului părea gravă și serioasă, iar privirea acestuia îl făcu pe fostul necromant să înghețe.

— Atunci... eram supărat, era... altceva. Și aș fi preferat asta, decât să fiu rupt în bucăți de monstruozitățile alea, încercă să se scuze fostul slujitor al Stăpânului Întunericului.

— Da, așa e. La supărare facem și spunem lucruri fără să gândim. Mi se întâmplă și mie uneori, recunosc. Nu te condamn. Tu ai avut o cale foarte lungă de străbătut, de la Răul absolut, la ce ești acum. Ai ajuns să înveți ce înseamnă bunătatea, prietenia, loialitatea. Mare trebuie să îți fie răsplata. Te dezleg de blestemul cu care ai fost legat. Nu vei mai simți durerea altora, iar ce ai trăit înainte să

redevii om, vei uita treptat. Oamenii reușesc să facă asta mai bine decât nemuritorii, dar am încredere în tine că vei reuși. Mergi în pace! A, era să uit... undeva, o vrăjitoare cu ochi albaștri încă te așteaptă. Dacă nu mă înșel, cred că i-ai căzut cu tronc. Nu ți-a spus-o din cauza orgoliului, dar te consideră salvatorul ei. Totuși, nu o face mult să te aștepte, femeile sunt uneori imprevizibile când își pierd răbdarea...

Bătrânul mai puse un vreasc pe foc și se uită visător la scânteile care se ridicară în aer. Îngerul rămase încremenit în tăcere.

— Tată? Cum e cu putință? Unde e Doamna?

O lacrimă se formă la colțul ochiului bătrânului în straie albe. Îngerul regretă că întrebase asta, dar nu mai putea să dea timpul înapoi. Lăsă capul plecat, ca un copil care se știe vinovat.

— Doamna nu mai e, răspunse Creatorul, cu vocea obosită. Tot ce a vrut era să fim ca la început, amândoi o singură ființă. A tânjit după asta de când nici nu creasem Timpul, dinainte ca Primii Îngeri să fi deschis ochii. Așa cum i-am spus mai tinerei noastre Zaira, forța care face totul să strălucească este iubirea. Și mai este una, pe care tu și cu Erin ați înțeles-o din plin: sacrificiul pentru ceilalți. Pentru binele întregii lumi. Datorită vouă, datorită rugăciunilor voastre, m-am contopit cu Doamna în Negru, iar prin toate sacrificiile făcute, Binele a învins. Și nu am redevenit Dualis, ci ea a fost redusă la inexistență. Nu mai trebuie să vă temeți.

Se lăsă din nou tăcerea între ei. Îngerul se simți ușurat la auzul acelei vești, dar în mod cu totul neașteptat simți

o părere de rău pentru acea femeie malefică. Dacă ar fi fost suficient de cinic, ar fi spus că tot ce făcuse ea era din iubire. Își aminti de Elan, care, după ce fusese părăsit de soție, dăduse foc casei în care trăise și alesese calea răzbunării. Cumva, i se păru că și Doamna în Negru făcuse același lucru.

— Aelyus, am știut de la început că ești special. Dintre toți îngerii, erai altfel. Aș fi vrut să intervin când ai fost pedepsit, dar m-am gândit că aveai nevoie de asta ca să înțelegi, să te cunoști... era o încercare.

— Da, Tată, dar am pierdut-o pe Sara...

— Știu, fiule, dar i-ai dat ocazia să fie lângă tine până în ultima ei clipă, știa că ești acolo pentru ea. Oare nu ar fi suferit enorm dacă ea ar fi fost o bătrână gârbovită, iar tu un înger strălucitor? Și privește linia de sânge pe care ai creat-o, tu ești tatăl salvatorului lumii...

— Bine, Sara era om, era muritoare. Poate ai dreptate, poate a fost mai bine pentru amândoi. Dar Maya? Era nemuritoare. Și o iubeam, Tată, o iubeam cum te iubesc pe Tine... Pe ea de ce n-ai salvat-o? Și ea Te-a iubit și a trăit cu povara iubirii tale până de curând...

—Așa e fiule, cunosc și asta. Am știut-o întotdeauna, dar cum aș putea să iubesc mai mult o parte din ce am creat decât pe restul? Nu vreau să mai am secrete față de copiii mei, așa că... Maya nu e moartă, am reușit să o salvez de acolo fără să-și dea seama Doamna... Doar că nu știu unde am trimis-o. Rătăcește pe undeva prin colțurile întunecate și liniștite ale lumii. Fii încrezător, că tot prin iubire va găsi drumul către tine.

Lui Aelyus nu-i venea să creadă. Trecuse, în ultimul timp, de la speranță la agonie și acum, din nou, la speranță. Trebuia doar să aștepte, un an, o sută, o mie, mai multe mii, știind că ființa lui iubită, într-o zi, va fi lângă el până când timpul nu va mai avea sens.

— Până atunci, fiule, tu vei face ceva mult mai important, ceva ce numai tu, dintre toate ființele create de mine, meriți.

Îngerul îl privi întrebător, încercând să nu trădeze nicio emoție. Știa că nu poate să îi ascundă Tatălui mândria, dar și teama de a nu eșua.

— Aelyus, i-am învins pe Dualis, iar lumea lor a rămas pustie și goală. Nu știu ce poate aduce o lume fără un Creator, fără ca cineva să îi facă legile. E periculos și nu putem prevedea ce poate fi atras spre acel loc. Eu am lumea asta și nutresc speranța că tu vei crea o lume mai bună ca mine, îi zise bătrânul, zâmbindu-i cu multă încântare.

— Dar, Tată, cum aș putea să fac eu ceva mai bun decât Tine?

— Am încredere în tine, fiule. Orice părinte își dorește ca fiul său să reușească mai multe decât a făcut el. Asta am învățat amândoi de la oameni, nu? Ia lumea aceea și fă-o după placul tău. Vei căpăta experiență din greșeli, vei suferi pentru greșelile copiilor tăi. Îndrumă-i, pedepsește-i uneori, dar fii blând cu ei. Uneori te vor huli, dar mai apoi se vor întoarce la tine, așa cum ați făcut-o și voi. Dă-le ocazia să aleagă, chiar dacă vor face alegeri greșite, nu le impune tu calea. Știi și tu că dragoste cu forța nu se poate. Și nici salvare... Ia-ți acum adio de la prieteni, de la tot ce cunoști, lumea ta te așteaptă...

Bătrânul se ridică și dispăru ca un nor purtat de vânt. Îngerul rămase neclintit, sub povara noii sale însărcinări. Petrecu toată ziua gândindu-se la ce avea de făcut. Era convins că avea să se descurce, iar poveștile Tatălui și tot ce văzuse printre oameni aveau să-l ghideze.

Se ridică în aer și se duse să-și ia adio de la prietenii săi. Știa că nu se vor mai întâlni niciodată, dar avea să-i poarte mereu în inimă și asta îi era de ajuns. Știa că nici ei nu-l vor uita și că era demn de cinstea care i se făcuse.

42

La capătul lumii în care își petrecuse toate mileniile până în acel moment, Aelyus aruncă ochii înapoi, pentru o ultimă amintire. Regatul Cerului nu mai exista, nici Lumea Vrăjitoarelor. Acum, toți copiii Creatorului trăiau unul lângă altul, undeva departe, atât de departe încât acel tărâm nu părea mai mare decât un vârf de ac. Dar trăiau în liniște și pace, iar asta îl umplea de bucurie și fericire. Trecu de intrarea distrusă de cuțitul Doamnei, în golul care îl aștepta cuminte.

Simți cum poarta se închise în spatele lui și începu să plutească, lăsându-se asaltat de energiile primordiale. Pluti așa vreme neștiută, ascultând liniștea atomilor, urmărindu-le jocul haotic, privind în adâncul lor, până ce înțelese că a ajuns în locul potrivit. Porunci micilor particule care gravitau în jurul său să se strângă la un loc, mai întâi ca un vârf de ac, apoi ca un bulgăre de zăpadă. Deveni din ce în ce mai mare, până când o nouă planetă apăru, în joaca aceea nebună a materiei.

Luă o parte din atomii zburdalnici și înfășură noul pământ într-un înveliș protector. Le porunci să facă lumină. La fel cum făcuse pentru Tată, în zorii creației vechii sale lumi, cu noile puteri, uni un număr infinit de mici particule și le puse să strălucească. Împinse acea sferă uriașă incandescentă și îi ceru să se plimbe prin univers, să aducă

lumina în colțurile întunecoase și să se întoarcă în fiecare zi să lumineze noul pământ.

Adună apoi alți atomi și îi transformă în picături de apă, întinse perdeaua lichidă pe mare parte din suprafața pământului, lăsând ici și colo mici insulițe, ca loc de refugiu.

În locurile lipsite de apă, aruncă un pumn de praf, care se transformă în semințe. Imediat cum se afundară în sol, acestea prinseră rod, crescând copaci și verdeață.

Zâmbi fericit, înmuie lut cleios în apa mării și modelă fără oprire animale, precum în lumea în care viețuise. La fel cum văzuse la Creator, făcu parte femeiască și parte bărbătească, le dezmierdă pe fiecare în parte, dându-le viață și trimițându-le să cutreiere pământul. Se opri să se odihnească, fiindcă se apropia de partea cea mai importantă a procesului creației. Era nerăbdător.

Coborî cu picioarele în apa rece a unui izvor și începu să lucreze lutul. Știa ce avea să facă. Noua lume nu va trebui să cunoască războiul între copiii Creatorului, așa că va crea doar oameni. Înfipse mâinile, lacom, în lutul moale și îl modelă până când ieși bărbatul, după chipul lui Erin. Se declară mulțumit și apoi își continuă lucrarea, făcând și femeia, care semăna identic cu Maya. Îi îmbrățișă cu duioșie, apoi vărsă pe ei sticluța cu apă divină pe care i-o dăduse Tatăl.

Ființele începură să respire și să se uite la el cu teamă și uimire. Acum înțelegea ce trebuie să fi simțit Creatorul când i-a creat pe îngeri, pe oameni și pe vrăjitoare. Se gândi la primii oameni botezați de Maya, în vechea sa lume,

când el o privea altfel decât ceilalți îngeri. Și știu cum o să-i numească. Le zâmbi cu multă blândețe, luă ușor mâna femeii și o așeză în cea a bărbatului.

— Nu vă temeți. Iubiți-vă, creșteți, înmulțiți-vă și stăpâniți pământul. Fiți fericiți! Vă numesc Adam și Aeva.

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu poveşti aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur şi simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale groazei celei mai pure.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, „scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători de-a dreptul înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

"Basmul, literatura „pulp" și fantasticul tineresc postmodernist se împletesc în *Cealaltă regină* pentru a forma o saga fantasy dinamică, dominată de scene de luptă și dialog, de iubiri mistice și de jocuri de putere.
O partidă de șah între Creator și inamicul său misterios, un ordin cavaleresc de inspirație istorică, mitologia ezoterico-biblică și capacitatea personajelor de a-și păstra ținuta morală în ciuda vicisitudinilor pe care sunt nevoiți să le înfrunte – iată atú-urile lui Allex Trușcă în provocarea pe care le-o aruncă cititorilor. Atenție la regina neagră!"

Oliviu Crâznic – scriitor, critic literar

"Tabla de șah începu să vibreze. Era nemișcată de o sută de ani, curățată de piese și acoperită de praf. Și totuși, se mișcă. Tatăl se uită spre ea surprins. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. Pioni, cai, regine, apărură în partea opusă, dar locul din fața sa era gol. Oponentul nu dorea să se facă văzut. Creatorul își dădu seama cine putea fi. Secretul său cel mai ascuns îl urmărea și se întorcea împotriva lui. Își privi piesele. Avea doar un Cal, un Nebun și doi Pioni."

ISBN 978-606-8879-94-9

9 786068 879949 >

www.colectiasf.ro